

9 ИИИ

၁၈၆၁-၁၉၆၁ ဒုမ္မန္တရွာပေါင်များ

1969-1973	Annals of the First Earth Day - 1971
1969	The Nixon Doctrine - 8 April 1971
1970	The ABM Project - April 1971
1971	April 1971 Annals of the First Earth Day - 22 April 1971
1972	The Water Quality Improvement Act
1973	The Clean Air Act
1974	The Environmental Protection Agency
1975	The Economic Stabilization Act
1976	July 1976 - The National Energy Act
1977	14 March 1977 - The Family Assistance Plan
1978	8 April 1978 (Detente) - The Latin American Plan
1979	1 April 1979 - The Family Assistance Plan
1980	20 April 1980 - The Vietnamese War
1981	1 April 1981 - The Solid Waste Disposal Act
1982	8 April 1982 - The Family Assistance Plan
1983	1 April 1983 - The Family Assistance Plan
1984	1 April 1984 - The Family Assistance Plan
1985	1 April 1985 - The Family Assistance Plan
1986	1 April 1986 - The Family Assistance Plan
1987	1 April 1987 - The Family Assistance Plan
1988	1 April 1988 - The Family Assistance Plan
1989	1 April 1989 - The Family Assistance Plan
1990	1 April 1990 - The Family Assistance Plan
1991	1 April 1991 - The Family Assistance Plan
1992	1 April 1992 - The Family Assistance Plan
1993	1 April 1993 - The Family Assistance Plan
1994	1 April 1994 - The Family Assistance Plan
1995	1 April 1995 - The Family Assistance Plan
1996	1 April 1996 - The Family Assistance Plan
1997	1 April 1997 - The Family Assistance Plan
1998	1 April 1998 - The Family Assistance Plan
1999	1 April 1999 - The Family Assistance Plan
2000	1 April 2000 - The Family Assistance Plan
2001	1 April 2001 - The Family Assistance Plan
2002	1 April 2002 - The Family Assistance Plan
2003	1 April 2003 - The Family Assistance Plan
2004	1 April 2004 - The Family Assistance Plan
2005	1 April 2005 - The Family Assistance Plan
2006	1 April 2006 - The Family Assistance Plan
2007	1 April 2007 - The Family Assistance Plan
2008	1 April 2008 - The Family Assistance Plan
2009	1 April 2009 - The Family Assistance Plan
2010	1 April 2010 - The Family Assistance Plan
2011	1 April 2011 - The Family Assistance Plan
2012	1 April 2012 - The Family Assistance Plan
2013	1 April 2013 - The Family Assistance Plan
2014	1 April 2014 - The Family Assistance Plan
2015	1 April 2015 - The Family Assistance Plan
2016	1 April 2016 - The Family Assistance Plan
2017	1 April 2017 - The Family Assistance Plan
2018	1 April 2018 - The Family Assistance Plan
2019	1 April 2019 - The Family Assistance Plan
2020	1 April 2020 - The Family Assistance Plan
2021	1 April 2021 - The Family Assistance Plan
2022	1 April 2022 - The Family Assistance Plan
2023	1 April 2023 - The Family Assistance Plan
2024	1 April 2024 - The Family Assistance Plan
2025	1 April 2025 - The Family Assistance Plan
2026	1 April 2026 - The Family Assistance Plan
2027	1 April 2027 - The Family Assistance Plan
2028	1 April 2028 - The Family Assistance Plan
2029	1 April 2029 - The Family Assistance Plan
2030	1 April 2030 - The Family Assistance Plan
2031	1 April 2031 - The Family Assistance Plan
2032	1 April 2032 - The Family Assistance Plan
2033	1 April 2033 - The Family Assistance Plan
2034	1 April 2034 - The Family Assistance Plan
2035	1 April 2035 - The Family Assistance Plan
2036	1 April 2036 - The Family Assistance Plan
2037	1 April 2037 - The Family Assistance Plan
2038	1 April 2038 - The Family Assistance Plan
2039	1 April 2039 - The Family Assistance Plan
2040	1 April 2040 - The Family Assistance Plan
2041	1 April 2041 - The Family Assistance Plan
2042	1 April 2042 - The Family Assistance Plan
2043	1 April 2043 - The Family Assistance Plan
2044	1 April 2044 - The Family Assistance Plan
2045	1 April 2045 - The Family Assistance Plan
2046	1 April 2046 - The Family Assistance Plan
2047	1 April 2047 - The Family Assistance Plan
2048	1 April 2048 - The Family Assistance Plan
2049	1 April 2049 - The Family Assistance Plan
2050	1 April 2050 - The Family Assistance Plan
2051	1 April 2051 - The Family Assistance Plan
2052	1 April 2052 - The Family Assistance Plan
2053	1 April 2053 - The Family Assistance Plan
2054	1 April 2054 - The Family Assistance Plan
2055	1 April 2055 - The Family Assistance Plan
2056	1 April 2056 - The Family Assistance Plan
2057	1 April 2057 - The Family Assistance Plan
2058	1 April 2058 - The Family Assistance Plan
2059	1 April 2059 - The Family Assistance Plan
2060	1 April 2060 - The Family Assistance Plan
2061	1 April 2061 - The Family Assistance Plan
2062	1 April 2062 - The Family Assistance Plan
2063	1 April 2063 - The Family Assistance Plan
2064	1 April 2064 - The Family Assistance Plan
2065	1 April 2065 - The Family Assistance Plan
2066	1 April 2066 - The Family Assistance Plan
2067	1 April 2067 - The Family Assistance Plan
2068	1 April 2068 - The Family Assistance Plan
2069	1 April 2069 - The Family Assistance Plan
2070	1 April 2070 - The Family Assistance Plan
2071	1 April 2071 - The Family Assistance Plan
2072	1 April 2072 - The Family Assistance Plan
2073	1 April 2073 - The Family Assistance Plan
2074	1 April 2074 - The Family Assistance Plan
2075	1 April 2075 - The Family Assistance Plan
2076	1 April 2076 - The Family Assistance Plan
2077	1 April 2077 - The Family Assistance Plan
2078	1 April 2078 - The Family Assistance Plan
2079	1 April 2079 - The Family Assistance Plan
2080	1 April 2080 - The Family Assistance Plan
2081	1 April 2081 - The Family Assistance Plan
2082	1 April 2082 - The Family Assistance Plan
2083	1 April 2083 - The Family Assistance Plan
2084	1 April 2084 - The Family Assistance Plan
2085	1 April 2085 - The Family Assistance Plan
2086	1 April 2086 - The Family Assistance Plan
2087	1 April 2087 - The Family Assistance Plan
2088	1 April 2088 - The Family Assistance Plan
2089	1 April 2089 - The Family Assistance Plan
2090	1 April 2090 - The Family Assistance Plan
2091	1 April 2091 - The Family Assistance Plan
2092	1 April 2092 - The Family Assistance Plan
2093	1 April 2093 - The Family Assistance Plan
2094	1 April 2094 - The Family Assistance Plan
2095	1 April 2095 - The Family Assistance Plan
2096	1 April 2096 - The Family Assistance Plan
2097	1 April 2097 - The Family Assistance Plan
2098	1 April 2098 - The Family Assistance Plan
2099	1 April 2099 - The Family Assistance Plan
2100	1 April 2100 - The Family Assistance Plan

414

HI 483

1973
 The Paris Peace Accord - 27 April 1973
 An agreement was signed in Paris between North Vietnam and the US to end the war in Southeast Asia. It was a comprehensive peace deal that ended the conflict in Indochina. The agreement established a neutral Laos and a unified government in Vietnam.
 The Watergate Scandal - 17 July 1973
 The Revenue Sharing Plan
 The Clean Water Act
 A law was passed to control water pollution and protect public health. It required permits for discharging pollutants into water bodies and imposed strict standards for effluent discharge.
 The Paris Peace Accord - 27 April 1973
 An agreement was signed in Paris between North Vietnam and the US to end the war in Southeast Asia. It was a comprehensive peace deal that ended the conflict in Indochina. The agreement established a neutral Laos and a unified government in Vietnam.
 The Watergate Scandal - 17 July 1973
 The Revenue Sharing Plan
 The Clean Water Act
 A law was passed to control water pollution and protect public health. It required permits for discharging pollutants into water bodies and imposed strict standards for effluent discharge.

1972
 The Pimpong Diplomacy - 1 May 1972
 The Twenty-sixth Amendment to the US Constitution was ratified, which lowered the voting age from 21 to 18. It was a significant step towards expanding democratic participation.
 The Paris Peace Accord - 30 April 1972
 An agreement was signed in Paris between North Vietnam and the US to end the war in Southeast Asia. It was a comprehensive peace deal that ended the conflict in Indochina. The agreement established a neutral Laos and a unified government in Vietnam.
 The Watergate Scandal - 17 July 1972
 The Revenue Sharing Plan
 The Clean Water Act
 A law was passed to control water pollution and protect public health. It required permits for discharging pollutants into water bodies and imposed strict standards for effluent discharge.

		The Helsinki Accord - 03/09/1975
		The Mayaguez Incident - 06/07/1975
		03/19/1975 11%
	1975	03/23/1975 - 30 January
		15/01/1975 10. 12/01/1975 The Vladivostok Accord
		The WIN Program - 01/01/1975
		03/19/1975 9%
		The Amnesty Program - 16 January
		The Nixon Pardon - 01/01/1974
	1974	19 January
		03/19/1974 10. 03/01/1974 - 20
		15/01/1974 The Congressional Budget and Impoundment Control Act
		The Freedom of Information Act
		The Fair Campaign Practice Act
1974-1977		03/01/1974 - P-38
		15/01/1974 9 January
		15/01/1974 The Federal Energy Administration (FEA)
	1974	03/01/1974 - 8 January
		03/01/1974 1 - 01/01/1974
		03/01/1974 - 20 January
		The Yom Kippur War (6-24 October)
		The Saturday Night Massacre - 20 January
		(Abraham Lincoln) - 01/01/1974
		03/01/1974

1980	<p>The Iranian Crisis - 4 میلادیانو هنگامه بینهایت 2 نیازهای انسانیه The Afghanistan Crisis - 27 فروردین جایی The Department of Health and Human Services - نیمه اول</p> <p>۱۳.۳% ۷۳٪ ۱۸٪</p> <p>۶۹٪ ۲۰٪</p> <p>The Carter Doctrine - 23 نیمسال بیانیه امنیتی ایرانیان ۲۰٪</p> <p>۱۹۸۰ نیمه اول ۱۸٪</p> <p>۱۹۸۱ نیمه اول ۱۸٪</p> <p>۱۹۸۲ نیمه اول ۱۸٪</p> <p>۱۹۸۳ نیمه اول ۱۸٪</p>
------	--

38th President of the United States
(born 1893; president 1974-77)

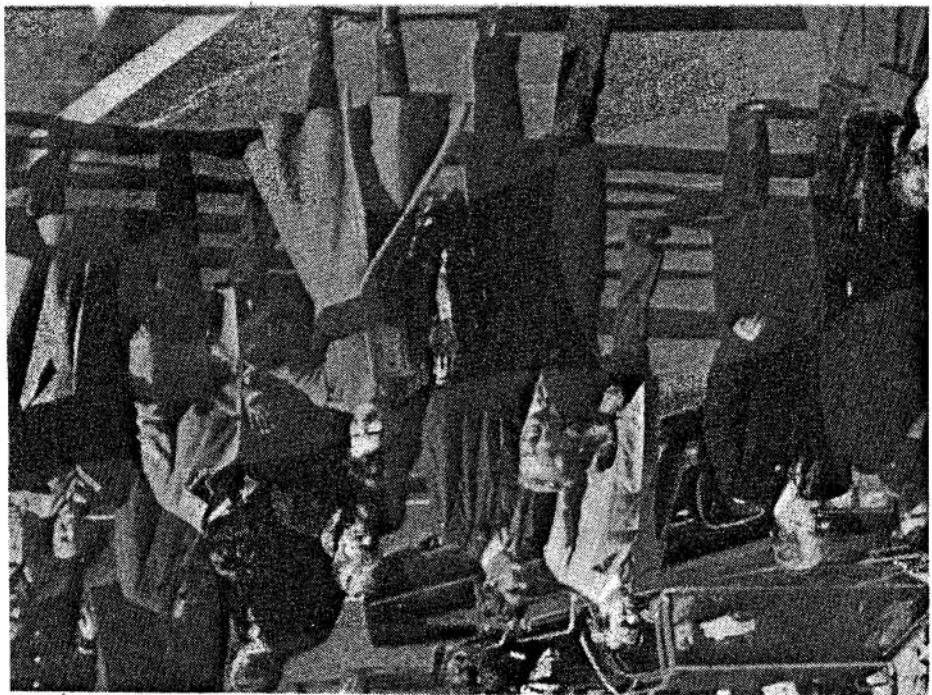

37th President of the United States
(1913-45; president 1969-74)

419

HI 483

President Jimmy Carter's Inaugural Walk, January 20, 1977

(born 1924; president 1977-81)
39th President of the United States

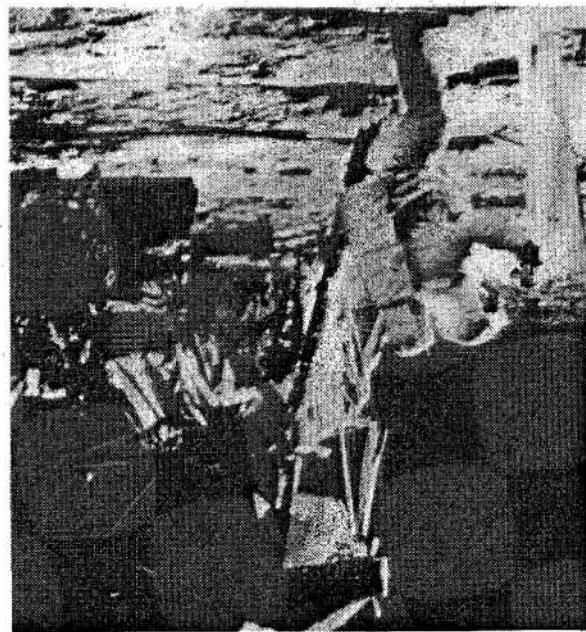
The Nixon Administration	
President	Richard M. Nixon 1969-1974
Vice President	Spiro T. Agnew 1969-1973
Secretary of State	William P. Rogers 1973-1974
Secretary of Defense	Gerald R. Ford 1973-1974
Secretary of Treasury	John B. Connally 1969-1970
Attorney General	William E. Simon 1972-1974
Postmaster	Wincent M. Blount 1969-1971
General	
Secretary of Interior	Walter J. Hickel 1969-1970
Secretary of Agriculture	Clyfford M. Hardin 1971-1971
Secretary of Commerce	Maurice H. Stans 1969-1972
Secretary of Labor	George P. Shultz 1970-1973
Secretary of Defense	Peter J. Brennan 1973-1974
Secretary of Education	Elliot L. Laird 1970-1973
Secretary of Health, Education, and Welfare	James R. Schlesinger 1973-1974
Secretary of Housing and Urban Development	George Romney 1969-1973
Secretary of Transportation	James T. Lynn 1973-1974
Secretary of State	Claude S. Wickes 1973-1974

<u>The Ford Administration</u>	
President	Gerald R. Ford 1974-1977
Vice President	Nelson A. Rockefeller 1974-1977
Secretary of State	Henry A. Kissinger 1973-1977
Treasurer	William E. Simon 1974-1977
Attorney General	William Saxbe 1974-1975
Secretary of Defense	Edward Levi 1975-1977
Interior	Rogers Morton 1974-1975
Secretary of Transportation	Thomas Kleppe 1973-1977
Agriculture	Earl L. Butz 1974-1976
Commerce	Frederick B. Dent 1974-1977
Secretary of Labor	Peter J. Brennan 1974-1975
Health and Welfare	John T. Dunlop 1975-1976
Secretary of Defense	W. J. Usery 1976-1977
Education	Elliott L. Richardson 1976-1977
Health, Education and Welfare	Donald Rumsfeld 1974-1977
Secretary of Housing and Urban Development	James T. Lynn 1974-1975
Transportation	Claude Brinegar 1974-1975
Secretary of Commerce	William T. Coleman 1975-1977

The Carter Administration		
President	Jimmy Carter	1977-1981
Vice President	Walter F. Mondale	1977-1981
Secretary of State	Cyrus R. Vance	1977-1980
Treasury	Edmund Muskie	1980-1981
Secretary of Defense	W. Michael Blumenthal	1977-1979
Attorney General	G. William Miller	1979-1981
Secretary of Commerce	Philip M. Klutznick	1979-1981
Secretary of Labor	F. Ray Marshall	1979-1981
Secretary of Health, Education, and Welfare	Pamela R. Harrington	1977-1979
Secretary of Defense	Harold Brown	1977-1981
Secretary of Agriculture	Robert Bergland	1977-1981
Secretary of Transportation	Juanita M. Kreps	1977-1979
Secretary of Commerce	Philip M. Klutznick	1979-1981
Secretary of Labor	F. Ray Marshall	1977-1981
Secretary of Health, Education, and Welfare	Pamela R. Harrington	1977-1981
Secretary of Education	Joseph A. Callahan	1977-1979
Health and Human Services	Pamela R. Harrington	1979-1981
Secretary of Education	Shirley M. Hufstedler	1979-1981
Secretary of Housing and Urban Development	Moon Landrieu	1977-1979
Secretary of Transportation	Neil E. Goldschmidt	1979-1981
Secretary of Energy	Charles W. Duncan	1979-1981
Secretary of Transportation	James R. Schlesinger	1977-1979
Secretary of Energy	James W. Duncan	1979-1981
Secretary of Transportation	Neil E. Goldschmidt	1979-1981
Secretary of Energy	James W. Duncan	1979-1981

surface of the moon, July 20, 1969.
Neil A. Armstrong took this photograph of fellow astro-
naut Edwin E. Aldrin during the American landing on the

MOON LANDING

On the Moon
Astronaut Edwin ("Buzz") Aldrin poses with
a stretched U.S. flag on the windless moon.

424

Henry Kissinger became Secretary of State under President Nixon.

HI 483

Chairman Mao Tse-Tung, head of the Chinese Communist Party, greets President Nixon on his arrival in Peking.

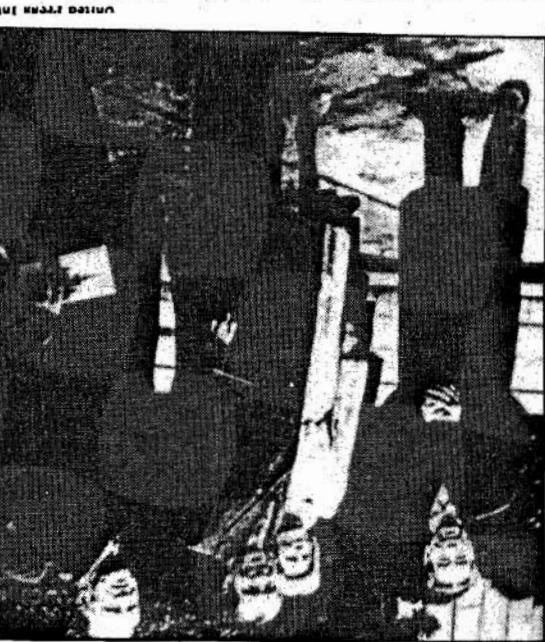

HI 483

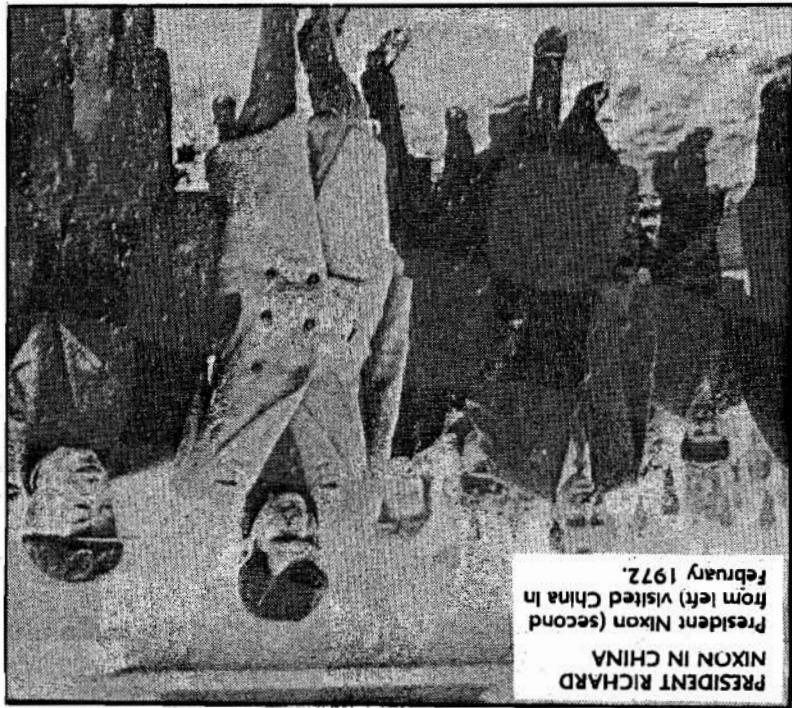

Zhou Enlai (1898-1976) and Henry A. Kissinger
(1923-) toast better Sino-American relations during
President Richard M. Nixon's celebrated trip to China in
1972.

425

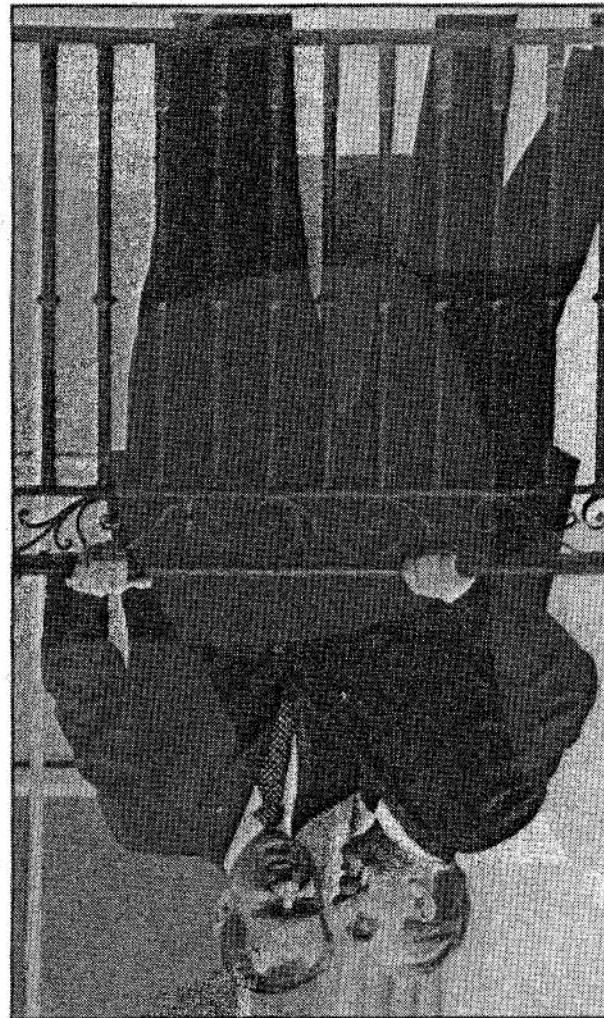

Nixon and Chinese Premier Zhou Enlai, left, toured Shanghol during the President's visit to China in 1972. With them were Mr. Nixon and U.S. Secretary of State William P. Rogers.

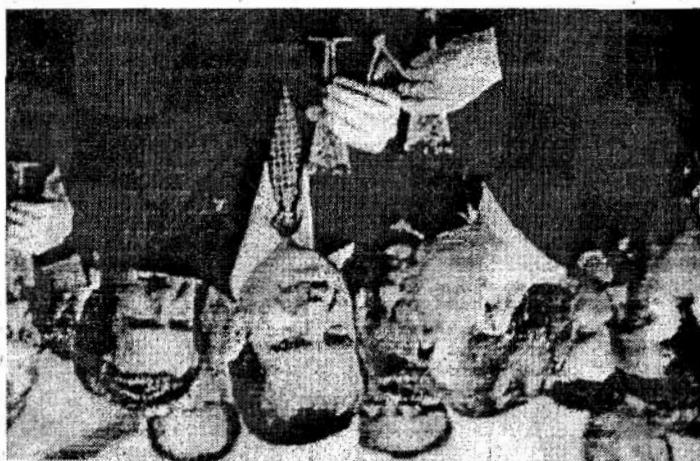

PRESIDENT RICHARD NIXON IN CHINA
President Nixon (second from left) visited China in February 1972.

The architect of detente, Soviet party boss Leonid Brezhnev (1906-1982) and President Richard M. Nixon (1913-1987) enjoy a light moment during the 1972 Moscow summit meeting that produced the Strategic Arms Limitation Treaty (SALT-II). Photo J. P. Laffaud/Sygma.

Soviet Leader Leonid Brezhnev, left, toasted
President Richard Nixon in Moscow, marking
the signing of the Strategic Arms Limitation
Treaty on May 26, 1972.

During President Nixon's visit to Moscow in 1972, he and Soviet
President Nikolai V. Podgorny signed an agreement to pool
resources of their respective countries in combat against cancer.
Behind the signs are
Soviet Prime Minister Alexei Kosygin (left), Communist Party General
Secretary Leonid Brezhnev (third from left), and Foreign Minister
Andrei Gromyko, beside Brezhnev.

STRATEGIC NUCLEAR FORCES AT THE

TIME OF SALT II, 1972

	U.S.	USSR
Intercontinental ballistic missiles (ICBMs)	1052	1602
Submarine launched ballistic missiles (SLBMs)	656	740
Strategic bombers	450	200
Nuclear warheads	5700	5000

STRATEGIC NUCLEAR FORCES AT THE

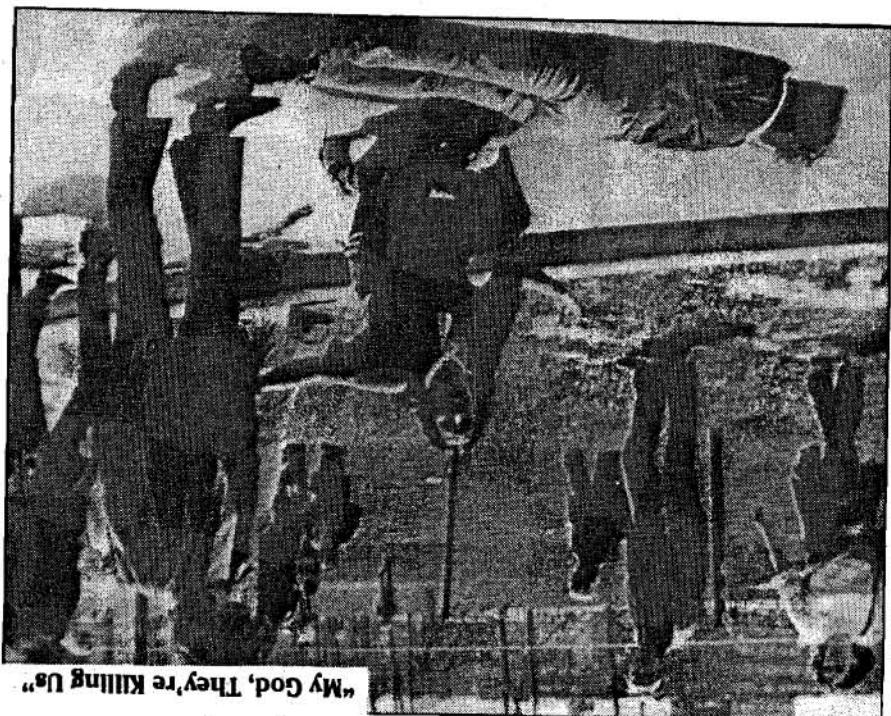
TIME OF SALT II, 1979

	U.S.	U.S.S.R.
Intercontinental ballistic missiles (ICBMs)	1054	1200
Submarine launched ballistic missiles (SLBMs)	654	950
Strategic bombers	550	150
Nuclear warheads	9200	5000

Sources: U.S. Department of Defense; U.S. Department of State

430

HI 483

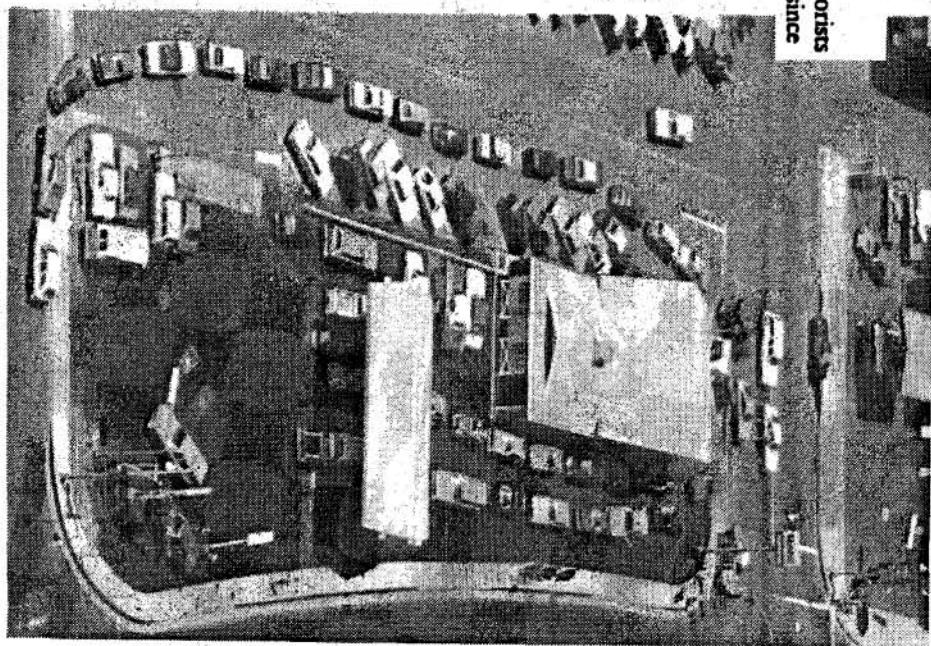
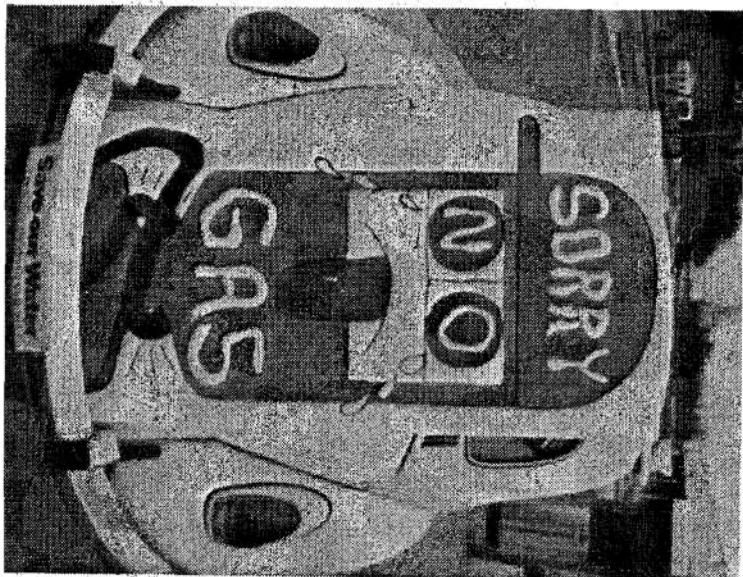

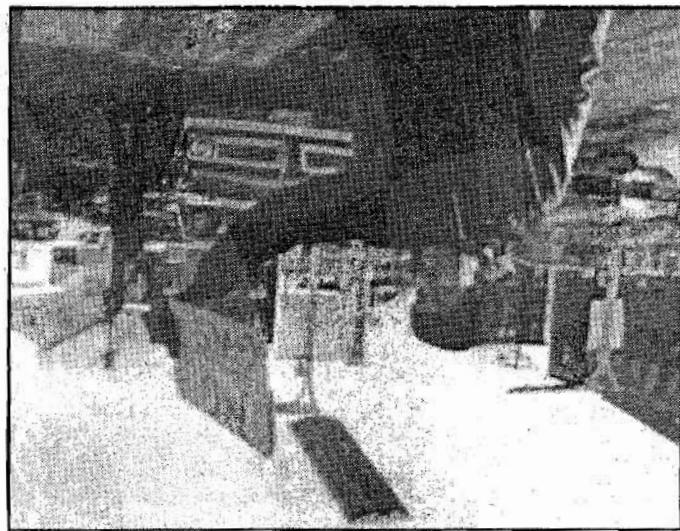
432

HI 483

No Gas

During the energy crisis of 1973-1974, American motorists faced widespread gasoline shortages for the first time since World War II.

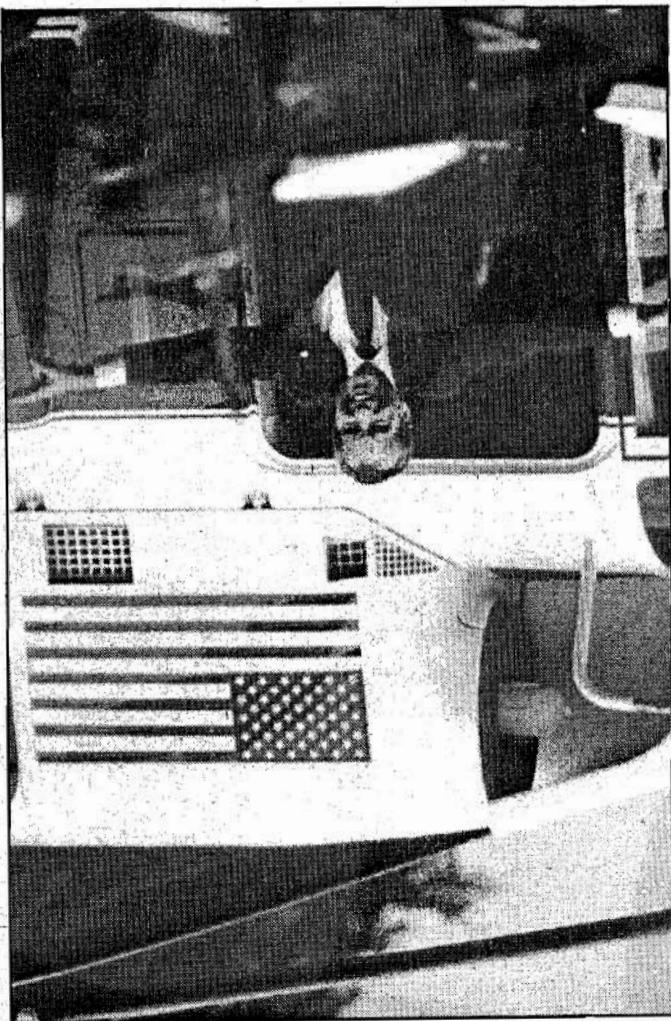
No Gas!
As the 1973 oil crisis hit home, panicky motorists, like these in Boston, rushed to gas stations to fill up, making the situation worse.

"Earth Day," May 4, 1970
Designed to alert people about the threats to the air, land, and water, the first Earth Day signaled the emergence of the modern environmental movement.

On August 9, 1974, Richard M. Nixon became the first American president to resign. He is shown here minutes after turning over the presidency to Gerald R. Ford.

Nixon Resigns

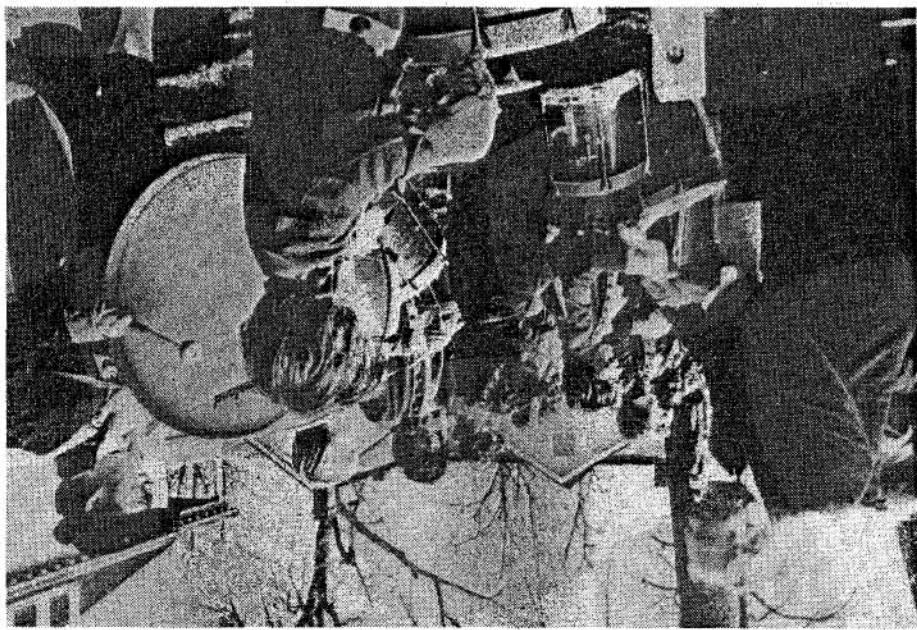

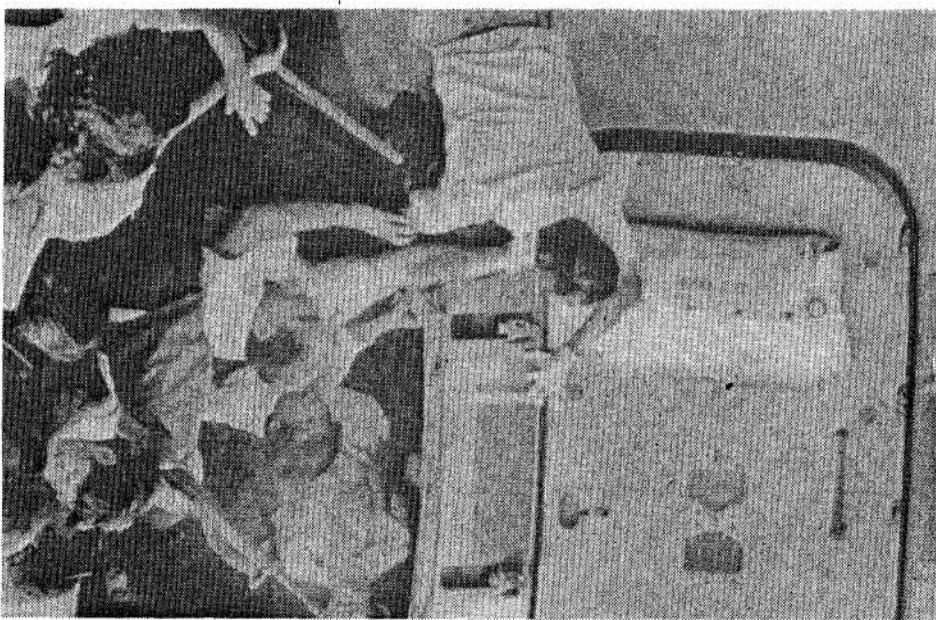
*Observing a Chinese custom, President Ford returns the appuans
of children while on a tour of the Summer Palace in Beijing in
December 1975.*

Celebrations of the two hundredth anniversary of the Declaration of Independence in the United States across the United States during 1976. Here, President Gerald Ford greets a band dressed for the occasion in Revolutionary Era gear. (UPI)

THE BICENTENNIAL

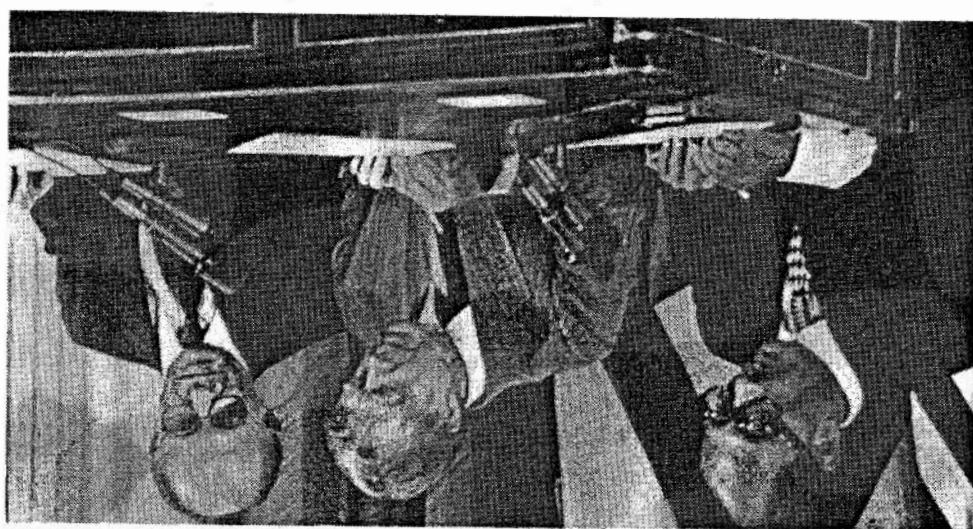
1975.
An American official
watches a man trying to
board a plane already
overloaded with refugees
during the chaotic
evacuation of the city of
Nhà Trang in South
Vietnam in the spring of

Menachem Begin in March 1979.
 (left) and Israeli Prime Minister
 President Anwar Sadat of Egypt
 negotiating a peace treaty between
 President Jimmy Carter (center) in
 symbolized the achievement of
 the Camp David Accords.
 This portrait, taken at the beginning
 of the ceremony marking the sign-
 ing of the Camp David Accords.

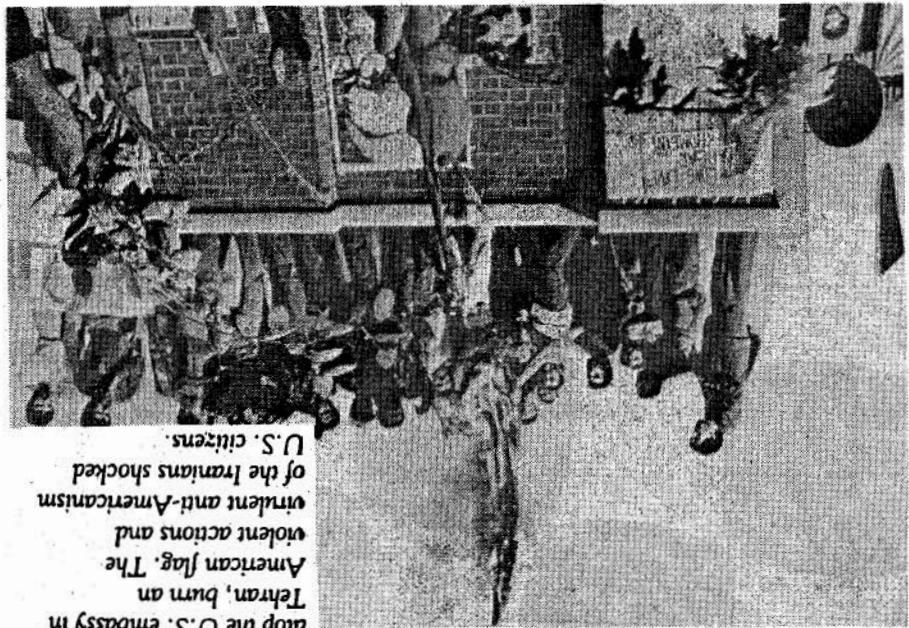
SADAT, CARTER, AND BEGIN

The Signing of the Camp David Agreement, September 17, 1978. Anwar Sadat of Egypt, Jimmy Carter of the United States, and Menachem Begin of Israel put their signatures to the historic accord that brought hopes of peace to the war-torn Middle East. (© Sigma)

HI 483

AMERICAN HOSTAGES IN IRAN

In early November 1979, graphs such as this one informed millions seized the American embassy in Tehran and forced them to live in cramped, filthy conditions with many frustrations. Carter's foreign policy, which Jimmy Carter had taken office in October, had been unable to resolve the Iranian hostage crisis. The Iranian government had taken over the embassy and held its 52 American staff members as political prisoners.

Carter's foreign policy, which Jimmy Carter had taken office in October, had been unable to resolve the Iranian hostage crisis. The Iranian government had taken over the embassy and held its 52 American staff members as political prisoners.

Iranian militants seized the American embassy in Tehran and took its occupants as hostages. The Iranian government had taken over the embassy and held its 52 American staff members as political prisoners.

Iranian militants seized the American embassy in Tehran and took its occupants as hostages. The Iranian government had taken over the embassy and held its 52 American staff members as political prisoners.

Iranian militants seized the American embassy in Tehran and took its occupants as hostages. The Iranian government had taken over the embassy and held its 52 American staff members as political prisoners.

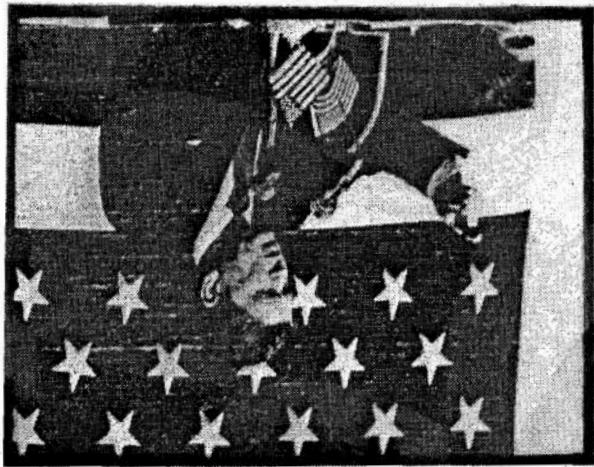
HI 483

Ronald Reagan began his presidency auspiciously. On his inauguration day, the American hostages were released from Iran.

439

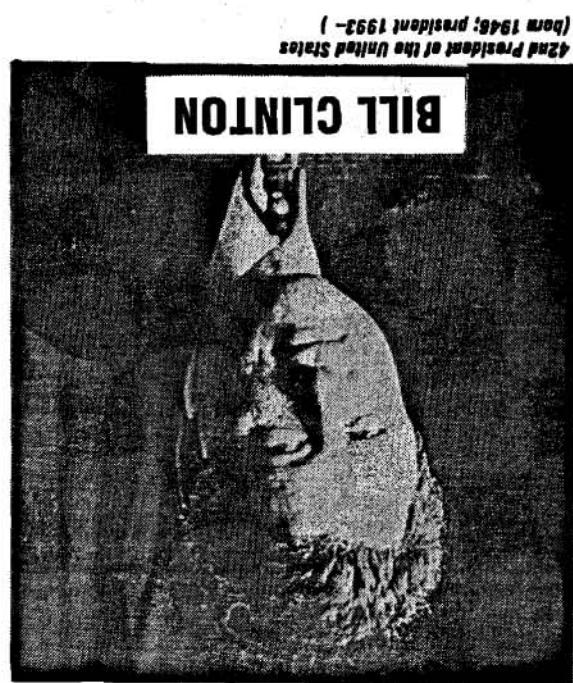
President Ronald Reagan. The oldest man ever elected to the presidency, Reagan displayed youthful vigor both on the campaign trail and in office. (Wide World Photos.)

June 1985; President, 1981-89
6th President of the United States

HI 483

441

HI 483 89 59

The Reagan Administration

Secretary of State	Alexander M. Haig George P. Shultz	1981–1982 1982–1989
Secretary of Treasury	Donald T. Regan James A. Baker Nicholas Brady	1981–1985 1985–1988 1988–1989
Attorney General	William French Smith Edwin Meese Richard Thornburgh	1981–1985 1985–1988 1988–1989
Secretary of Interior	James Watt William P. Clark Donald Hodel	1981–1983 1983–1985 1985–1989
Secretary of Agriculture	John R. Block Richard E. Lyng	1981–1985 1985–1989
Secretary of Commerce	Malcolm Baldrige C. William Verity	1981–1987 1987–1989
Secretary of Labor	Raymond J. Donovan William E. Brock Ann Dore McLaughlin	1981–1985 1985–1988 1988–1989
Secretary of Defense	Caspar W. Weinberger Frank C. Carlucci	1981–1988 1988–1989
Secretary of Health and Human Services	Richard S. Schweiker Margaret M. Heckler Otis R. Bowen	1981–1983 1983–1985 1985–1989
Secretary of Education	Terrel H. Bell William J. Bennett Lauro F. Cavazos Samuel R. Pierce, Jr.	1981–1985 1985–1988 1988–1989 1981–1989
Secretary of Transportation	Drew Lewis Elizabeth H. Dole James L. Burnley	1981–1983 1983–1987 1987–1989
Secretary of Energy	James B. Edwards Donald P. Hodel John S. Herrington	1981–1982 1982–1985 1985–1989

The Bush Administration

Secretary of State	James A. Baker	1989-1992
	Lawrence S. Eagleburger	1992-1993
Secretary of Treasury	Nicholas F. Brady	1989-1993
Attorney General	Richard Thornburgh	1989-1992
	William P. Barr	1992-1993
Secretary of Interior	Manuel Lujan	1989-1993
Secretary of Agriculture	Clayton Yeutter	1989-1991
	Edward Madigan	1991-1993
Secretary of Commerce	Robert Mosbacher	1989-1992
	Barbara H. Franklin	1992-1993
Secretary of Labor	Elizabeth H. Dole	1989-1991
	Lynn Martin	1991-1993
Secretary of Defense	Richard B. Cheney	1989-1993
Secretary of Health and Human Services	Louis W. Sullivan	1989-1993
Secretary of Housing and Urban Development	Jackie Kemp	1989-1993
Secretary of Transportation	Samuel Skinner	1989-1992
	Andrew Card	1992-1993
Secretary of Energy	James D. Watkins	1989-1993
Secretary of Education	Lauro F. Cavazos	1989-1991
Secretary of Veterans Affairs	Lamar Alexander	1991-1993
	Edward J. Derwinski	1989-1993

The Clinton Administration

Secretary of State	Warren M. Christopher Madeleine Albright	1993–1997 1997–
Secretary of Treasury	Lloyd Bentsen Robert E. Rubin	1993–1997 1997–
Attorney General	Janet Reno	1993–
Secretary of Interior	Bruce Babbitt	1993–
Secretary of Agriculture	Mike Espy Dan Glickman	1993–1994 1994–
Secretary of Commerce	Ronald Brown Mickey Kantor William Daley	1993–1996 1996–1997 1997–
Secretary of Labor	Robert R. Reich Alexis Herman	1993–1997 1997–
Secretary of Defense	Les Aspin William Perry William Cohen Donna Shalala	1993–1994 1994–1997 1997– 1993–
Secretary of Health and Human Services	Henry G. Cisneros Andrew Cuomo	1993–1997 1997–
Secretary of Housing and Urban Development	Federico P. Reyna Rodney Slater	1993–1997 1997–
Secretary of Transportation	Hazel R. O'Leary Federico P. Reyna	1993–1997 1997–
Secretary of Energy	Richard W. Riley	1993–
Secretary of Education	Jesse Brown	1993–
Secretary of Veterans Affairs		

บทที่ 6

ทศวรรษ 1970 ที่ไม่แน่นอนมัวหมองอับจนต้องเผชิญวิกฤติเศรษฐกิจ และมีความขัดแย้งรุนแรงกับรัฐเผด็จและอิหร่าน (1969 - 1981)

ศาสตราจารย์ ดร.อิรวิน อันเกอร์ (Irwin Unger) แห่งมหาวิทยาลัยนิวยอร์ก (New York University) ผู้เขียนตำราประวัติศาสตร์สหรัฐอเมริกา *These United States : The Questions of Our Past* เรียกประวัติศาสตร์สหรัฐอเมริกาช่วงทศวรรษ 1970 (1970-1079) ว่าเจ็คสันที่ไม่แน่นอน นำสังสัย คลุมเครือ (The Uncertain Seventies)¹ นอกจากนี้ศาสตราจารย์ ดร.โธมัส อ. ไบลี (Thomas A. Bailey) และศาสตราจารย์ ดร.เดวิด เอ็น. เคนเนดี้ (David M. Kennedy) แห่งมหาวิทยาลัยแสตนฟอร์ด (Stanford University) ผู้เขียนตำราประวัติศาสตร์สหรัฐอเมริกา *The American Pageant : A History of the Republic* เรียกประวัติศาสตร์สหรัฐอเมริกาช่วงทศวรรษ 1970 ว่า เจ็คสันที่มัวหมองอับจน (The Stalemated Seventies)² สหรัฐอเมริกาช่วงทศวรรษ 1970 อยู่ภายใต้การนำของประธานาธิบดีริชาร์ด เอ็น. นิกสัน (Richard M. Nixon) บริหารประเทศช่วงปี 1969-1974 ประธานาธิบดีเจอรัล อาร์. ฟอร์ด (Gerald R. Ford) บริหารประเทศช่วงปี 1974-1977 และประธานาธิบดีจิมมี คาร์เตอร์ (Jimmy Carter) บริหารประเทศช่วงปี 1977-1981 ความคลุมเครือนำสังสัย มัวหมองอับจนและไม่แน่นอนในทศวรรษ 1970 ปราบโกหกคุณชัดทางการเมือง เศรษฐกิจและสังคม ความมัวหมองทางการเมืองสืบเนื่องมาจากการเมืองสันส์คีอี๊ดชาวอเมริกัน (The Watergate Scandal 1972) เกิดจากพระราชพวกรองประธานาธิบดีนิกสันส่งคนไปทำจารกรรมในอาคารรวมต่อรัฐสภา ซึ่งเป็นศูนย์บัญชาการเลือกตั้งของพรรครีพับลิกัน เครดิติกในเวลา 02.30 น. ของวันที่ 17 มิถุนายน 1972 ประธานาธิบดีนิกสันรับรู้เรื่องราวและรู้ตัวผู้สั่งการในวันที่ 22 มิถุนายน 1972 แต่ประธานาธิบดีนิกสันปิดบังเรื่องราวและปกป้องพระราชพวกรู้กระทำผิด ทั้งใช้อำนาจประธานาธิบดีเกินขอบเขตคือปลดและโยกข้าราชการผู้สอบสวน ตลอดจนไม่ให้ความร่วมมือขัดขวางกระบวนการยุติธรรมไม่ยอมถอนเทปตามคำสั่งศาล เพราะประธานาธิบดีนิกสันรู้ด้วยว่าผิดจริงจึงตัดสินใจลาออกจากเป็นประธานาธิบดีในวันที่ 9 สิงหาคม 1974 ก่อนที่คณะกรรมการตุลาการ สภาผู้แทนราษฎรจะลงมติฟ้องร้อง (impeach) ประธานาธิบดีต่อวุฒิสภาและวุฒิสภาจะมีมติออกถนน (remove) นิกสัน

ออกจากการเป็นประธานาธิบดี เมื่อเจอรัล อาร์. ฟอร์ด ซึ่งเป็นประธานาธิบดีได้ประกาศให้อภัยแก่ อดีตประธานาธิบดีนิกสันที่มีส่วนพัวพันในคดีอื้อฉาวอเตอร์เกทปี 1972 อันมีผลทำให้คนอเมริกัน ขาดครรภารไม่ไว้วางใจในประธานาธิบดี นักการเมืองและพรมการเมือง ความมั่วหมองทาง เศรษฐกิจมีความเปลี่ยนแปลงทั้งขึ้นและลงเป็นช่วง ๆ ตลอดทศวรรษ 1970 โดยรัฐบาลไม่สามารถ แก้ไขได้อันได้แก่ปัญหาธุรกิจตกต่ำชนชาติ ภาวะเงินเพื่อ คนว่างงานเพิ่มจำนวนมากขึ้น และภาวะ การขาดแคลนน้ำมันอย่างรุนแรงในปี 1973 และ 1979 ความมั่วหมองทางสังคมเกิดจากคนกลุ่มน้อย ก่อความวุ่นวายเพื่อเรียกร้องขอความช่วยเหลือดูแลจากรัฐบาลและเรียกร้องสิทธิที่ควรได้รับการ ยอมรับจากสังคม ชนกลุ่มน้อยมีหลายกลุ่มเริ่มจากอเมริกันผิวดำเรียกร้องเลิกการแบ่งแยกเหยียดผิว และร้องขอการมีสิทธิเท่าเทียมกันเช่นอเมริกันผิวขาว อเมริกันอินเดียน (American Indians) มีการ เคลื่อนไหวภายใต้ชื่อกระบวนการอเมริกันอินเดียน (The American Indian Movement - AIM)³ เรียกร้องให้รัฐบาลอเมริกันยอมรับในสิทธิของอเมริกันอินเดียน และยอมรับความเป็นเจ้าของใน ทรัพย์สินคือที่ดินของอเมริกันอินเดียน เช่นอเมริกันผิวขาวได้รับจากรัฐบาลอเมริกัน เม็กซิกันอเมริกัน (Mexican Americans or Chicano)⁴ จากเม็กซิโกเข้ามาในสหรัฐอเมริกาอย่างถูกต้องตามกฎหมาย ช่วงสงครามโลกครั้งที่ 2 เพื่อเป็นแรงงานเพราะสหัสสรอเมริกาขาดแคลนกรรมการ หลังสงครามโลก ครั้งที่ 2 เม็กซิกันอเมริกันส่วนใหญ่หลบหนีเข้าสหัสสรอเมริกาอย่างผิดกฎหมาย เม็กซิกันอเมริกันอยู่ กันอย่างหนาแน่นที่เมืองลอสแองเจลลิส, แคลิฟอร์เนีย และสังคมเมืองแอบรัฐทางตะวันตกเฉียงใต้ เม็กซิกันอเมริกันมีปัญหาระบุเรื่องภาษา ความยากจน มีการศึกษาน้อย ต้องทำงานรับจ้างเป็นแรงงานใน ไร่และนาภูเขา ภายนอกค่าแรง ภัยใต้การนำของเซชาร์ ชาเวส (Cesar Chavez) นำการจัดตั้งองค์ การคุณงานไร่ (United Farm Workers - UFW) เพื่อร่วมพลังต่อรองกับนายจ้าง เรียกร้องเพิ่มค่าจ้าง แรงงานสวัสดิการและการยอมรับในบทบาทองค์การ นอกจากนี้เม็กซิกันอเมริกันยังรวมตัวจัดตั้งองค์ กรทางการเมืองชื่อลา ราชา ยูนิดา (La Raza Unida) ร่วมนับบทบาททางการเมืองในระดับท้องถิ่น และระดับนลรัฐ ชาวเปอร์โตริโก (Puerto Ricans)⁵ ซึ่งได้รับการยอมรับเป็นประชากรชาวอเมริกัน จากเปอร์โตริโกรส่วนใหญ่พำนัชตั้งมั่นในนิวยอร์กมีปัญหาระบุเรื่องภาษา ยากจน มีการศึกษาน้อย และมักว่างงาน กล่าวไห้ว่ามีสภาพความเป็นอยู่ที่ต่ำกว่าอเมริกันผิวดำ ชาวเปอร์โตริโกรส่วนใหญ่ต้องการให้ รัฐบาลอเมริกันช่วยจัดหางานให้ เพื่อการมีสภาพความเป็นอยู่ที่ดีขึ้น ชาวคิวบา (Cuban)⁶ อยพำนัก คิวบานาสหัสสรอเมริกาเป็นสองช่วง ช่วงแรกเมื่อต้นทศวรรษ 1960 เป็นชาวคิวบานชั้นกลางหนี การปกครองของฟิเดล คัสโตร เข้าตั้งมั่นที่เมือง邆านามี (Miami) ในฟลอริดา ที่ฟลอริดาชาวคิวบา ประสบความสำเร็จในการประกอบอาชีพ มีชีวิตความเป็นอยู่ดี ช่วงที่สองในทศวรรษ 1980 เป็น

ชาวคิวนาจากนและนักไทยคิวนาที่คัสโตร อนุญาตให้ออกจากคิวนาและเนรเทศ ชาวคิวนาถูกอุ่มที่สองนี้มีปัญหารื่องภาษา ความยากจน มีการศึกษาน้อย มีสภาพความเป็นอยู่ไม่ดี มักตกงานหรือได้งานบริการระดับตำแหน่ง เป็นพนักงานล้างรถหรือเป็นพนักงานเก็บขยะ เป็นต้น กลุ่มสตรีอเมริกัน ในปี 1966 ภายใต้การนำของเบตตี้ ไฟรเดน (Betty Frieden) ทำการจัดตั้งองค์การสตรีแห่งชาติ (The National Organization for Women-NOW)⁷ เรียกร้องความเสมอภาคแก่สตรีในการเข้าทำงาน โดยไม่มีขีดเพศเป็นตัวกำหนด ความมั่นคงในสภาวะ เวดด้อมคืนมลภาวะ (Pollution) ผลกระทบจากการเติบโตอย่างรวดเร็วของอุตสาหกรรมและการเพิ่มมากขึ้นของประชากรทำให้สภาวะแวดล้อม สกปรก ก่อร้ายต่ออากาศสกปรกเพราะคัณจากโรงงานและรถชนตื้นเป็นอันตรายต่อสุขภาพ โรงงาน และบ้านปล่อยน้ำเสียลุกสู่แม่น้ำและทะเลสาบทาให้น้ำสกปรกเป็นอันตรายต่อสัตว์น้ำ คนอเมริกันในปลายทศวรรษ 1960 เรียกร้องให้รัฐบาลควบคุมมลภาวะในสภาวะแวดล้อม รัฐบาลผ่านกฎหมาย จำกัดมลภาวะหลายฉบับเพื่อให้สภาวะแวดล้อมดีขึ้นแต่แก้ไขไม่สำเร็จ ผลกระทบเป็นปัญหาและท่วความรุนแรงขึ้นในทศวรรษ 1970 ที่รัฐบาลต้องแก้ไข ในปี 1970 กลุ่มนอรักยธรรมชาติกำหนดให้วันที่ 22 เมษายนของทุกปีเป็นวัน คุ้มครองโลก (The Earth Day)⁸ มีโครงการกำจัดสิ่งสกปรก บนโลกหลายโครงการเชิญชวนให้ประชากรบนโลกร่วมมือกันทำให้โลกสะอาด

สหรัฐอเมริกาภายใต้การนำของประธานาธิบดีริชาร์ด เอ็น. นิกสัน 1969-1974

ริชาร์ด เอ็น. นิกสัน (Richard Milhous Nixon 1913-1994) ประธานาธิบดีสหรัฐอเมริกา ลำดับที่ 37 จากพาร์คิรพันลิกัน นำการบริหารประเทศระหว่างปี 1969-1974 มีสปีโร ที. แอกนิว (Spiro T. Agnew) เป็นรองประธานาธิบดีช่วงปี 1969-1973 และเจอรัล อาร์. ฟอร์ด เป็นรองประธานาธิบดีช่วงปี 1973-1974 ริชาร์ด เอ็น. นิกสันเคยเป็นรองประธานาธิบดีในสมัยประธานาธิบดี ดี. ไอเซนไฮม์ (1953-1961) นิกสันเป็นรองประธานาธิบดีลำดับที่ 12 ที่ได้เป็นประธานาธิบดี ในปี 1953 ขณะที่นิกสันอายุ 40 ปี ดำรงตำแหน่งรองประธานาธิบดีเป็นเหตุให้นิกสันได้รู้ว่าเป็นรองประธานาธิบดีที่มีอายุน้อยที่สุดเป็นลำดับที่ 2 รองประธานาธิบดีที่มีอายุน้อยที่สุดลำดับที่ 1 มีอายุเพียง 36 ปี คือ จอห์น ซี. บริกเคนริด (John C. Brekinridge) ในสมัยประธานาธิบดีเจมส์ บูชานาน (1857-1861) งานด้านการต่างประเทศเป็นผลงานดีเด่นของประธานาธิบดีนิกสัน คือแสวงหาแนวทางยุติสิ่งแวดล้อม เริ่มด้วยการถอนทหารอเมริกันออกจากสงครามเวียดนามเริ่มในเดือนมิถุนายน 1969 และนำสหรัฐอเมริกาออกจากสงครามเวียดนามในเดือนมกราคม 1973 ลดความตึงเครียดระหว่างสหรัฐอเมริกากับจีนและรัสเซียด้วยการเดินทางเยือนจีนในเดือนกุมภาพันธ์ 1972 เดินทางเยือนรัสเซียและลงนามจำกัดอาชีวกร้ายแรงกับรัสเซียในเดือนพฤษภาคม 1972 นิกสันเป็น

ประธานาธิบดีคนเดียวที่ถ้าออกจากการเป็นประธานาธิบดีในวันที่ 9 สิงหาคม 1974 เพราะมีส่วนพัวพันในคดีอื้อฉาวของเทอร์เกทปี 1972 อันมีผลให้รองประธานาธิบดีเจอรัล อาร์. ฟอร์ด ต้องเข้ารับตำแหน่งประธานาธิบดีบริหารประเทศช่วงปี 1974-1977

1. ผลงานด้านการต่างประเทศของประธานาธิบดีริชาร์ด เอ็ม. นิกสัน 1969-1974

ประธานาธิบดีนิกสันเน้นงานด้านการต่างประเทศมากกว่างานบริหารภายในประเทศ การดำเนินนโยบายต่างประเทศของสหรัฐอเมริกาภายใต้การนำของประธานาธิบดีนิกสันมีส่วนอย่างมากในอันคือถูกความตึงเครียดของโลก ความสำเร็จในการดำเนินนโยบายต่างประเทศเกิดจากปัจจัยหลักสองประการคือหนึ่งประธานาธิบดีนิกสันมีประสบการณ์และเชี่ยวชาญในเรื่องการเมืองและความสัมพันธ์ระหว่างประเทศเพริ่งรองประธานาธิบดีนานถึงแปดปีในสมัยประธานาธิบดีไอแซนไฮวาร์ด (1953-1961) สองประธานาธิบดีนิกสันได้ผู้ช่วยที่มีความรู้ความสามารถคือคร. เฮนรี เอ. กิสซิงเงอร์ (Dr. Henry A. Kissinger) ศาสตราจารย์จากมหาวิทยาลัยไฮวาร์ดเชี่ยวชาญในด้านนโยบายความสัมพันธ์ระหว่างประเทศ ช่วงงานประธานาธิบดีนิกสันในตำแหน่งผู้ช่วยพิเศษด้านความมั่นคงของชาติ (special assistant for national securities affairs) ช่วงปี 1969-1973 และได้ดำรงตำแหน่งรัฐมนตรีกระทรวงการต่างประเทศในปี 1973-1974 ความสำเร็จในงานด้านการต่างประเทศเป็นผลงานเด่นของประธานาธิบดีนิกสัน กล่าวคือหนึ่งประธานาธิบดีนิกสันแสวงหาแนวทางยุติสังคมเวียดนาม เริ่มด้วยการประกาศหงายถอนทหารอเมริกันออกจากสงครามเวียดนามในวันที่ 8 มิถุนายน 1968 และแสวงหาแนวทางนำสหราชอาณาจักรออกจากสงครามเวียดนามได้สำเร็จในวันที่ 27 มกราคม 1973 สองสหราชอาณาจักรและสหภาพโซเวียตลงนามร่วมกันในสันติสัญญาข้อตกลงทางการเมืองในวันที่ 21-28 กุมภาพันธ์ 1972 สามสหราชอาณาจักรลงนามร่วมกันในสันติสัญญาข้อตกลงทางการเมืองในวันที่ 22-31 พฤษภาคม 1972 มีการร่วมลงนามในสันติสัญญาจำกัดอาวุธยุทธศาสตร์ปี 1972

1.1 สหราชอาณาจักรและสหภาพโซเวียตในช่วงปี 1969-1973

ด้วยมติข้อตกลงเกี่ยวกับสหราชอาณาจักรและสหภาพโซเวียตในวันที่ 7 สิงหาคม 1964 นำสหราชอาณาจักรเข้าร่วมสหภาพโซเวียตอย่างเป็นทางการในปี 1965 เริ่มด้วยการยกพลเข้าบกครั้งแรกที่เมืองคานั่นในสหราชอาณาจักร ในวันที่ 8 มีนาคม 1965 ปลายปี 1965 มีทหารอเมริกันในสหราชอาณาจักรประมาณ 180,000 คน⁹ ทหารอเมริกันเพิ่มสูงสุดถึง 543,400 คน ในเดือนเมษายน 1969¹⁰ ความพยายามแสวงหาแนวทางสร้างสันติภาพปราศจากอาวุธในวันที่ 31 ตุลาคม 1968 ปลายสนมัยประธานาธิบดีจอนสันด้วยการประกาศพักรบเพื่อการเจรจาสันติภาพที่กรุงปารีส เวียดนามได้ปฏิเสธเข้าร่วมเจรจา

ทำให้การเจรจาต้องเลื่อนออกไป การรับช่วงปี 1967-1978 เลวราย ทหารอเมริกันเสียชีวิตมาก คนอเมริกันประท้วงต่อต้านสงครามเวียดนาม ในปี 1968 ระหว่างการผังรัฐท่าเสียงเลือกตั้ง ริชาร์ด เอ็น. นิกสัน สัญญา กับคนอเมริกันว่าจะแสวงหาแนวทางยุติสงครามเวียดนาม ประธานาธิบดีนิกสันรู้ว่าสหราชอาณาจักรไม่อาจชนะได้ในสงครามเวียดนาม สหราชอาณาจักรต้องสร้างสันติภาพได้อย่างมีศักดิ์ศรี (Peace with Honor)¹¹ และเซนต์ คิสซิงเจอร์ยอมรับว่าการเจรจาสันติภาพลำช้าและมีความเป็นไปได้ยาก การจะยุติสงครามเวียดนามได้ต้องปฏิบัติการ 3 ประการ¹² กือ หนึ่งถอนทหารอเมริกันออกจากสงครามเวียดนาม ให้กองกำลังเวียดนามได้ต่อสู้โดยลำพังกับกองกำลังเวียดกงและเวียดนามเหนือ สองระดมโถมตีทั้งระเบิดกัมพูชาและลาวเพื่อตัดเส้นทางลำเลียงเสบียงอาวุธและกำลังพล (เส้นทาง ไฮจิมิน) ที่เวียดนามเหนือส่งช่วยเวียดกงในเวียดนามได้ สามระดมโถมตีทั้งระเบิดเวียดนามเหนือ ให้ยอมรับข้อตกลงสันติภาพเพื่อการแลกเปลี่ยนเชลยศึกและสหราชอาณาจักรถอนออกจากการร่วมรบในสงครามเวียดนาม

การถอนทหารอเมริกันออกจากสงครามเวียดนาม เริ่มโดยในเดือนมีนาคม 1969 ประธานาธิบดีนิกสันกำหนดแผนผิคสอนบทเรียนวิธีการสู้รบด้วยอาวุธทันสมัยแก่ทหารเวียดนามได้เพื่อปฏิบัติการสู้รบอย่างถูกวิธีในสมรภูมิรบแทนที่กองกำลังอเมริกันเมื่อต้องถอนออกจากภารร่วมรบในสงครามเวียดนาม และที่แก่กว่าในวันที่ 8 มิถุนายน 1969 ประธานาธิบดีนิกสันประกาศผลักภาระด้านการทหารในสงครามเวียดนามแก่กองกำลังเวียดนามได้ (Vietnamization) ด้วยหลักการนิกสันปี 1969 (The Nixon Doctrine 1969)¹³ กำหนดสหราชอาณาจักรจะให้ความช่วยเหลือแก่ชาติพันธมิตรเพื่อการพัฒนาและปกป้องคุ้มครองจากการถูกก้าวร้าวคุกคาม โดยชาติพันธมิตรต้องรับผิดชอบด้านกองกำลังทหารเพื่อการปกป้องชาติดิน พร้อมหลักการนิกสันปี 1969 ในวันที่ 8 มิถุนายน 1969 เช่นกันประธานาธิบดีนิกสันสั่งถอนทหารอเมริกันกลุ่มแรกจำนวน 25,000 คนทะยอยกลับสหราชอาณาจักรได้ครบถ้วนในวันที่ 31 สิงหาคม 1969 ในปี 1969 รวมสั่งถอนทหารอเมริกัน 3 ครั้ง ปลายปี 1969 มีทหารอเมริกันในเวียดนามได้ 475,200 คน¹⁴ ปลายปี 1970 มีทหารอเมริกันในเวียดนามได้ 334,600 คน¹⁵ และปลายปี 1972 มีทหารอเมริกันในเวียดนามได้ 24,200 คน¹⁶

ท่าทีคนอเมริกันต่อหลักการนิกสันปี 1969 มีทั้งให้การสนับสนุนและต่อต้าน คนอเมริกันกลุ่มนี้สนับสนุนหลักการนิกสันปี 1969 พอใจที่มีการถอนทหารอเมริกันจากสงครามเวียดนาม กลับสู่สหราชอาณาจักร แต่คนอเมริกันกลุ่มต่อต้านหลักการนิกสันปี 1969 ต้องการให้ทหารอเมริกันคงร่วมรบในสงครามเวียดนาม เพราะเป็นหน้าที่ของสหราชอาณาจักรผู้นำโลกเสรี ทหาร

อเมริกันเป็นกำลังหลักในการสู้รบอันจะทำให้สังคมนานาชาติลงได้โดยเวียดกงและเวียดนามเหนือพ่ายแพ้ต่อกองกำลังอเมริกันและเวียดนามได้

การระดมโจมตีทั่งระเบิดกันพุชและลาวาเพื่อตัดเส้นทางลำเลียงเสบียงอาวุธและกำลังพล (เส้นทางไฮจิมิน) ที่เวียดนามเหนือส่งซ่อนเวียดกงในเวียดนามได้เริ่มด้วยในเดือนมีนาคม 1969 ประธานาธิบดีนิกสันมีคำสั่งลับให้โจมตีทั่งระเบิดกันพุช (secret bombing)¹⁷ เพื่อตัดเส้นทางลำเลียงอาวุธและกำลังพล (เส้นทางไฮจิมิน) ที่เวียดนามเหนือส่งซ่อนเวียดกงในเวียดนามได้ ปลายเดือนเมษายน 1970 ประธานาธิบดีนิกสันส่งกองกำลังผสมอเมริกันและเวียดนามได้บุกเข้ากันพุช¹⁸ เพื่อปฏิบัติการภาคพื้นดินค้นหาและทำลายล้างเหล่าที่ซ่อนเสบียง อาวุธและกองกำลังเวียดนามเหนือในกันพุช ก่อนส่งเข้าหนุนเสริมแก่เวียดกงในเวียดนามได้ ประธานาธิบดีนิกสันคาดหวังว่าการบุกเข้ากันพุชของกองกำลังทหารผสมอเมริกันและเวียดนามได้จะทำให้สังคมนานาชาติเริ่มขึ้นแต่ก่อนอเมริกันมองว่าการบุกเข้ากันพุชของกองกำลังทหารผสมอเมริกันและเวียดนามได้เป็นการรุกรานและจะทำให้สมรภูมิรบขยายตัวออกมากแก่การยุติสงครามและต้องการให้กองกำลังอเมริกันถอนออกหันที (out now)¹⁹ กระบวนการต่อต้านสงคราม (antiwar movement) นำโดยกลุ่มนักศึกษาวนตัวปฏิบัติการประท้วง การประท้วงอย่างรุนแรงมีขึ้นในวันที่ 4 พฤษภาคม 1970 ที่มหาวิทยาลัยเคนท์ สเตท (Kent State University)²⁰ ไอโอไอโอ เจ้าหน้าที่ปราบจลาจลดำเนินต้องใช้ปืนยิงระงับความรุนแรง ผลการปราบปรามคือนักศึกษาถูกยิงเสียชีวิต 4 คน และบาดเจ็บ 11 คน และในวันที่ 14 พฤษภาคม 1970 นักศึกษาที่มหาวิทยาลัยแจ็กสัน สเตท (Jackson State University)²¹ มีศูนย์สิชปีประท้วง ต่อต้านสงครามเวียดนาม ผลการปราบปรามคือนักศึกษาอเมริกันผิวดำ 2 คนถูกยิงเสียชีวิต พร้อมกันนี้หนังสือพิมพ์ เจ้าหน้าที่และสมาชิกรัฐสภาเริ่มการประท้วงต่อต้านสงครามเวียดนามด้วย โดยในเดือนมิถุนายน 1970 รัฐสภาอนุมติยกเลิกมติอ่าวตั้งเกี้ยปี 1964²² (The Gulf of Tonkin Resolution 1964- กำหนดให้ประธานาธิบดีลินคอลน บี. จอห์นสัน มีอำนาจสั่งการส่งทหารอเมริกันเข้าร่วมรบในสงครามเวียดนาม) ประธานาธิบดีนิกสันเพิกเฉยมติรัฐสภาในการยกเลิกมติอ่าวตั้งเกี้ยปี 1964 ทั้งอ้างว่าประธานาธิบดีคงมีอำนาจสั่งการกองทหารอเมริกันในสงครามเวียดนาม²³ อย่างไรก็ตามกองกำลังทหารผสมอเมริกันและเวียดนามได้ภาคพื้นดินถอนออกจากกันพุชในวันที่ 29 มิถุนายน 1970 ในปี 1971 จากการสัมภาษณ์ความคิดเห็นของคนอเมริกันต่อสงครามเวียดนาม วิเคราะห์ข้อมูลออกมายังว่าสองในสามของผู้ให้สัมภาษณ์อเมริกันต้องการให้กองกำลังทหารอเมริกันถอนออกจากสงครามเวียดนาม ในเดือนกุมภาพันธ์ 1971²⁴ ประธานาธิบดีนิกสันส่งกองกำลังทางอากาศอเมริกันโจมตีทั่งระเบิดในลาวาเพื่อตัดเส้นทางไฮจิมิน และให้กองกำลังเวียดนามได้

ภาคพื้นดินบูกขาวเพื่อปฏิบัติการค้นหาและทำลายล้างแหล่งที่ซ่อนเสบียง อาวุธและกองกำลังเวียดนามเหนือในลาวก่อนส่งเข้าบุนเสริมช่วยเวียดกงในเวียดนามใต้ ขณะเดียวกันส่งกองกำลังทางอากาศอเมริกันเพิ่มการโจมตีทั้งระเบิดกันพุชและเวียดนามเหนือด้วย

การระดมโจมตีทั้งระเบิดเวียดนามเหนือเพื่อเพิ่มความเสียหายแก่เวียดนามเหนือ หยุดการหุบเสริมช่วยเวียดกงในเวียดนามใต้และยอมรับข้อตกลงสันติภาพว่าด้วยการแลกเปลี่ยนเชลยศึกและสร้างอเมริกาถอนออกจากการร่วมรบในสังคมรัฐเวียดนามเริ่มตัวษาเหตุเพระต้นปี 1972 เวียดกง และเวียดนามเหนือวางแผนบุกกระหน่ำโจมตีเวียดนามใต้²⁵ เพื่อโกร่นรัฐบาลเวียดนามใต้ภายใต้การนำของเหวียน วัน เที่ยว (Nguyen Van Thieu) กองกำลังคอมมิวนิสต์เวียดกงและเวียดนามเหนือปฏิบัติการในวันที่ 30 มีนาคม 1972 ผลการปฏิบัติการกองกำลังคอมมิวนิสต์สามารถยึดพื้นที่จำนวนมากของเวียดนามใต้ได้ และกองกำลังเวียดนามใต้โดยโคลดอลด สร้างอเมริกาเห็นความจำเป็นต้องเข้าช่วยเวียดนามใต้สักดันกองกำลังคอมมิวนิสต์²⁶ โดยในเดือนพฤษภาคม 1972 ประธานาธิบดีนิกสันสั่งวางทุ่นระเบิดท่าเรือสำคัญ 7 แห่งของเวียดนามเหนือรวมทั้งท่าเรือไฮฟอง (Haiphong) ซึ่งเป็นท่าเรือใหญ่ส่งผ่านเสบียงและอาวุธยุทธ์ไปยังจักรุสเซียแก่เวียดนามเหนือ และให้กระหน่ำโจมตีทั้งระเบิดเส้นทางรถไฟ และถนนที่เชื่อมต่อกับจีนคอมมิวนิสต์ เพื่อตัดเส้นทางลำเลียงอาวุธยุทธ์ปัจจัยจากรัสเซียและจีนคอมมิวนิสต์ที่จะส่งมาบุนเสริมแก่เวียดนามเหนือ อันมีผลให้ในเดือนสิงหาคม 1972 เวียดนามเหนือพักรการโจมตีเวียดนามใต้²⁷

ความช่วยเหลือที่รัสเซียและจีนคอมมิวนิสต์ให้แก่เวียดนามเหนือในสังคมรัฐเวียดนามในปี 1972 น้อยลงพระทั้งรุสเซียและจีนคอมมิวนิสต์มีความสัมพันธ์ที่ดีกับสร้างอเมริกา กล่าวคือ สร้างอเมริกาให้การยอมรับในความเป็นประเทศสาธารณรัฐประชาชนจีนโดยประธานาธิบดีนิกสันเดินทางเยือนจีนช่วงวันที่ 21-28 กุมภาพันธ์ 1972 และสร้างอเมริกาลดความตึงเครียดกับรัสเซียได้โดยประธานาธิบดีนิกสันเดินทางเยือนรุสเซียช่วงวันที่ 22-31 พฤษภาคม 1972 ด้วยการมีความสัมพันธ์อันดีในปี 1972 ระหว่างสร้างอเมริกากับรุสเซียและจีนมีส่วนประการหนึ่งในอันช่วยผลักดันให้เวียดนามเหนือต้องยอมรับในข้อตกลงสันติภาพในวันที่ 27 มกราคม 1973

ความพยายามเพื่อการเจรจาแสวงหาแนวทางสร้างสันติภาพแลกเปลี่ยนเชลยศึกและนำสร้างอเมริกาออกจากการร่วมรบในสังคมรัฐเวียดนาม ดำเนินการช่วงสิงหาคม 1969-ตุลาคม 1972 โดยประธานาธิบดีนิกสันอนหมายให้ ดร. เอ็นรี เอ. คิสซิงเกอร์ดำเนินการนำสู่การเจรจาลับ เป็นการส่วนตัวหลายครั้งที่กรุงปารีสระหว่าง ดร. เอ็นรี เอ. คิสซิงเกอร์กับลี ดัก โท (Le Duc Tho) รัฐมนตรีกระทรวงการต่างประเทศเวียดนามเหนือ มีการเจรจาต่อรอง กำหนดเงื่อนไข และแลก

เปลี่ยนผลประไซชน์ระหว่างสองประเทศ ตัวแทนเวียดนามเหนือพยายามหลีกเลี่ยงการทำข้อตกลง อย่างเป็นทางการ แต่ เพราะไม่อาจตกลงกันได้อย่างเป็นทางการ เป็นผลให้ประธานาธิบดีนิกสัน เห็นความจำเป็นต้องบีบเวียดนามเหนือเพื่อการยอมรับข้อตกลงสันติภาพโดยในเดือนธันวาคม 1972 ประธานาธิบดีนิกสันส่งเครื่องบินโจนดี-52 (B-52) กระหน้าทึ่งระเบิดกรุงศานอยนานถึง 12 วัน²⁸ เวียดนามเหนืออนุชาร์เสียหายมากจึงต้องยอมเปิดการเจรจาที่กรุงปารีสนำสู่การลงนามในข้อตกลงหยุดยิงหรือข้อตกลงปารีสปี 1973 (The Cease-fire Agreement or The Paris Peace Accords of 1973)²⁹ ในวันที่ 27 มกราคม 1973 มีตัวแทนสี่ฝ่ายร่วมลงนามคือ สาธารณรัฐอเมริกา เวียดนามเหนือ เวียดนามใต้ และเวียดกง กำหนดหนึ่งสาธารณรัฐอเมริกายุดยิงตั้งแต่เที่ยงคืนของวันที่ 27 มกราคม 1973 สองเพื่อการปลดปล่อยเชลยศึกอเมริกันและเชลยศึกพันธมิตรอเมริกันที่เวียดนามเหนือและเวียดกงจับกุมไว้ สาธารณรัฐอเมริกาและชาติพันธมิตรอเมริกันจะถอนกำลังทหารทั้งหมดออกจากเวียดนามได้ภายใน 60 วัน สามกำหนดจัดตั้งสถาแห่งชาติเพื่อการไกล่เกลี่ยประนีประนอมและการทำข้อตกลง (The National Council of Reconciliation and Concord) ในเวียดนามใต้เพื่อทำหน้าที่เตรียมการจัดการลงคะแนนแสดงประชามติกำหนดจัดตั้งรัฐบาลในเวียดนามใต้และสี่สาธารณรัฐอเมริกา จะคงความช่วยเหลือด้านเศรษฐกิจแก่เวียดนามใต้

ด้วยข้อตกลงหยุดยิงปี 1973 เป็นการยุติบทบาทการร่วมสู้รบของกองกำลังอเมริกันนานถึงแปดปี (1965-1973) ในสังคมรวมเวียดนาม เชลยศึกอเมริกันกลุ่มแรกได้รับการปล่อยตัวในวันที่ 12 กุมภาพันธ์ 1973 ในวันที่ 29 มีนาคม 1973 เชลยศึกอเมริกันกลุ่มสุดท้ายได้รับการปล่อยตัว และกองกำลังอเมริกันกองสุดท้ายประมาณ 250 คนถอนออกจากเวียดนามใต้³⁰ ช่วงเดือนเมษายน 1973- 30 เมษายน 1975 การสู้รบในสังคมรวมเวียดนามดำเนินต่อไประหว่างกองกำลังเวียดนามใต้ฝ่ายหนึ่งกับกองกำลังเวียดกงและเวียดนามเหนืออีกฝ่ายหนึ่ง ซึ่งนับวันที่ความรุนแรงขึ้นเป็นลำดับโดยเวียดนามใต้เป็นฝ่ายถอย ในเดือนมีนาคม 1975 ผลจากการรับเวียดนามใต้เสียพื้นที่สองในสามแก่คอมมิวนิสต์เวียดกง ในวันที่ 21 เมษายน 1975 เหงียน วัน เที่ยว ลาออกจากการเป็นประธานาธิบดี สงเคราะห์เวียดนามยุติลงในวันที่ 30 เมษายน 1975 โดยเวียดนามใต้พ่ายแพ้คอมมิวนิสต์เวียดกงและเวียดนามเหนือ ทหารอเมริกันเสียชีวิตในสังคมรวมเวียดนาม 58,000 คน ทหารอเมริกันบาดเจ็บจากสังคมรวมเวียดนาม 300,000 คน สาธารณรัฐอเมริกาสูญเสียเงินในสังคมรวมเวียดนาม \$150 พันล้าน³¹ ทหารเวียดนามใต้เสียชีวิตในสังคมรวมเวียดนามประมาณ 254,300 คน ทหารเวียดนามเหนือและเวียดกงเสียชีวิตในสังคมรวมเวียดนามประมาณ 1,027,000 คน³² เวียดนามใต้ถูกนำรวมกับเวียดนามเหนือภายใต้รัฐบาลที่คอมมิวนิสต์เป็นแนวทางในการ

ปากของประเทศ ไซ่ง่อน (Saigon) ถูกเปลี่ยนชื่อเป็นกรุงโภชิน (Ho Chi Minh City) ลาวและกัมพูชาต้องกลับเป็นชาติคอมมิวนิสต์

1.2 สาธารณรัฐอเมริกาสร้างความสัมพันธ์อันดีกับจีนในเดือนกุมภาพันธ์ 1972

ในวันที่ 1 ตุลาคม 1949 เมาเซตุง (Mao Tse Tung) และกองกำลังจีนคอมมิวนิสต์ บีคแห่งคืนให้จีนได้และประกาศจัดตั้งประเทศสาธารณรัฐประชาชนจีน (The People's Republic of China) มีกรุงปักกิ่ง (Peking or Beijing) เป็นเมืองหลวง สาธารณรัฐอเมริกาไม่ให้การยอมรับในเอกสารของประเทศสาธารณรัฐประชาชนจีนและเรียกสาธารณรัฐประชาชนจีนว่าจีนคอมมิวนิสต์หรือจีนแดง (Communist China or Red China) และยังบังทุกครั้งเมื่อสาธารณรัฐประชาชนจีนเสนอตัวเข้าเป็นสมาชิกองค์การสหประชาชาติ ขณะเดียวกันในปี 1949 สาธารณรัฐอเมริกาให้การรับรองในเอกสารของสาธารณรัฐจีน (The Republic of China) จัดตั้งที่ไต้หวัน (Taiwan) มีกรุงไทเป (Taipei) เป็นเมืองหลวง โดยยกจีนประชารัฐไปโดยภายในได้การนำของเจียง ไค เชก (Chiang Kai Shek) ทั้งสนับสนุนให้สาธารณรัฐจีนเข้าเป็นสมาชิกหนึ่งในห้องกลุ่มสมาชิกประชาธิรัฐของคณะกรรมการมนตรีความมั่นคงในองค์การสหประชาชาติ และจัดกองกำลังทหารอเมริกันประจำการในไต้หวันเตรียมการให้การสนับสนุนป้องกันการก้าวร้าวrukranai ฯ ที่กองกำลังจีนคอมมิวนิสต์จะกระทำการต่อสาธารณรัฐจีน รวมถึงให้ความช่วยเหลือด้านการเงิน วิชาการและเทคโนโลยีเพื่อพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมของสาธารณรัฐจีน

จีนคอมมิวนิสต์มีเพียงรุสเซียเป็นพันธมิตร ขณะเดียวกันจีนคอมมิวนิสต์พยายามแสดงข้อความสามารถของความเป็นประเทศให้โลกตะวันตกรับรู้และยอมรับด้วยการก้าวร้าวมาโดยตลอดเริ่มด้วยเข้าแทรกแข่งในสังคมรากแก้ว (1950-1953) หนุนเสริมด้านอาชญากรรมและเสบียงแก่พวกร่วมมิตรในสังคมรากแก้ว (1946-1954) จนเวียดนามชนะ และฝรั่งเศสพ่ายแพ้ หนุนเสริมด้านอาชญากรรมและเสบียงแก่เวียดนามเหนือและเวียดกงในสังคมเวียดนาม (1957-1975) ทำให้สังคมรากแก้วต้องรับเรื่องขุ่นได้มาก ขณะเดียวกันจีนคอมมิวนิสต์คิดปรามาัญได้ในปี 1964 และเร่งพัฒนาเพิ่มประสิทธิภาพอันเป็นอันตรายอย่างยิ่งแก่โลกตะวันตก สาธารณรัฐอเมริกาเห็นความจำเป็นต้องเสริมสร้างความสัมพันธ์อันดีกับจีนด้วยเหตุผลประการที่หนึ่งเพื่อแสดงการยอมรับในเอกสารของจีนคอมมิวนิสต์ สองเพื่อให้จีนคอมมิวนิสต์ลดหรือเลิกหนุนเสริมเวียดนามเหนืออันจะมีผลให้เวียดนามเหนือยอมเจรจาสันติภาพกับสาธารณรัฐอเมริกาและสังคมรากแก้วจะขุ่นได้เร็วขึ้น สามเพื่อให้จีนคอมมิวนิสต์และรุสเซียทราบว่าจะร่วมกันเองในความสัมพันธ์ที่มีต่อสาธารณรัฐอเมริกา และสี่เพื่อตรวจสอบความก้าวหน้าในการพัฒนาอาชญากรรมของจีนคอมมิวนิสต์ สาธารณรัฐอเมริกาดำเนินการ

ทางเสริมสร้างความสัมพันธ์กับจีนคอมมิวนิสต์³³ เริ่มด้วยการเจรจากับจีนคอมมิวนิสต์สหรัฐอเมริกา ต้องมีความอดทนและอดกลั้น พยายามชี้นำให้จีนคอมมิวนิสต์ให้การยอมรับในเกณฑ์พื้นฐานของความสัมพันธ์ระหว่างประเทศด้วยวิธีทางการทูต แผนการใช้การก้าวร้าวด้วยกองกำลังและอาวุธ เพื่อจีนคอมมิวนิสต์จะสามารถอยู่ร่วมในสังคมโลกได้ ปัจจัยอื่นๆ ที่สำคัญที่สุดคือการเสริมสร้างความสัมพันธ์ระหว่างสหรัฐอเมริกากับจีนคอมมิวนิสต์ คือ

1. จีนคอมมิวนิสต์และรัสเซียมีข้อขัดแย้งกันในเรื่องอุดมการณ์ทางการเมือง การปราบปราม และมีการประท้วงกันบริเวณพรมแดน ข้อขัดแย้งในเรื่องอุดมการณ์ทางการเมืองทำให้ความสัมพันธ์ระหว่างรัสเซียกับจีนคอมมิวนิสต์ต้องหยุดชะงัก ในช่วงทศวรรษ 1960³⁴ เริ่มด้วยในปี 1956 จีนคอมมิวนิสต์ดำเนินนโยบายการอยู่ร่วมกันอย่างสงบสุขของชาติต่างลัทธิการเมือง (Peaceful Coexistence) ของนิกิต่า ครุสเชฟ (Nikita Khrushchev) อันหมายถึงรัสเซียปฏิเสธการทำสงครามกับโลกตะวันตกหรือโลกเสรี แต่รัสเซียจะต่อสู้แบ่งขั้นกับโลกตะวันตกในด้านการพัฒนาเศรษฐกิจ และวิชาการเทคโนโลยีจีนคอมมิวนิสต์มองว่าการแข่งขันกับโลกตะวันตกคือการทำสงครามเท่านั้น และรัสเซียทรยศต่ออุดมการณ์ลัทธิคอมมิวนิสต์ เป็นผลให้ในปี 1960 รัสเซียหยุดให้ความช่วยเหลือด้านเทคนิคและวิชาการแก่จีนคอมมิวนิสต์ รวมถึงในปี 1962 รัสเซียปฏิเสธให้ความช่วยเหลือจีนคอมมิวนิสต์เมื่อทำการทำสงครามชายแดนกับอินเดีย และในปี 1963 รัสเซียลงนามร่วมกับสหรัฐอเมริกาและอังกฤษในสนธิสัญญาห้ามการทดลองปรมาณูในมหาสมุทร ในชั้นบรรยายกาศและอวากาศ นอกปี 1963 สร้างความไม่พอใจอย่างมากแก่จีนคอมมิวนิสต์ ข้อขัดแย้งในเรื่องการปราบปรามคือจีนคอมมิวนิสต์ดำเนินรัสเซียที่ปราบปรามแซคโกสโลวาเกียอย่างทารุณโดยที่เข้มในปี 1968 สืบเนื่องมาจากต้นปี 1968 เชคโกสโลวาเกียอยู่ภายใต้การนำของอเล็กซานเดอร์ ดับเชค (Alexander Dubcek) ดับเชคกำหนดแผนปฏิรูปเชคโกสโลวาเกียอย่างทารุณโดยที่เข้มในปี 1968 สำหรับการติดต่อกับกลุ่มประเทศโลกเสรี สร้างความพอใจอย่างมากแก่ชาวเชคโกสโลวาเกีย แต่บรรดาผู้นำรัสเซียและผู้นำโลกตะวันออกอื่นๆ ไม่พอใจเกรงว่าแผนปฏิรูปของดับเชคจะทำให้อิทธิพลคอมมิวนิสต์ในเชคโกสโลวาเกียเสื่อมลงและชาติคอมมิวนิสต์อื่นๆ จะเรียกร้องเลือกแบบจำเป็น ต้องระงับการปฏิรูปของดับเชคด้วยกองกำลังทหารโดยในเดือนสิงหาคม 1968 กองกำลังทหารผสมรัสเซีย บัลแกเรีย เยอรมันตะวันออก ฮังการี และโปแลนด์ เคลื่อนเข้าเชคโกสโลวาเกียโดย อำนาจรัฐบาลอเล็กซานเดอร์ ดับเชคได้สำเร็จ รัสเซียบุนกัสทاف หุสัก (Gustav Husak) นำการปักครองเชคโกสโลวาเกียและภาคสั้งผู้ต่อต้านเชคโกสโลวาเกียอย่างทารุณโดยที่เข้ม จีนคอมมิวนิสต์ดำเนินรัสเซียที่กระทำต่อเชคโกสโลวาเกียในครั้งนี้ ปัญหาการประท้วงกันบริเวณพรมแดนระหว่างรัสเซีย

และจีนคอมมิวนิสต์มีขึ้นในปี 1969³⁵ ในน้ำแม่เหล็กซินเกียง (Khingan) ซึ่งอยู่ติดกับ รัสเซียบริเวณอุ่น แม่น้ำอะมูร์ (Amur River) และอุ่นแม่น้ำอัสรูรี (Ussuri River) สาเหตุเพราารุสเซียต้องการขยายดินแดนรัสเซียเข้ามาในจีนแผ่นดินใหญ่ ด้วยข้อขัดแย้งสามประการดังกล่าวข้างต้น จีนคอมมิวนิสต์เห็นควรสร้างความสัมพันธ์อันดีกับสาธารณรัฐเชีย เพื่อให้ความสัมพันธ์นี้ปราฏชัดแจ้งแก่รัสเซีย (ศัตรูใหม่ของจีนคอมมิวนิสต์ในทศวรรษ 1960) อันจะมีผลให้รัสเซียไม่ก้าวไว้รวมกรานจีนคอมมิวนิสต์ได้ในอนาคต³⁶

2. ประชาชนชิบคืนกสันແສຄງທ່າທີ່ຕ້ອງການເສດຖະກິດສ້າງຄວາມສັນພັນຮັກຈິນ
ຄອນນົວນິສົດໆອ່າງເປີດເຫັນການທ່ອງເຖິງແລກກໍາ ເຮັດວຽກໃນປີ 1969 ສຫຮູ້ອມເມົາຍກາຍເລີກການ
ຈຳກັດຈຳນັ້ນຄອນນົວນິສົດໆ ແລະ ທັງກະຊຸ່ນໃຫ້ນີ້ເປີດທຳການກໍາຮ່ວງສຫຮູ້ອມເມົາ
ກັບຈິນຄອນນົວນິສົດໆ (ສຫຮູ້ອມເມົາຫຼຸດທຳການກໍາກັບຈິນຄອນນົວນິສົດໆເມື່ອເກີດສົງຄຣາມເກາຫລີ) ເປັນຜລ
ໃຫ້ຄອນນົວນິສົດໆເພີ່ມຈຳນັ້ນເດີນທາງເຢືນຈິນແລະ ໃນປີ 1971 ມີການສ່ວນກໍາອມເມົາກັນໄປຢັງຈິນ

3. ประธานาธิบดีนิกสันได้ผู้ช่วยที่มีความรู้ความสามารถคือ คร.เอนรี เอ. กิสซิงเกอร์ ในงานเสริมสร้างความสัมพันธ์กับจีนคอมมิวนิสต์ คร.เอนรี เอ. กิสซิงเกอร์ช่วงปี 1963-1973 ในฐานะผู้ช่วยพิเศษด้านความมั่นคงของชาติ ชื่นชอบการปฏิบัติงานด้านการต่างประเทศแบบลับ (secret black channel)³⁷ ตัดหน้ารัฐมนตรีกระทรวงการต่างประเทศคือวิลเลียม พี. โรเจอร์ส (William P. Rogers) และเห็นเป็นโอกาสแสดงความสามารถด้านการต่างประเทศในสมัยประธานาธิบดีนิกสัน

4. ประธานาริบดีนิกสันต้องการให้การเสริมสร้างความสัมพันธ์กับจีน คอมมิวนิสต์มีผลสองประการคือ ประการแรก ผลักดันให้เวียดนามเห็นอยู่ในเจรจาสันติภาพกับสหรัฐอเมริกาอันจะเป็นหนทางนำสู่การยุติสงครามเวียดนามได้เร็วขึ้น และประการที่สองต้องการให้ทั้งจีนคอมมิวนิสต์และรัสเซียเกิดความหวัดระแวงกันเองในความสัมพันธ์ที่ทั้งสองชาตินี้ต่อสหรัฐอเมริกาในอนาคต³⁸

5. จีนค่อนมีวินิษฐ์เองต้องการสาธารณรัฐอเมริกาเป็นพันธมิตรเพื่อผลทางการเมืองและเศรษฐกิจรวมถึงต้องการยุติสภาพการณ์ก่อทุกทิ่งให้ต้องอยู่โดดเดี่ยว (Isolation) เช่นอดีตที่ผ่านมา

6. ใช้กีฬาปิงปองเป็นสื่อนำสู่การเสริมสร้างความสัมพันธ์ระหว่างสหรัฐอเมริกากับจีนคอมมิวนิสต์ ในเดือนเมษายน 1971 ประธานาธิบดีนิกสันอนุญาตให้นักกีฬาปิงปองของเมริกันภายหลังเสร็จสิ้นการแข่งขันปิงปองที่ญี่ปุ่นเยือนจีน เรียกว่าการเยือนจีนของนักกีฬาปิงปองของเมริกันครั้งนี้ว่า การทูตปิงปองปี 1971 (The Ping Pong Diplomacy 1971)⁴⁰

7. เตรียมการลับเพื่อการเชิญประธานาธิบดีนิกสันเยือนจีน ในปี 1969 คร.เอนรี เอ. กิสซิงเกอร์ ได้พนเป็นการลับกันเบื้องหน้าที่ระดับสูงของรัฐบาลจีนคอมมิวนิสต์ที่กรุงวอร์ซอ, โปแลนด์⁴¹ เพื่อการเสริมสร้างความสัมพันธ์ระหว่างจีนคอมมิวนิสต์กับสหรัฐอเมริกาในอนาคต ในต้นเดือนกรกฎาคม 1971 ประธานาธิบดีนิกสันส่ง คร.เอนรี เอ. กิสซิงเกอร์ ไปปักกิ่งเพื่อการเจรจาเตรียมการเยือนจีนของประธานาธิบดีนิกสัน กลางเดือนกรกฎาคม 1971 ประธานาธิบดีนิกสันประกายให้กันเมริกันรับรู้ว่าจะเดินทางเยือนจีนตามคำเชิญของรัฐบาลจีนปักกิ่งในเดือนกุมภาพันธ์ 1972

8. สหรัฐอเมริกาให้การยอมรับสาธารณรัฐประชาชนจีนเข้าเป็นสมาชิกองค์การสหประชาชาติในปี 1971⁴² ในเดือนตุลาคม 1971 สหรัฐอเมริกาให้การสนับสนุนสาธารณรัฐประชาชนจีนเข้าเป็นสมาชิกองค์การสหประชาชาติ หลังจากคัดค้านมาโดยตลอดนับจากปี 1949 เป็นต้นมา

9. ประธานาธิบดีนิกสันและบรรยายเยือนจีนในช่วงวันที่ 21-28 กุมภาพันธ์ 1972⁴³ ด้วยเครื่องบินประจำตำแหน่งประธานาธิบดีสหรัฐอเมริกา (Air Force One) นำประธานาธิบดีนิกสันและคณะสู่กรุงปักกิ่ง เจ็ดวันที่จีนแผ่นดินใหญ่ประธานาธิบดีนิกสันได้สัมผัสมือและพูดคุยกับนายกรัฐมนตรีชูเอ่ยไถ (Chou En Lai) และประธานพ KK คอมมิวนิสต์คือ เมฆตุ้ง (Mao Tse Tung) ได้ร่วมงานเลี้ยงรับรองอันทรงเกียรติที่ทางรัฐบาลจีนจัดขึ้น ได้เยี่ยมชมกำแพงเมืองจีน (The Great Wall) และได้สัมผัสรัชวิศวกรรมจีนในชนบท ไทรทัศน์ถ่ายทอดภาพภารกิจของประธานาธิบดีนิกสันสู่สายตาคนอเมริกันในสหรัฐอเมริกาอย่างละเอียด (มีผลต่อการได้เสียงสนับสนุนอย่างมากในการเลือกตั้งเดือนพฤษภาคม 1972) สหรัฐอเมริกาและจีนได้ร่วมกันลงนามในแถลงการณ์เชิงใช้ปี 1972 (The Shanghai Communiqué of 1972) กำหนดความสัมพันธ์ขั้นพื้นฐาน (normal relations) ระหว่างสหรัฐอเมริกากับจีนคอมมิวนิสต์ในเรื่องหนึ่งได้หัวนึง⁴⁴ คือจีนคอมมิวนิสต์กล่าวว่ามีจีนเดียวคือสาธารณรัฐประชาชนจีนและต้องการสหรัฐอเมริกันถอนกองกำลังอเมริกันออกจากได้หัวน ส่วนสหรัฐอเมริกาต้องการเห็นการตกลงกันด้วยตระห่วงคนจีนและในอนาคตจะถอนกองกำลังอเมริกันออกจากได้หัวน สองเรื่องรุสเซีย⁴⁵ คือทั้งสหรัฐอเมริกาและจีนคอมมิวนิสต์จะไม่ยุ่นให้รุสเซียขย้ำอำนาจและรุกรานก้าวร้าวในดินแดนเอเชีย สามเรื่องสหกรณ์เวียดนามคือทั้งสหรัฐอเมริกาและจีนคอมมิวนิสต์เห็นควรยุติสหกรณ์เวียดนามให้เร็วที่สุด (27 มกราคม 1973 เวียดนามเหนือและเวียดกงยอมลงนามสันติภาพและแยกเป็นประเทศศึกกับสหรัฐอเมริกา) สี่กำหนดโครงการแลกเปลี่ยนกันทางวัฒนธรรม การศึกษา การท่องเที่ยว และการค้า ห้ากำหนดจัดตั้งที่ทำการติดต่อ

ประสานงาน (liaison offices)⁴⁶ ทำหน้าที่เสนอข้อเป็นสถานทุกทั้งที่กรุงวอชิงตันและปักกิ่ง (สหรัฐฯ อเมริกาตัดความสัมพันธ์ทางการทูตกับสาธารณรัฐจีน ในวันที่ 1 มกราคม 1979 ในสมัยประธานาธิบดี จิมมี คาร์เตอร์)

1.3 สหรัฐอเมริกาลดความตึงเครียดกับรัสเซียโดยประธานาธิบดีนิกสันเดินทางเยือนรัสเซียในเดือนพฤษภาคม 1972

การเยือนรัสเซียของประธานาธิบดีนิกสันในช่วงวันที่ 22-31 พฤษภาคม 1972 นำสู่การลงนามร่วมกันระหว่างสหรัฐอเมริกากับรัสเซียในสนธิสัญญาจำกัดอาวุธยุทธศาสตร์ปี 1972 (The Strategic Arms Limitation Treaty of 1972 or SALT I) และพัฒนาความสัมพันธ์ด้านการค้า ความร่วมมือทางวิทยาศาสตร์ การแพทย์และรักษาสภาพแวดล้อม เหตุที่มาของประธานาธิบดีนิกสันเยือนรัสเซียสืบเนื่องมาจากรัสเซียช่วงปี 1964-1982 อยู่ภายใต้การนำของลีโอนิด ไอ. เบรสเนฟ (Leonid I. Brezhnev 1906-1982) เศรษฐกิจรัสเซียช่วง 18 ปีนี้ไม่สู้ดี พิจารณาจากอัตราการเติบโตของธุรกิจอุตสาหกรรมที่ลดลง ธุรกิจเกย์ตระบรรณมีปัญหาในการเพาะปลูกและได้ผลิตผลเกย์ตระบรรณน้อยมาก ภายใต้การนำของเบรสเนฟเห็นความจำเป็นต้องดำเนินนโยบายสร้างความสัมพันธ์อันดีกับกลุ่มประเทศโลกเสรีและผ่อนคลายความตึงเครียดทางการเมืองระหว่างโลกตะวันออก (คอมมิวนิสต์) กับโลกตะวันตก (ประชาธิปไตย) ภายใต้ชื่อเดทานเต (Détente) เบรสเนฟมุ่งหวังใช้นโยบายเดทานเตเพื่อรัสเซียจะได้รับความช่วยเหลือจากโลกตะวันตกด้านผลิตผลเกย์ตระบรรณ และวิชาการเทคโนโลยีเพื่อการนำทรัพยากรธรรมชาติจากไซบีเรียมายังประเทศ จุดเริ่มต้นของรัสเซียในการสนองนโยบายเดทานเตคือ ในวันที่ 1 กรกฎาคม 1968 (ในปลายสมัยประธานาธิบดีลินคอล์น จอห์นสัน) ตัวแทน 62 ชาติทั้งที่มีนิวเคลียร์ในครอบครองและไม่มีนิวเคลียร์ในครอบครองรวมทั้งสหรัฐอเมริกา อังกฤษ และรัสเซียได้ร่วมลงนามในสนธิสัญญาไม่เผยแพร่นิวเคลียร์ปี 1968 (The Nuclear Nonproliferation Treaty of 1968)⁴⁷ กำหนดชาติที่มีนิวเคลียร์ในครอบครองจะไม่เผยแพร่หรือขยับนิวเคลียร์ให้แก่ชาติที่ยังไม่มีนิวเคลียร์ในครอบครอง และชาติที่ยังไม่มีนิวเคลียร์ในครอบครองจะหดการคิดกันนิวเคลียร์

ในปี 1967 ในสมัยประธานาธิบดีลินคอล์น บี. จอห์นสัน สหรัฐอเมริกาสามารถผลิตจรวดขีปนาวุธยิงข้ามทวีป จรวดขีปนาวุธยิงจากเรือดำน้ำและหัวรบนิวเคลียร์ได้ (Intercontinental Ballistic Missiles - ICBM, Submarine Launched Ballistic Missiles - SLBM & Nuclear Warheads) สหรัฐอเมริการู้ว่ารัสเซียเร่งคิดค้นพัฒนาอาวุธร้ายแรงสามประเภทนี้ให้เสร็จทันทีก่อน สหรัฐอเมริกา ประธานาธิบดีจิมมี จอห์นสันเห็นความจำเป็นต้องชดเชยหุ่นยนต์อาวุธร้ายแรง

แรงมูลค่ามหาศาลระหว่างรัสเซียและสหรัฐอเมริกา ในปี 1968 รัสเซียสามารถผลิตจรวดขีปนาวุธต่อสู้จรวดขีปนาวุธได้ (Antiballistic Missile-ABM) เป็นผลให้ในเดือนมีนาคม 1969 ประธานาธิบดีนิกสัน เห็นความจำเป็นที่สหรัฐอเมริกาต้องมีจรวดขีปนาวุธต่อสู้จรวดขีปนาวุธเพื่อใช้ยิงทำลายจรวดขีปนาวุธของศัตรู (รัสเซีย) ให้พินาศหมดไปก่อนเข้าถึงโจนต์ฐานกำลังอาวุธของสหรัฐอเมริกาภาคพื้นดิน ถนนเมริกันจำนวนมากไม่เห็นด้วยกับการที่รัฐสภาจะอนุมัติงบประมาณเพื่อการสร้างจรวดขีปนาวุธต่อสู้จรวดขีปนาวุธ ด้วยเหตุผลคือเป็นการแข่งขันถือครองอาวุธร้ายแรงเท่ากับรัสเซีย และเป็นการสันเสถียรงบประมาณจำนวนมหาศาล อย่างไรก็ตามในเดือนสิงหาคม 1969 รัฐสภาอนุมัติงบประมาณเพื่อการสร้างจรวดขีปนาวุธต่อสู้จรวดขีปนาวุธเรียกว่า ๑ ๒ ๔ (Safeguard) และสร้างฐานยิงเชฟการ์ดสองฐาน

เพราะทั้งรัสเซียและสหรัฐอเมริกาต่างมีอาวุธร้ายแรงในครอบครองและเกรงอันตรายจากอาวุธร้ายแรงนี้ ทั้งต่างเห็นพ้องต้องกันในความจำเป็นที่จะต้องมีการประชุมระหว่างกันเพื่อเปิดเผยจำนวนอาวุธร้ายแรงที่ต่างมีไว้ในครอบครองและกำหนดขั้นตอนการถือครองอาวุธร้ายแรงในสัดส่วนที่เหมาะสมนำสู่การประชุมร่วมกันด้วยเรื่องจำกัดจำนวนอาวุธร้ายแรงเริ่มในเดือนพฤษภาคม 1969 (The Strategic Arms Limitation Talks - SALT) ที่ヘルซินกิ ฟินแลนด์ (Helsinki, Finland); 维也纳, 奥地利 (Vienna, Austria); และเจนีวา, 瑞士 (Geneva, Switzerland) ได้สัดส่วนการถือครองอาวุธบุกค่าสัตห์ระหว่างสหรัฐอเมริกาและรัสเซียเป็นที่เรียบร้อยต้นปี 1972 รวมเวลาดำเนินการสองปี

ประธานาธิบดีนิกสันและคร.เยนรี อ. คิตซิงเกอร์ รู้ดีว่ารัสเซียภายใต้การนำของดีโอนิก ไอ. เมรเซนฟ ยึดมั่นในนโยบายผ่อนคลายความตึงเครียดทางการเมืองระหว่างประเทศ รัสเซียขาดเคลนผลิตภัณฑ์และต้องการความช่วยเหลือด้านวิชาการเทคโนโลยีเพื่อนำรัฐบาลธรรมชาติที่มีอยู่มาใช้ให้เป็นประโยชน์ ตลอดจนความสัมพันธ์ระหว่างรัสเซียกับจีนคอมมิวนิสต์หยุ่นหักในช่วงทศวรรษ 1960 และรัสเซียมีความหวาดระ议论ในความสัมพันธ์ระหว่างสหรัฐอเมริกากับจีนคอมมิวนิสต์ (ประธานาธิบดีนิกสันเยือนจีน 21-28 กุมภาพันธ์ 1972) ขณะเดียวกันสหรัฐอเมริกาต้องการขายผลิตภัณฑ์และต้องการให้มีการลงนามจำกัดอาวุธบุกค่าสัตห์และต้องการให้เวียดนามเห็นอีกด้วยความสัมพันธ์อันดีระหว่างรัสเซียกับสหรัฐอเมริกาอันจะนำไปสู่การยอมลงนามสันติภาพในสังคามนเรียดนามได้เร็วขึ้น (ข้อตกลงหยุดยิงในสังคามนเรียดนามมีในวันที่ 27 มกราคม 1973) ด้วยเหตุผลดังกล่าวข้างต้นนำประธานาธิบดีนิกสันเยือนรัสเซีย

จากการเตรียมการอย่างตึงของ คร. เอ็นรี เอ. คิสซิงเกอร์ เป็นผลให้ในวันที่ 12 ตุลาคม 1971 ประธานาธิบดีนิกสันประกาศจะเยือนรัสเซียในช่วงเดือนพฤษภาคม 1972 การเยือนรัสเซีย อย่างเป็นทางการมีขึ้นระหว่างวันที่ 22-31 พฤษภาคม 1972 ประธานาธิบดีนิกสันได้พบกับผู้นำพระองค์มิวนิสต์ลิโอนิก ไอ. เบรสเนฟ และนายกรัฐมนตรีรัสเซียโคลเซกิน (Aliksei N. Kosygin 1904-1980 ดำรงตำแหน่งนายกรัฐมนตรี (Premier) รัสเซียช่วงปี 1964-1980) ในวันที่ 26 พฤษภาคม 1972 มีการลงนามในข้อตกลง 3 ฉบับ ฉบับที่หนึ่งสนธิสัญญาจำกัดอาวุธยุทธศาสตร์ปี 1972 (The Strategic Arms Limitation Treaty of 1972 or SALT I)⁴⁸ เป็นการลงนามกันระหว่างประธานาธิบดีนิกสันกับลิโอนิก ไอ. เบรสเนฟ กำหนดสาระสำคัญสองประการ ประการที่หนึ่ง กำหนดจำกัดจำนวนการถือครองจรวดขีปนาวุธต่อสู่จรวดขีปนาวุธ (Antiballistic Missiles - ABM or Strategic Bombers) ในสัดส่วนสหรัฐอเมริกาต่อรัสเซียคือ 450 ถูกต่อ 200 ถูก⁴⁹ ประการที่สอง กำหนดห้ามการผลิตเพิ่มช่วงห้าปี (five-year freeze) ให้คงจำนวนที่มีอยู่ของอาวุธร้ายแรงสามประเภท⁵⁰ คือ จรวดขีปนาวุธข้ามทวีป (Intercontinental Ballistic Missiles - ICBM) ในสัดส่วน สหรัฐอเมริกาต่อรัสเซียคือ 105 ถูกต่อ 1607 ถูก จรวดขีปนาวุธขิงจากเรือดำน้ำ (Submarine Launched Ballistic Missiles - SLBM) ในสัดส่วนสหรัฐอเมริกาต่อรัสเซียคือ 656 ถูกต่อ 740 ถูก และหัวรบนิวเคลียร์ (Nuclear Warheads) ในสัดส่วนสหรัฐอเมริกาต่อรัสเซียคือ 5700 ถูกต่อ 2500 ถูก จะสังเกตเห็นว่าอาวุธร้ายแรงที่สหรัฐอเมริกาถือครองมากกว่ารัสเซียคือจรวดขีปนาวุธต่อสู่จรวดขีปนาวุธและหัวรบนิวเคลียร์ สหรัฐอเมริกาพอใจในสัดส่วนที่ได้รับ เพราะมีอาวุธร้ายแรงอิกชนิดหนึ่งที่รัสเซียยังไม่มีในครอบครองและไม่ได้กำหนดไว้ในข้อตกลงปี 1972 คือ ยานปล่อยหัวรบนิวเคลียร์ได้ครั้งละหลายถูก (Multiple Independently Targeted Reentry Vehicles - MIRV)⁵¹ ซึ่งมีแผนยานพาหนะในการทำลายถังสูงมาก ฉบับที่สองคือข้อตกลงด้านการศึกษา การศึกษาและเทคโนโลยี เป็นการลงนามกันระหว่างประธานาธิบดีนิกสันกับนายกรัฐมนตรีโคลเซกิน ฉบับที่สามคือข้อตกลงด้านการแพทย์และรักษาสภากาแฟ ลดลงระหว่างประธานาธิบดีนิกสันกับประธานาธิบดีแห่งรัสเซีย (Soviet President) คือนิโโคไล ว. พอดโกรนี (Nikolai V. Podgorny) โดยเฉพาะด้านการศึกษา กำหนดช่วงปี 1972-1975 สหรัฐอเมริกาคงงบทดลองข้าวสาลี ข้าวโพด และผลิตภัณฑ์เมล็ดพืชอื่น ๆ รวมจำนวนหนึ่งในสี่ของผลิตผลที่ผลิตได้ในสหรัฐอเมริกาให้แก่รัสเซียในราคาน้ำหนึ่งต่ำกว่าราคาน้ำโลก รวมมูลค่า \$750 ล้าน⁵² สร้างความพอใจอย่างมากแก่เกษตรกรอเมริกัน และช่วยลดความตึงเครียดทางการเมืองระหว่างสหรัฐอเมริกาและรัสเซีย จากนั้นโสโคว์ก่อนเดินทางกลับสหรัฐอเมริกา ประธานาธิบดีนิกสันจะเยือนอิหร่านและไปแลนด์

1.4 บุติปัญหาเบอร์ลินໄດ້ດ້ວຍข้อตกลงเบอร์ลินປີ 1971

ສັບເນື່ອງນາຈາກໃນວັນທີ 21 ກັນຍານ 1949 ດິນແດນເຂອມນີ້ໃນສ່ວນທາງທະວັນຕົກ
ກາຍໄດ້ກາງຄູແລບອງສາມາດຕິທະວັນຕົກ (ອັງກຸນຍຸ ຝ່ຽວເສດ ສຫລູອເມັນລົກ) ປະເກຳຈັດຕັ້ງປະເທດສານ
ພັນຮ໌ສາຫາຣັງຮູຍເຂອມນີ້ທີ່ເຂອມນີ້ທະວັນຕົກ (The Federal Republic of Germany or The West
Germany) ມີກຸງນອນນີ້ (Bonn) ເປັນເມືອງຫລວງ ແລະ ໃນວັນທີ 7 ຕຸລາຄົມ 1949 ດິນແດນເຂອມນີ້ໃນ
ສ່ວນທາງທະວັນອອກກາຍໄດ້ກາງຄູແລບອງຮູສເຊີຍປະເກຳຈັດຕັ້ງປະເທດສາຫາຣັງຮູປະຊີປໍໄທຍເຂອມນີ້
ທີ່ເຂອມນີ້ທະວັນອອກ (The Democratic Republic of Germany or The East Germany) ມີກຸງ
ເບອຣິລິນທະວັນອອກ (East Berlin) ເປັນເມືອງຫລວງ ໃນສ່ວນເບອຣິລິນທະວັນຕົກ (West Berlin) ຄົນມີກອງ
ກໍາລັງສາມາດຕິປະຈຳກາຮອງຢູ່ ເພຣະເຄຣຍຮູກິຈົກຕໍ່ແລະ ໄນພອໃຈກາງປົກປະກອງໃນລັກທີກອນມິວນິສົດ໌ທໍາ
ໄທ້ຄົນໃນເຂອມນີ້ທະວັນອອກພາກັນອພຍພໍ້ເຂອມນີ້ທະວັນຕົກແລະເບອຣິລິນທະວັນຕົກ ອັນເປັນການນັ່ງໜີ້
ສິ່ງຄວາມສົ່ມເຫລວໃນເຄຣຍຮູກິຈົກແລະກາງປົກປະກອງຂອງເຂອມນີ້ທະວັນອອກ ເປັນຜລໄທ້ໃນເຄືອນສິງຫາຄົມ
1961 ຮູບາລເຂອມນີ້ທະວັນອອກສ້າງກໍາແພັງເບອຣິລິນ (The Berlin Wall) ກັ້ນຮະຫວ່າງເບອຣິລິນທະວັນ
ທົກກັນເບອຣິລິນທະວັນອອກແລະເຂອມນີ້ທະວັນອອກ ຂະນະເຄີຍກັນຮູບາລເຂອມນີ້ທະວັນອອກແລະຮູສເຊີຍ
ກາຍໄດ້ການນ້າງອອກຄຸຮ່ອງພປະເກສູ່ຈະປຶກທຸກເສັ້ນທາງຄົນນາຄານຈາກເຂອມນີ້ທະວັນຕົກສູ່ກຸງເບອຣິລິນ
ທະວັນຕົກ ເພື່ອບັນນັກນັກກໍາລັງສາມາດຕິໄທ້ຄອນອອກຈາກເບອຣິລິນທະວັນຕົກອັນເປັນການເພີ່ມຄວາມຕິ່ງ
ເກີຍຄະຫວ່າງໂລກຄອນມິວນິສົດ໌ກັນໂລກເສີ່ງ ແຕ່ນັບຈາກປີ 1964 ຮູສເຊີຍຢູ່ຢ່າຍໄດ້ການນ້າງອອກສື່ໂອນິກ
ໄວ. ເບຣສແນຟ ຜູ້ຢືນນັ້ນໃນໄອນາຍືພ່ອນຄາຍຄວາມຕິ່ງເກີຍຄທກາງການເມືອງຮະຫວ່າງໂລກຄອນມິວນິສົດ໌
ກັນໂລກເສີ່ງ ນໍາສູ່ກາຮແກ້ໄຂປົງປົງຫາເບອຣິລິນໃນປີ 1971 ດ້ວຍຂໍ້ອຕກລົງເບອຣິລິນປີ 1971 (The Berlin
Accord of 1971)⁵³ ກໍາທັນທີ່ອັນກຸນຍຸ ຝ່ຽວເສດ ສຫລູອເມັນລົກ ແລະຮູສເຊີຍ ບຸດກາງຄຸກຄາມແທກເຊັງ
ດ້ານການຄົນນາຄາມຮະຫວ່າງກຸງເບອຣິລິນແລະເຂອມນີ້ທະວັນຕົກ ຮຸວມທີ່ໄທ້ການຍອມຮັບໃນເອກະພາບຂອງ
ສະພັນຮ໌ສາຫາຣັງຮູເຂອມນີ້ (ເຂອມນີ້ທະວັນຕົກ) ແລະສາຫາຣັງຮູປະຊີປໍໄທຍເຂອມນີ້ (ເຂອມນີ້
ທະວັນອອກ)

1.5 ປະຊານາຫີບດືນິກສັນເຢືນມີຕປະເທດເພື່ອກະຫັນຄວາມສັນພັນຮ໌

ກາຍເຢືນມີຕປະເທດເພື່ອກະຫັນຄວາມສັນພັນຮ໌ເປັນພລງານຕ່າງປະເທດເດືອນເອົາເຮືອງ
ໜຶ່ງຂອງປະຊານາຫີບດືນິກສັນ ເຮັດໃນເຄືອນຖຸນກພັນຮ໌ 1969 ປະຊານາຫີບດືນິກສັນເດີນທາງເຢືນເບີດ
ເມີນ ອັງກຸນຍຸ ອິຕາດີ ເຂອມນີ້ທະວັນຕົກແລະຫຼັງເສດ ເພື່ອເນັ້ນຢ່າວ່າສຫລູອເມັນລົກຄົງໄທ້ການສັນສົນ
ເພື່ອຄອງຄວາມແບ່ງແກ່ງງ່າຍອົງອົງກໍານາໄຕ ປະລາຍເຄືອນກຣກຢູ່ການ 1969 ປະຊານາຫີບດືນິກສັນເດີນທາງ

เยือนกุ่มประเทศที่ไม่ใช่ชาติคอมมิวนิสต์ในเอเชียคือไทย อินเดีย พิลิปปินส์ อินโดนีเซีย ปากีสถาน และเวียดนามได้เพื่อยืนยันความช่วยเหลือของสหรัฐอเมริกา ปลายปี 1970 ประธานาธิบดีนิกสันเดินทางเยือนกุ่มประเทศแทนที่เดิมเรเนียนคือ อิตาลี สเปน และญี่ปุ่นลาวีย (แยกตัวจากรัสเซียในปี 1948) เพื่อยืนยันความดังใจของสหรัฐอเมริกาในการคงสันติภาพในพื้นที่เดิมเดิมเรเนียน รวมทั้งแก่เยี่ยมกองเรือที่หกของสหรัฐอเมริกา (The United States Sixth Fleet) อังกฤษและไอร์แลนด์ (Ireland) ก่อนเดินทางกลับสหรัฐอเมริกา หลังการยุติสิ่งก่ออาชญากรรม-อิสราเอลครั้งที่ 4 (The Yom Kippur War or The October War of 1973) ในเดือนมิถุนายน 1974 ประธานาธิบดีนิกสันเดินทางเยือนกระชับความสัมพันธ์กับกุ่มประเทศในเดือนตุลาคม ได้แก่ อิหริปต์ ชาดิอารเบีย ซีเรีย อิสราเอล และ约ร์แดน ทั้งนี้ประธานาธิบดีนิกสันเสนอให้ความช่วยเหลือในการพัฒนาพลังงานนิวเคลียร์เพื่อสันติแก่ อิหริปต์ และอิสราเอล

2. ผลงานการบริหารกิจการภายในประเทศของประธานาธิบดีริชาร์ด เอ็ม. นิกสัน

1969-1974

กลางปี 1969 ประธานาธิบดีนิกสันเรียกร้องรัฐสภาผ่านกฎหมายเพื่อการแก้ไขปัญหาเศรษฐกิจภาวะธุรกิจชนบท ภาวะเงินเพื่อและอัตราค่าครองชีพสูงขึ้น ประเมณคนว่างงานเพิ่มมากขึ้น และภาวะขาดแคลนผ้ามัน ปัญหาสังคมคือมลภาวะ การเพิ่มมากขึ้นของอาชญากรรม วัยรุ่นอเมริกันติดยาเสพติดและตั้งครรภ์โดยไม่ตั้งใจเพิ่มจำนวนมากขึ้น คนอเมริกันเรียกร้องเพิ่มผลประโยชน์จากการประกันสังคมและต้องการให้รัฐบาลเพิ่มการให้สวัสดิการ

2.1 แก้ไขปัญหาเศรษฐกิจ

ในสมัยประธานาธิบดีลินดอน บี. จอห์นสัน รัฐบาลสหรัฐอเมริกาต้องใช้จ่ายเงินจำนวนมากในสังคมเวียดนามและในแผนสังคมที่ยิ่งใหญ่ (The Great Society Program 1965-1969) เพื่อให้บรรลุเป้าหมายชนะสังคมเวียดนามและภายในประเทศกินคือยุ่ดมีสุข (guns and butter) ผลคือในปี 1969 ใช้จ่ายเงินไป \$25 พันล้าน และต้องเผชิญภาวะเงินเพื่อ (inflation) ถึง 5%⁵⁴ ทันทีที่ประธานาธิบดีนิกสันเข้าบริหารประเทศในปี 1969 เร่งแก้ไขเริ่มโดยลดการใช้จ่ายที่ไม่จำเป็นของรัฐบาล และสนับสนุนให้ธนาคารกลาง (Federal Reserve Board) ประกาศเพิ่มอัตราดอกเบี้ยเงินฝาก เพื่อยุงใจคนอเมริกันนำเงินออมที่เก็บไว้ฝากเพิ่มในธนาคาร แทนที่เศรษฐกิจจะดีขึ้นกลับปรากฏว่าในปี 1970 เศรษฐกิจเลวร้ายลงจากเดิมคือมีภาวะเงินเพื่อและอัตราคนว่างงานเพิ่ม

สูงในระดับเดียวกันคือ 6%⁵⁵ และธุรกิจชนบท (recession) ปรากฏเด่นชัด ที่นำตกลงมากคือธุรกิจรถไฟสายเพนเซนทรัล (The Penn Central Railroad) ปีคิกิจการเพราไม่อาจทนภาวะการขาดทุน และค่านงานจำนวนมากต้องตกงาน นักเศรษฐกิจเรียกว่าภาวะวิกฤติเศรษฐกิจในปี 1970 ภายใต้การนำของประธานาธิบดีนิกสันว่าニอกสัน โนนิก (Nixonomics)⁵⁶ ภาวะเงินเพื่อมุ่ลกระทบต่อเงินอ่อนของคนอเมริกัน (ต้องจ่ายเงินเพิ่มขึ้นเพื่อการซื้อสินค้า) มาตรฐานความเป็นอยู่ของคนอเมริกันล่วง (ไม่มีเงินเพียงพอเพื่อการใช้จ่ายยังชีพ) ค่านงานเรียกร้องเพิ่มค่าจ้างแรงงาน (เพื่อให้ค่าจ้างแรงงานเพิ่มได้สัดส่วนกับค่าครองชีพที่สูงขึ้น) ทั้งนัดหยุดงานถ้านายจ้างไม่สนองคำเรียกร้อง ผู้มั่งคั่งนิยมการลงทุนในธุรกิจที่ดิน (real estate) มากกว่าในธุรกิจอุตสาหกรรมซึ่งมีอัตราการเสียหายสูง ขณะเดียวกันการค้ากับต่างประเทศไม่ได้คุ้ลย์คือมีการส่งสินค้าเข้า (import) มากกว่าส่งสินค้าออก (export) นำสูงค่าของเงินคอลลาร์อ่อนลง

การแก้ปัญหาภาวะเงินเพื่อและที่น้ำฟุ่มเศรษฐกิจละลอกสองเริ่มในเดือนสิงหาคม 1971 โดยในวันที่ 15 สิงหาคม 1971 ประธานาธิบดีนิกสันบังคับใช้กฎหมายสตีเยอร์กภาพความมั่นคงทางเศรษฐกิจปี 1970 (The Economic Stabilization Act of 1970)⁵⁷ กำหนดใช้อำนาจประธานาธิบดีควบคุมค่าจ้างแรงงานโดยการดำเนินงานของสภาพิจารณาจ่ายค่าแรงงาน (The Pay Board) และควบคุมราคาสินค้ารวมถึงควบคุมอัตราค่าเช่าที่อยู่อาศัยโดยการดำเนินงานของคณะกรรมการควบคุมราคา (The Price Commission) นาน 90 วัน (15 สิงหาคม - 15 ธันวาคม 1971) เป็นผลสามารถควบคุมต้นทุนการผลิตและควบคุมราคาสินค้าได้ชั่วระยะเวลาสั้น ในเดือนพฤษภาคม 1971 ประธานาธิบดีนิกสันกำหนดให้หน่วยงานทั้งสองกำหนดแนวทางเพิ่มค่าจ้างแรงงานและเพิ่มราคาสินค้าในอนาคต (เพื่อลดการต่อต้านไม่พอใจของทั้งลูกจ้างแรงงานและผู้ผลิต) เพื่อเพิ่มความแข็งแกร่งแก่เศรษฐกิจอเมริกันและสร้างศุลป์การค้า⁵⁸ รัฐมนตรีกระทรวงการคลังคือจอห์น คอนเนลลี (John Connally) ประกาศเพิ่มอัตราการเก็บภาษีนำเข้าสินค้าต่างประเทศทุกประเภทอีก 10% จากที่เคยเรียกเก็บเดิม ประธานาธิบดีนิกสันกำหนดให้ตลาดโลก (world markets) เป็นตัวกำหนดค่าเงินคอลลาร์ เดิมใช้มาตรฐานทองคำเป็นตัวกำหนดค่าเงินคอลลาร์ (Gold Standard) การลดค่าเงินคอลลาร์ (devalue the dollar) ช่วยกระตุ้นการส่งออกสินค้าอเมริกันสู่ตลาดโลกได้มากขึ้น แต่สหรัฐอเมริกาต้องสั่งซื้อวัตถุคิดต่างประเทศเพื่อการอุตสาหกรรมราคาแพงขึ้น มีผลให้เศรษฐกิจคื้น 5% ในช่วงสีเดือนแรกของปี 1972⁵⁹ ปลายปี 1972 เพราะประธานาธิบดีนิกสันคิดว่าเศรษฐกิจที่ดีแล้วจะประคายด้วยการควบคุมค่าจ้างแรงงาน และควบคุมราคาสินค้า ผลที่ดีตามมาคือ ประการแรกสหรัฐอเมริกาต้องเผชิญกับการขาดแคลนอาหารและเนื้อสัตว์ อันเกิดเนื่องจากภัยนาต

ควบคุมราคาน้ำมันจากวันที่ 15 สิงหาคม 1971 เรื่องมาท่าให้ผู้ประกอบการปศุสัตว์และผลิตอาหารลดปริมาณการผลิต แต่ความต้องการบริโภคของคนอเมริกันมีมากกว่าปริมาณสินค้าที่มีอยู่ เป็นผลให้สินค้าราคาสูงขึ้น ประการที่สองคือนโยบายข้ามชาติเป็นต้องเพิ่มค่าจ้างแรงงานตามคำเรียกร้องของลูกจ้างแรงงาน เป็นผลให้ต้นทุนการผลิตสินค้าและสินค้าราคาสูงขึ้น ภาวะเงินเพื่อเป็นสิ่งหลักเลี้ยงไม่ได้ ต้องหานกลับมาใหม่อีก กล่าวคือปลายปี 1973 ภาวะเงินเพื่อสูงถึง 9%⁶⁰ และในปี 1974 หลังจากองค์การกลุ่มประเทศผู้ส่งน้ำมันเป็นสินค้าออกหรือโอเปค (OPEC) หยุดขายน้ำมันแก่สหรัฐอเมริกา และเพิ่มราคาน้ำมันโลก เป็นผลให้สหรัฐอเมริกาเผชิญภาวะวิกฤติขาดแคลนน้ำมัน (Energy Crisis 1973-1974) ต้นทุนการผลิตสินค้าสูงขึ้นพาให้ราคาน้ำมันสูงขึ้นจากเดิม เงินเพื่อพุ่งสูงขึ้นถึง 12% (สูงสุดนับจากสิ้นสุดครามโลกครั้งที่ 2 ในปี 1945) ค่าของเงินคงคล่องและปริมาณการส่งสินค้าออกลดลง⁶¹

เผชิญภาวะวิกฤติพลังงานครั้งแรกปี 1973 และภาวะตื่นตระหนกเรื่องน้ำมัน (The First Energy Crisis or The Oil Shocks of 1973) เนื่องมาจากเกิดสงครามอาหรับ-ยิวครั้งที่ 4 (The Yom Kippur War 1973) สืบเนื่องมาจากสงครามอาหรับ-ยิวครั้งที่ 3 ภายใต้ชื่อสงครามหกวันปี 1967 ระหว่างวันที่ 5-10 มิถุนายน 1967 (The Six Day War 1967) อิสราเอลรบชนะเยด้าลัตนวนกาชา (Gaza Strip) และคาบสมุทรไซนาย (Sinai Peninsula) จากอิริปต์ ยึดดินแดนฝั่งตะวันตกของแม่น้ำ约旦 (West Bank of Jordan River) จาก约旦 (Jordan) และยึดที่ราบสูง戈拉 (Golan Heights) จากซีเรีย อิสราเอลไม่ยอมคืนดินแดนทั้งหมดที่รับชนะปี 1967 แก่กู้มชาติอาหรับ เพราะต้องการใช้ดินแดนดังกล่าวเป็นแดนกั้นชั้นสำคัญในการรุกรานได้ ๆ ที่กู้มชาติอาหรับจะกระทำต่ออิสราเอลในอนาคต เป็นผลสร้างความไม่พอใจอย่างมากแก่กู้มชาติอาหรับที่ถูกอิสราเอลยึดชิงดินแดนไปปีครอง ช่วงเดือนเมษายน 1969 - สิงหาคม 1970 มีการปะทะตามแนวคลองสuez ระหว่างกองกำลังอิริปต์กับอิสราเอล (ยึดคาบสมุทรไซนายได้) รุสเซียให้ความช่วยเหลือด้านอาชีวแก้อิริปต์ ทหารอเมริกาต้องเร่งจากบารูสเซียเพื่อให้หยุดการสนับสนุนอิริปต์ด้วยเกราะรถปิพาทขยายตัว ในเดือนกันยายน 1970 ประธานาธิบดีนีสเซอร์เรียชีวิต อิริปต์ถ่ายภายในอาชีวชาติ 2 ประธานาธิบดีอลัวร์ เอล ชาดต์ (Anwar el-Sadat) เป้าหมายในการปักกรองของประธานาธิบดีชาดต์มี 2 ประการคือหนึ่งนำดินแดนที่สูญเสียแก่อิสราเอลคืนจนวนกาชาและคาบสมุทรไซนายกลับคืนเป็นของอิริปต์ และสองพัฒนาเศรษฐกิจอิริปต์ให้เติบโตและแข็งแกร่ง เพื่อบรรลุเป้าหมายทั้งสองประการประธานาธิบดีชาดต์เห็นความจำเป็นต้องสร้างความสัมพันธ์อันดีกับสหรัฐอเมริกา แทนการมีความสัมพันธ์กับรัสเซียที่ประธานาธิบดีนีสเซอร์ยึดมั่นในอดีต

ในวันที่ 6 ตุลาคม 1973 เป็นวันพิธีทางศาสนาของอิสราเอล เรียกวันยม คิปเปอร์ (Yom Kippur) อิปป์ด์และซีเรียซึ่งสูญเสียดินแดนแก่อิสราเอลในสงครามหกวันปี 1967 เคลื่อนกองกำลังบุกโรมดีอิสราเอลสองสมรภูมิรบคือ แนวคดองศูนย์และแนวที่รานสูงโกราน เรียกการปะทะระหว่างกองกำลังอิสราเอลฝ่ายหนึ่งกับกองกำลังอิปป์ด์และกองกำลังซีเรียอีกฝ่ายหนึ่งระหว่างวันที่ 6-24 ตุลาคม 1973 ครั้งนี้ว่าสงครามยม คิปเปอร์ หรือสงครามตุลาคม ปี 1973 (The Yom Kippur War or The October War 1973)⁶² ผลจากสงครามยม คิปเปอร์ปี 1973 ประการแรกคือกองกำลังอิสราเอลชนะสามารถรักษาดินแดนที่ยึดครองครั้งปี 1967 ได้ทั้งหมด การสู้รบทุกในวันที่ 24 ตุลาคม 1973 อิสราเอลอบช้ามากจากการสู้รบครั้งนี้ นายกรัฐมนตรีหญิงโกลดา เมียร์ (Golda Meir) ลาออกจากตำแหน่งเมษายน 1974 ขึ้นชาค ราบิน (Yitzhak Rabin) สืบท่องการเป็นนายกรัฐมนตรีประการที่สองอิสราเอลเพิ่มกระชับความสัมพันธ์กับสหรัฐอเมริกา เพราะสหรัฐอเมริกาให้การสนับสนุนอย่างจัดแก่อิสราเอล และดำเนินการเจรจาไกล์เกลี่ยนำสู่การยุติการสู้รบในวันที่ 24 ตุลาคม 1973 ประการที่สามสหรัฐอเมริกาดำเนินการเจรจาแลกเปลี่ยนเชลยศึกได้สำเร็จ ระหว่างกองกำลังอิปป์ด์กับกองกำลังอิสราเอลนิพลในเดือนมกราคม 1974 และระหว่างกองกำลังซีเรียกับกองกำลังอิสราเอลนิพลในเดือนพฤษภาคม 1974 และประการที่สี่กู้เงินโอเปค (มิตรประเทศอิปป์ด์และซีเรีย) ประกาศลดการผลิตน้ำมัน งดการขายน้ำมันแก่สหรัฐอเมริกา และขึ้นราคาน้ำมันในตลาดโลก องค์การกู้เงินประเทศไทย โอเปค (The Organization of Petroleum Exporting Countries - OPEC)⁶³ เริ่มก่อตั้งเมื่อเดือนกันยายน 1960 มีสมาชิก 5 ชาติ คือ อิหร่าน อิรัก คุวาห ชาดี-อารเบีย และเวเนซูเอลา ต่อมาเพิ่มอีก 8 ชาติคือ อัลจีเรีย (Algeria) อิควอดอร์ (Ecuador) กานอน (Gabon) อินโดนีเซีย ลิบยา (Libya) ไนจีเรีย (Nigeria) กาต้า (Qatar) และสหอาหรับอิมิเรส (The United Arab Emirates) รวมทั้งหมดมีชาติสมาชิก 13 ชาติ ร่วมกันกำหนดปริมาณการผลิตน้ำมัน จัดสรรปริมาณการผลิตน้ำมันแก่ชาติสมาชิก กำหนดราคาน้ำมันโลก ครอบครองน้ำมันมีปริมาณถึงสองในสามของปริมาณน้ำมันในโลกและใช้น้ำมันเป็นเครื่องมือต่อรองผลประโยชน์ทางการเมือง เพราะสหรัฐอเมริกาให้ความช่วยเหลือและสนับสนุนอย่างจัดแก่อิสราเอลในสงครามยม คิปเปอร์ปี 1973 เป็นผลให้องค์การกู้เงินประเทศไทยส่งน้ำมันเป็นสินค้าออก (มิตรประเทศกับอิปป์ด์และซีเรีย) ไม่พอใจสหรัฐอเมริกาและตอบโต้ในวันที่ 17 ตุลาคม 1973⁶⁴ ด้วยการประกาศลดการผลิตน้ำมันลงเดือนละ 5% ของจำนวนที่เคยผลิต ลดตอนไปเรื่อย ๆ ในอัตราดังกล่าว จนกว่าอิสราเอลจะคืนดินแดนที่ยึดในปี 1967 แก่กู้เงินชาติอาหรับ และในวันที่ 20 ตุลาคม 1973⁶⁵ ชาดี อารเบียนำการประกาศหยุดขายน้ำมันแก่สหรัฐอเมริกาและเนเธอร์แลนด์

(เนเธอร์แลนด์สนับสนุนอย่างเปิดในนโยบายสหรัฐอเมริกาในคืนแคนเดวันออกกลาง) การลดการผลิตและการขายนำ้มันของกลุ่มประเทศผู้ส่งนำ้มันเป็นสินค้าออกส่งผลกระทบอย่างมากต่อเศรษฐกิจ อเมริกัน ประการแรกมูลประเทศทั้งหลายและสหรัฐอเมริกาต้องเผชิญภาวะขาดแคลนนำ้มัน (shortage of oil) สหรัฐอเมริกานำเข้าน้ำมันจำนวนหนึ่งในสามของน้ำมันทั้งหมดที่กลุ่มโอเปคส่งออกในแต่ละวันหรือเท่ากับสหรัฐอเมริกาขาดนำ้มันเพื่อการบริโภคในลักษณะส่องถ่านนาร์เรล⁶⁶ ผลที่เห็นทันทีคือรถบันด์จำนวนมากต้องขออนุญาตเพิ่มราษฎร์ไม่มีนำ้มันเดิม ประการที่สองกลุ่มโอเปคประกาศขึ้นราคาน้ำมัน (increase the oil price) นำโดยชาห์ (shah) แห่งอิหร่านในปลายเดือนตุลาคม 1973 ประกาศขึ้นราคาน้ำมันสี่เท่าของราคเดิม คือจากนาร์เรลละ \$3 เป็น \$5 และเป็น \$11.65 เป็นผลให้สหรัฐอเมริกาซึ่งขาดแคลนนำ้มันอยู่แล้ว นำ้มันที่มีอยู่มีราคาเพิ่มขึ้นทันทีจากแหล่งผลิต 35 เซนต์ เป็น 65 เซนต์⁶⁸ โรงงานอุตสาหกรรมต้องจ่ายเงินเพิ่มจำนวนมากเพื่อรื้อน้ำมันเดินเครื่องจักร ดันทุนการผลิตสินค้าเพิ่ม ราคางานสูงขึ้น ถนนอเมริกันต้องจ่ายเงินเพิ่มค่าพลังงานเมื่อเปิดเครื่องทำความร้อนและเครื่องทำความเย็นภายในบ้าน รวมถึงจ่ายค่าน้ำมันเพิ่มนีอุปกรณ์ต่อไปทำงาน ค่าครองชีพคนอเมริกันสูงขึ้นอันมีผลให้คนอเมริกันลดการบริโภคในสินค้าทุกประเภท และธุรกิจชนเชื้อสายรุนแรงที่สุดในปี 1973 นับจากสิ้นสงครามโลกครั้งที่ 2 (1939-1945) ด้วยปัญหาวิกฤติ้น้ำมันปี 1973 บ่งชี้ว่าสหรัฐอเมริกาซึ่งมีประชากรเพียง 6% ของประชากรโลก บริโภคน้ำมันมากที่สุด กล่าวคือบริโภคน้ำมันมีอัตราถึง 40% ของน้ำมันที่ผลิต ประจำวันกับนับจากปี 1970 ด้วยเห็นอนุรักษ์ทรัพยากรธรรมชาติของสหรัฐอเมริกา (นำมันด้วย) ทำให้สหรัฐอเมริกาลดปริมาณการผลิตนำ้มันภายในประเทศลง และเมื่อกลุ่มโอเปคคงการขายนำ้มันแก่สหรัฐอเมริกาในปี 1973 ทำให้สหรัฐอเมริกาเผชิญภาวะการขาดแคลนนำ้มันอย่างมากอันเป็นการบ่งชี้ว่าปริมาณนำ้มันที่สหรัฐอเมริกาใช้ภายในประเทศขึ้นกับแหล่งการผลิตนำ้มันแบบอ่าวเบอร์เซย์ของกลุ่มชาติอาหรับ (โอเปค) นับแต่ต้นทศวรรษ 1970 เป็นต้นมา

สหรัฐอเมริกาแก้ไขภาวะวิกฤตพลังงานปี 1973 ริบด้วยรัฐมนตรีกระทรวงการต่างประเทศ คือ ดร. เจนรี่ เอ. คิสซิงเกอร์ ดำเนินการเจรจาไกล่เกลี่ยเป็นผลให้สหภาพมนต์ กิปเปอร์ปี 1973 บุตได้ในวันที่ 24 ตุลาคม 1973 และดำเนินการเจรจาให้กลุ่มโอเปคขายนำ้มันแก่สหรัฐอเมริกาเป็นผลให้การขายนำ้มันเริ่มขึ้นในวันที่ 8 มีนาคม 1974⁶⁹ รวมช่วงขายนำ้มันประมาณสี่เดือนครึ่ง (20 ตุลาคม 1973-8 มีนาคม 1974) ภายในประเทศรับบาลพยาานรณรงค์ให้ใช้น้ำมันอย่างประหยัด⁷⁰ คือปิดเครื่องทำความร้อนและเครื่องทำความเย็นทุกครั้งก่อนออกจากบ้านและที่ทำงาน ปิดสถานบริการนำ้มันในช่วงวันหยุด กำหนดความเร็วในการขับรถยกเหลือชั่วโมงละ 55

ไม่เพื่อผลประโยชน์การใช้น้ำมัน คนอเมริกันเลิกใช้รถยนต์ขนาดใหญ่ เพราะสิ่งเปลืองน้ำมันมาก โดยเป็นครั้งแรกในปี 1973 ที่คนอเมริกันหันมาสนใจใช้รถยนต์ขนาดเล็กและอัตราการข่ายรถยนต์ขนาดใหญ่ลดลง 20%⁷¹ เป็นผลให้ปลายปี 1974 สามบริษัทผู้ผลิตรถยนต์คือ ฟอร์ด (Ford) ไครชเลอร์ (Chrysler) และเจเนรัล มอเตอร์ส (General Motors) รวมปลดคนงานกว่า 225,000 คน⁷² นอกจากนี้กำหนดเร่งการผลิตน้ำมันเพิ่มภายในประเทศ และในปี 1974 รัฐสภาพัฒนาสำนักงานพลังงาน (The Federal Energy Administration - FEA) เพื่อศึกษาด้านครัวหาพลังงานใหม่ใช้ทดแทนน้ำมันได้แก่ พลังงานแสงอาทิตย์ (solar power) และพลังงานลม เป็นต้น

2.2 แก้ไขปัญหาสังคม นโยบายบริหารจัดการแก้ไขปัญหาภายในประเทศภายใต้การดำเนินการของประธานาธิบดีนิกสันรู้จักกันในนามเฟเดอรัลลิซึ่มใหม่ (New Federalism)⁷³ เป็นนโยบายมุ่งแก้ปัญหาสังคมมุ่งให้เกิดประโยชน์และสนับสนุนความต้องการแก่คนอเมริกัน

2.2.1 ปรับปรุงระบบสวัสดิการ (welfare system) ผุ่งให้งานสวัสดิการเกิดประโยชน์สูงสุดแก่คนเมริกันทั้งชนชั้นกลางและคนจนนำสู่การกำหนดแผนให้ความช่วยเหลือครอบครัวปี 1969 (The Family Assistance Plan - FAP)⁷⁴ กำหนดครรภบากลางให้เงินช่วยเหลือปีละ \$1600 แก่ครอบครัวเมริกันที่ยากจนเพื่อการยังชีพอยู่ได้ในสังคมเมริกัน รัฐสภาให้การเห็นชอบในปี 1970

2.2.3 เสนอแผนแบ่งปันเงินภาษีเงินได้ (The Revenue Sharing Program)⁷⁶ ของรัฐบาลกลางแก่รัฐบาลลรรษ เพื่อนำเงินพัฒนาและแก้ไขสังคมและเศรษฐกิจภายในพื้นที่ได้ทันท่วงที แผนนี้นำเสนอในปี 1969 ได้รับการคัดค้านจากสมาชิกพรรครเดโมแครติก เกรงการเปลี่ยนแปลงเรื่องงบประมาณ แต่ในปี 1972 รัฐสภาให้การเห็นชอบในแผนแบ่งปันเงินรายได้ กำหนดจัดสรรเงินภาษีรายได้ของรัฐบาลกลาง \$30 ล้าน แก่รัฐบาลลรรษภายใต้เงื่อนไขเพื่อให้รัฐบาลลรรษร่วมแก้ไขปัญหาสังคมและเศรษฐกิจกับรัฐบาลกลาง

2.2.4 เปลี่ยนวิธีการคัดเลือกทหาร ในปี 1969 รัฐสภาเห็นชอบในระบบจับฉลาก (lottery system)⁷⁷ ของประธานาธิบดีนิกสันเพื่อการเป็นทหารประจำการในกองกำลังมิริกัน (military

(draft) ในเดือนมกราคม 1973 ยกเลิกการเกณฑ์ทหารด้วยระบบจับฉลากโดยทหารที่ประจำการในกองกำลังอเมริกันเป็นทหารอาสาสมัครเท่านั้น (Volunteer Force)

2.2.5 กำหนดคนอเมริกันอายุ 18 ปี มีสิทธิออกเสียงเลือกตั้ง ในอดีตคนอเมริกันผู้มีสิทธิออกเสียงเลือกตั้งต้องอายุ 21 ปี แต่การเคลื่อนไหวของกระบวนการเรียกร้องสิทธิเป้าหมายหนึ่งคือเห็นควรให้เยาวชนอเมริกันอายุตั้งแต่ 18 ปี มีสิทธิทางการเมือง เป็นผลให้รัฐสภาในปี 1970 เห็นชอบกำหนดให้คนอเมริกันอายุต่ำสุด 18 ปี มีสิทธิลงคะแนนออกเสียงเลือกตั้งและในปี 1971 กำหนดคร่างกฎหมายที่ดังกล่าวไว้เป็นการถาวรในบทแก้ไขเพิ่มเติมรัฐธรรมนูญมาตราที่⁷⁸

2.2.6 แก้ไขปัญหาการแบ่งแยกเหยียดผิว ในปี 1960 รัฐสภาผ่านกฎหมายสิทธิพลเมืองปี 1960 (The Civil Rights Act of 1960) กำหนดห้ามการแบ่งแยกเหยียดผิวในโรงเรียน รัฐบาลและห้ามบัดขวางสิทธิพลเมืองอเมริกันทางการเมือง แต่ปรากฏว่าข้างมีโรงเรียนระดับมัธยมของรัฐบาลในรัฐทางใต้คงการแบ่งแยกเหยียดผิว เป็นผลให้ในปี 1969 ศาลฎีกามีคำสั่งให้โรงเรียนรัฐบาลทุกแห่งหดการแบ่งแยกเหยียดผิวย่างทันที และในปี 1971 ศาลฎีกามีคำสั่งให้โรงเรียนรัฐบาลที่เลิกการแบ่งแยกเหยียดผิวจัดรถโรงเรียนรับส่งนักเรียนในเขตพื้นที่รัฐที่คงการแบ่งแยกเหยียดผิว (ด้วยเกรงการต่อต้านและรักษาความปลอดภัยแก่นักเรียน) ประธานาธิบดีนิกสันให้การสนับสนุนในคำสั่งศาลทั้งสองเรื่องดังกล่าวข้างต้น

2.2.7 รักษาสภาพแวดล้อมและกำจัดลักษณะน้ำบẩnที่มากขึ้นเป็นปัญหาที่ประธานาธิบดีนิกสันต้องเร่งแก้ไข คนอเมริกันเริ่มได้คิดว่า ผลกระทบไม่ว่าจะเป็นในอากาศและน้ำ (ฝุ่น ควัน สารมลพิษ เสียงและการเน่าเสียของน้ำ) ไม่เพียงเป็นการบ้านทอนฤๅษีพิชิตแต่เป็นการทำลายชีวิตด้วย เป็นผลให้ในปี 1970 รัฐสภาผ่านกฎหมายนโยบายสิ่งแวดล้อมแห่งชาติปี 1970 (The National Environmental Policy Act of 1970)⁷⁹ กำหนดจัดตั้งหน่วยงานพิทักษ์สิ่งแวดล้อมและแก้ไขปัญหาน้ำเสีย นำสู่การจัดตั้งสำนักงานพิทักษ์สิ่งแวดล้อม (The Environment Protection Agency- EPA) การรักษาสภาพแวดล้อมและกำจัดลักษณะเรื่นกรี้แรกในปี 1950 ที่เมืองลอส แองเจลลิส (Los Angeles) แคลิฟอร์เนีย⁸⁰ ซึ่งเป็นเมืองที่มีคนอยู่หนาแน่น ฝุ่น ควัน เสียง สารมลพิษเต็มไปหมดในอากาศเป็นผลให้มีการจัดตั้งสำนักงานควบคุมมลภาวะทางอากาศ (Air Pollution Control Office - APCO) จากการเริ่มของแคลิฟอร์เนีย นำสู่การจัดตั้งสำนักงานพิทักษ์สิ่งแวดล้อมของรัฐบาลกลางในปี 1970 ผลงานที่ปรากฏคือเสนอการกำจัดลักษณะนำสู่การร่างเป็นกฎหมายหลายฉบับและผ่านรัฐสภา⁸¹ ได้แก่ กฎหมายกำจัดลักษณะทางอากาศ ปี 1970 (The Clean Air Act of 1970) และกำหนดจัดตั้งสำนักงานสุขาภิบาลและ

ความปลอดภัยในการประกอบอาชีพ (The Occupational Safety and Health Administration - OSHA) ทำหน้าที่คุ้มครองสถานประกอบการทุกประเภทเพื่อรักษามาตรฐานความปลอดภัยและสุขสัจจะะอันจะเกิดประโยชน์แก่คุณงานและส่วนรวม (ปราสาทกวน ผู้นุ่ง กลิ่นและเสียง) กฎหมายกำหนดมาตรการทางน้ำปี 1972 (The Clean Water Act of 1972) และกฎหมายปรับปรุงและอนุรักษ์ทรัพยากรธรรมชาติปี 1976 (The Resource Conservation and Recovery Act of 1976)⁸² นอกจากนี้มีการรวมพลังของคนอเมริกัน 20 ล้านคนเพื่อรักษาสภาพแวดล้อมนำสู่การทำหน้างานพิทักษ์โลกครั้งแรกในปี 1970 (The First Earth Day of 1970-22 เมษายน 1970)⁸³ และยึดถือปฏิบัติให้วันที่ 22 เมษายนของทุกปีเป็นวันพิทักษ์คุ้มครองโลกหรือวันอนุรักษ์โลก วันพิทักษ์คุ้มครองโลกได้รับการยอมรับจากมวลประเทศทั่วโลก ในวันนี้จะมีกิจกรรมเพื่อการทำโลกให้สะอาด และน่าอยู่สำหรับมนุษยชาติ

2.2.8 ปรับปรุงด้านการสื่อสารและความคาดหวัง ในปี 1970 ศูนย์บริการไปรษณีย์ (The Post Office Department ตั้งในปี 1789) ให้การสื่อสารเป็นหน่วยงานอิสระภายใต้ชื่อ หน่วยบริการการไปรษณีย์สหรัฐอเมริกา (The U.S. Postal Service) และในปี 1970 กำหนดจัดตั้งบริษัทเดินรถไฟฟ้าแห่งชาติ (The National Railroad Passenger Corporation - NRPC) บริหารจัดการรับผิดชอบจัดบริการรถไฟฟ้าบริการคนอเมริกันระหว่างเมืองต่อเมืองทั่วสหรัฐอเมริกา

2.3 ศูนย์บริการประสบความสำเร็จในโครงการอวกาศในปี 1969 (The U.S. Space Program 1969) เพื่อกระตุ้นสนับสนุนในโครงการอวกาศเพื่อการแข่งขันสำรวจจันทร์ (race to the moon) ระหว่างสหรัฐอเมริกาและรัสเซีย ประธานาธิบดีจอห์น เอฟ. เคนเนดี้ (1961-1963) นำการจัดสรรรวมประมาณกว่า \$25 พันล้านเพื่อดำเนินการ⁸⁴ ผลคือสหรัฐอเมริกาเป็นชาติแรกที่เขียนสำราญพื้นผิวดวงจันทร์ในวันที่ 20 กรกฎาคม 1969 ด้วยยานอวกาศอะพอลโล 11 (Apollo 11)⁸⁵ ขึ้นจากแหลม肯เนดี้ (Cape Kennedy) ฟลอริดา ด้วยยานเล็กชื่ออีเกิลส์ (Eagle's) นำนักบินอวกาศ เอ. อาร์มสตรอง (Neil A. Armstrong) และเอ็ดวิน อี. เอลเดรีน (Edwin E. Aldrin) ร่อนลงบนพื้นผิวดวงจันทร์ (Moon Landing) ในวันที่ 20 กรกฎาคม 1969 เมื่อ เอ. อาร์มสตรองเป็นนักบินอวกาศคนแรกที่เหยียบพื้นผิวดวงจันทร์ ติดตามด้วยเอ็ดวิน อี. เอลเดรีน เป็นการเปิดยุคใหม่แห่งการสำรวจและค้นพบ (The New Era of Exploration and Discovery) ภายหลังนักบินอวกาศอเมริกันทั้งสองเก็บตัวอย่างหินและดินบนพื้นผิวดวงจันทร์เป็นที่เรียบร้อย บนอวกาศอะพอลโล 11 เดินทางกลับถึงโลกในวันที่ 24 กรกฎาคม 1969 โดยคงเหลือมาสูตรแบตเตอรี่ห่างจากหมู่เกาะ萨瓦伊

ไปทางตะวันตกเฉียงใต้ 950 ไมล์ นักบินของภาคทั้งสองปลดภัยได้รับการต้อนรับอย่างอบอุ่นจากประธานาธิบดีนิกสันและคณะเมริกัน

2.4 ประธานาธิบดีนิกสันชนะการเลือกตั้งในปี 1972 การเลือกตั้งในเดือนพฤษภาคม 1972 พรรครีพับลิกันส่งริชาร์ด เอ็ม. นิกสันรับเลือกในตำแหน่งประธานาธิบดีและสปีโร ที. แอกนิวรับเลือกในตำแหน่งรองประธานาธิบดี พรรครีพับลิกันเครติกส์จอร์ช อ. ส. แมคโกรเวน (George S. McGovern) รับเลือกในตำแหน่งรองประธานาธิบดีและชาเรนท์ เชอร์เวอร์ (Sargent Shriver) รับเลือกในตำแหน่งรองประธานาธิบดี เพราะผลงานด้านการต่างประเทศของประธานาธิบดีนิกสันเด่นมาก (ແສງຫາແນວທາງຢູ່ຕະຫຼາມເວີດນາມດ້ວຍກາດຄອນທາຮອນເມຣິກັນແລ້ວສໜ້ອມເມຣິກາອອກຈາກສົງຄຣາມ ເຊື່ອຈິນແຜ່ນດິນໄໝຢູ່ໃນເດືອນກຸມພັນນີ້ 1972 ເຊື່ອຮູສເຊີຍໃນເດືອນພຸດຍພາກນີ້ 1972) ພລື້ອປະທານາທິບ່ດີຂະນະໄດ້ຮັບ 520 ຄະແນນຈາກຄະພູເລືອກປະທານາທິບ່ດີ (electoral college vote) ສ່ວນແມ່ຄໂກວັນພ້າຍແພ້ໄດ້ຮັບເພີ້ງ 17 ຄະແນນຈາກຄະພູເລືອກປະທານາທິບ່ດີ

2.5 ເພື່ອຍຸດດີອໍ້ອາວເອກນີ້ປີ 1973 (The Agnew Scandal 1973)⁸⁶ ໃນສັນຍົ່ງທີ່ສອງ (1973-1977) ຂອງປະທານາທິບ່ດີນິກສັນມີສປີໂຣ ທີ. ແອກນິວ (Spiro T. Agnew) ເປັນຮອງປະທານາທິບ່ດີຢືກຮັ້ງໜຶ່ງ ຕັ້ນປີ 1973 ຮອງປະທານາທິບ່ດີແຍກນິວຢູ່ກຳລ້າວ່າຫລັກສິດໍາລິ່ງການເສີຍກາຍີ່ຮ່າຍໄດ້ແລະຮັບສິນບັນຄັ້ງເປັນຜູ້ວ່າກາຣັງແມ່ຣີແລນດ໌ (1966-1968) ດ້ວຍຫລັກງານນັ່ງໜີ້ສັດວ່າເປັນຕາມຄຳກຳລ່າວ່າບົນບັນກັນໄໝແອກນິວຕ້ອງລາອອກຈາກການເປັນຮອງປະທານາທິບ່ດີໃນວັນທີ 10 ຕຸລາຄມ 1973 ເພື່ອເລື່ອງການຕ້ອງຖືກເພີ້ງເລີ່ງບຸດຸກຢູ່ຕໍ່ເນີນຄີດ ກາຍໄດ້ນັກແກ້ໄຂພື້ນເຕີມນາຕຣາທີ 25 (The Twenty-fifth Amendment) ນີ້ພລັບນັກໃຫ້ໃນປີ 1964 ໃນວັນທີ 12 ຕຸລາຄມ 1973 ປະທານາທິບ່ດີນິກສັນເລືອກເຂອຮັດ ອ.ຣ. ພົກ (Gerald R. Ford) ຜູ້ນໍາຮັບລືກິນເສີຍບ້າງນັ້ນຂຶ້ນໃນສກາຜູ້ແທນຮາຍຄູນເປັນຮອງປະທານາທິບ່ດີ ເຂອຮັດອ.ຣ. ພົກຕໍ່ກຳທີ່ສານານັດເຂົ້າຮັນຕໍ່ແນ່ງຮອງປະທານາທິບ່ດີໃນວັນທີ 6 ຢັນວາຄມ 1973

2.6 ເພື່ອຍຸດດີອໍ້ອາວວອເຕෝຣ່ເກທປີ 1972 (The Watergate Scandal 1972)⁸⁷ ມີຜລໄ້ປະທານາທິບ່ດີນິກສັນຕ້ອງປະກາດລາອອກຈາກການເປັນປະທານາທິບ່ດີໃນວັນທີ 9 ສິງຫາຄມ 1974 ວອເຕෝຣ່ເກທ (Watergate) ເປັນຫຼືອາຄາຣອູ່ໃນກຽງວ່າຈີນຕັນ ດີ.ຕີ. ອຸກໃ້ເປັນສ້ານັກງານໃໝ່ຢູ່ສູນຍັນໝູ້ຈາກການເລືອກຕັ້ງຂອງพรรครຸບໂນເຄຣຕິກເພື່ອການເລືອກຕັ້ງໃນເດືອນພຸດຍພາກນີ້ 1972 ເວລາ 02.30 ນາພິກາຂອງວັນທີ 17 ມິຖຸນາຍນ 1972 ຕໍ່າວັນເຂົ້າຈັນກຸມຫຍາຍຈກຮົງ 5 ຄນ ພະກຳລັງຮັບໂທຮັກທົບນ້ຳໜັກຂອງອາຄາຣວອເຕෝຣ່ເກທ ຖຸກຄນມີກລ້ອງຄ່າຍຽມແລະເພີ້ງຫຍຸດກາຣີ້ຄົ້ນເອກສາຮ ມີນີ້ໃນກຸ່ມຈາກຮຸນກີ້ອເຈນສ໌ ດັບເບີລູ້. ແມ່ຄໂຮດ (James W. McCord) ເຈົ້າໜ້າທີ່ຫຸ່ວຍ່າວກຮອງກຳລາງ (CIA) ຮັນຈານເປັນຜູ້ປະສານງານດ້ານຄວາມມັນຄອງອົງຄະນະການເພື່ອການເລືອກຕັ້ງປະທານາທິບ່ດີຂອງพรรครຸບລືກິນ

(the security coordinator of the Committee to Re-elect the President-CREEP) หารชานอิก 4 คน เป็นชาวคิวบากลุ่มต่อต้านคัสโตรจากไมامي (Miami) ฟลอริดา ตำรวจไม้รุ่วมีอิทธิพลของอยู่ในอาคารวอเตอร์เกท (ถูกจับกุมได้ภายหลัง) คือ อี. โฮ华ร์ด ฮันต์ (E. Howard Hunt) อดีตเจ้าหน้าที่หน่วยข่าวกรองกลาง (CIA) รับงานเป็นหัวหน้าด้านความมั่นคงของคณะกรรมการเพื่อการเลือกตั้งประธานาธิบดีของพาร์คริพับลิกัน (CREEP's security chief) และจี. กอร์ดอน ลิดดี้ (G. Gordon Liddy) เจ้าหน้าที่หน่วยสืบราชการลับภายในประเทศ (FBI) รับงานเป็นสมาชิกในคณะกรรมการจัดการกิจการภายในประเทศของทำเนียบขาว (the staff of the White House Domestic Council) สามในเจ็ดเจ้าหน้าที่นี้เป็นคนในทำเนียบขาว มีการตั้งค่าถามกันว่า หารชานเหล่านี้พยายามค้นหาอะไรในอาคารวอเตอร์เกท ซึ่งเป็นสำนักงานของพาร์คเดไม่เครติก? หารชันทั้งห้าได้ยินอะไรจากไทรศัพท์? และใครเป็นผู้สั่งดำเนินการ?

การสอบสวนเบื้องต้นรู้ว่าหารชันทั้งเจ็ดคนเป็นคนของพาร์คริพับลิกันส่วนมากที่มาจัดการในอาคารวอเตอร์เกท หารชันทั้งเจ็ดให้การสารภาพน้อยมาก เพื่อความรุदහันของคดี ในเดือนมกราคม 1973 ผู้พิพากษาศาลชั้นต้น (Federal District Court Judge) จอห์น เจ. ซิริกา (John J. Sirica) คนของประธานาธิบดีนิกสันเข้าทำการสอบสวน จอห์น ซิริกาเป็นคนตระหนักในหน้าที่และความรับผิดชอบให้ความร่วมมือกับคณะกรรมการการแห่งชาติเพื่อตรวจสอบปฏิบัติการณรงค์ หาเสียงเลือกตั้ง (The Senate Select Committee on Campaign Practices - SS CCP) ซึ่งจุฬิสาจัดตั้งในเดือนกุมภาพันธ์ 1973 เพื่อสอบสวนคดีวอเตอร์เกทโดยมีแซม เออร์วิน (Sam Erwin) วุฒิสมาชิกจากแคลิฟอร์เนียเป็นประธานคณะกรรมการแห่งชาติเพื่อตรวจสอบ ผลการสอบสวนช่วงเดือนพฤษภาคม - พฤศจิกายน 1973 รุคหน้ามาก โดยเจมส์ ดับเบลยู. แมคคอร์ค เป็นคนแรกที่เปิดเผยความจริงว่าได้รับเงินจากทำเนียบขาวให้ทำการกรรม หากถูกจับได้จะได้รับการอภัยด้วยไม่ให้การได้ฯ แก่คณะกรรมการสอบสวน และซัดทอดคาวาจอน ดีน (John Dean) ที่ปรึกษาของประธานาธิบดีนิกสันและเจน แมกรูดเยอร์ (Jeb Magruder) หนึ่งในคณะกรรมการเพื่อการเลือกตั้งประธานาธิบดีของพาร์ค ริพับลิกันว่ามีส่วนร่วมในคดีวอเตอร์เกท จอห์น ดีนและเจน แมกรูดเยอร์เข้าให้การคล้ายคลึงกันว่า ประธานาธิบดีนิกสันมีส่วนร่วมรู้เห็นและปักป้ายชื่อผู้วางแผนสั่งการในคดีวอเตอร์เกท ประธานาธิบดีนิกสันชอบใช้เจ้าหน้าที่ในหน่วยงานขอรูบานาสั่นยุ่งความคุยกับแขกบ้านแขกเมือง การณรงค์หาเสียงด้วยวิธีการผิดกฎหมาย ทั้งได้มอบรายชื่อศัตรูของทำเนียบขาว (enemies list) แก่คณะกรรมการการแห่งชาติเพื่อตรวจสอบ และซัดทอดคาวาจ่า เอช. อาร์. હัลเดเม่น (H.R. Haldeman) หัวหน้าคณะเจ้าหน้าที่ทำเนียบขาว จอห์น อิร์ลิชเม่น (John Ehrlichman) หัวหน้าคณะที่ปรึกษางานกิจการ

ภายในประเทศของทำเนียบขาวและจอห์น มิทเชล (John Mitchell) อดีตอธิบดีกรมอัยการช่วงปี 1969-1971 และริ查ร์ด จี. กลินเดนส์ (Richard G.Kleindienst) อธิบดีกรมอัยการขณะนั้น ร่วมพยายามปกปิดรายชื่อผู้วางแผนสั่งการในคดีวอเตอร์เกท การสอบสวนถูกเปิดเผยเข้าใกล้ตัวประธานาธิบดี นิกสัน คณะกรรมการธุรกิจการแห่งวุฒิสภา เริ่มดำเนินการของผู้ไถ่ชิดประธานาธิบดีนิกสันแต่ขาดหลักฐานสนับสนุนว่าประธานาธิบดีนิกสันร่วมกระทำการพิจารณา

ในวันที่ 30 เมษายน 1973 ประธานาธิบดีนิกสันปฏิบัติการสองเรื่อง เรื่องแรกคือ ประกาศรับการลาออกจากอธ. อาร์. เอลเดเมน และจอห์น อร์ลิชเมน สองหัวหน้าคณะผู้ทำงานของทำเนียบขาว และจอห์น มิทเชล อดีตอธิบดีกรมอัยการ และริ查ร์ด จี. กลินเดนส์ อธิบดีกรมอัยการและแต่งตั้งเอล ไลออท ริ查ร์ดสัน (Elliot Richardson) เป็นอธิบดีกรมอัยการคนใหม่พร้อมสั่งให้ริ查ร์ดสันแต่งตั้งอัยการพิเศษ (special prosecutor) คุณคดีวอเตอร์เกท (ริ查ร์ดสันกำหนดให้อาร์ชันดอล โคดซ์ - Archibald Cox ศาสตราจารย์ด้านกฎหมายแห่งมหาวิทยาลัยฮาร์วาร์ดเป็นอัยการพิเศษ) สองประธานาธิบดีนิกสันออกพบคนอเมริกันทางโทรทัศน์ประกาศว่าจะพยายามดำเนินการกันหาข้อเท็จจริงในคดีวอเตอร์เกทและจะนำผู้กระทำการมาลงโทษ

รู้ว่ามีการบันทึกเสียงการสนทนainห้องทำงานของประธานาธิบดี ในเดือนกรกฎาคม 1973 อเล็กซานเดอร์ บัตเตอร์ฟิลด์ (Alexander Butterfield) หนึ่งในเจ้าหน้าที่ทำเนียบขาวเข้าไป喋喋ให้การต่อคณะกรรมการธุรกิจการแห่งวุฒิสภา ว่าตั้งแต่ปี 1971 ประธานาธิบดีนิกสันกำหนดให้มีการติดตั้งระบบการบันทึกเสียง (taping system) การสนทนainห้องรูปไข่ (เป็นห้องทำงานของประธานาธิบดี - the Oval Office) และการสนทนากับบุคคลคดีวอเตอร์เกทต้องมีการบันทึกเสียงเก็บไว้แน่นอนในม้วนเทป (สร้างความตกลใจและดึงแก่คณะกรรมการธุรกิจการแห่งวุฒิสภา รวมทั้งคนอเมริกันเพื่อการนำสู่การพิสูจน์ความจริง)

เพราะในเดือนกรกฎาคม 1973 จากการได้รู้ว่ามีม้วนเทปบันทึกการสนทนาของประธานาธิบดีนิกสันที่ทำเนียบขาวเป็นผลให้อาร์ชันดอล โคดซ์ซึ่งเป็นอัยการพิเศษ และคณะกรรมการธุรกิจการแห่งวุฒิสภา ร้องขอให้ประธานาธิบดีนิกสันมอบม้วนเทปดังกล่าวเพื่อประโยชน์ในการสอบสวน ประธานาธิบดีนิกสันปฏิเสธการมอบม้วนเทปโดยให้เหตุผลว่า การบันทึกเสียงในห้องทำงานของประธานาธิบดีนำไปเพื่อผลงานเป็นการส่วนตัว และรัฐธรรมนูญให้ประธานาธิบดีมีสิทธิคงรักษาการสนทนาที่เป็นการส่วนตัวของประธานาธิบดีเป็นความลับได้

เพราะประธานาธิบดีนิกสันไม่ยอมมอบม้วนเทปเป็นผลให้ในเดือนสิงหาคม 1973 อาร์ชันดอล โคดซ์ และคณะกรรมการธุรกิจการแห่งวุฒิสภา ร้องขอต่อศาลในการสั่งให้ประธานาธิบดีนิกสัน

มอบม้วนเทป ผู้พิพากษาอหัน เ. ชิริกา (คนของประธานาธิบดีนิกสัน) ตัดสินใจเป็นผู้ตรวจสอบฟิล์มน้ำวนเทปด้วยตนเอง และสั่งให้ประธานาธิบดีมอบม้วนเทปแก่ตน ประธานาธิบดีนิกสันไม่ยอมมอบม้วนเทปและอุทธรณ์คำสั่ง แต่คณะผู้พิพากษานับสนุนคำสั่งของผู้พิพากษาอหัน เ. ชิริกา

ในวันที่ 19 ตุลาคม 1973 ประธานาธิบดีนิกสันเสนอจะมอบม้วนเทปสรุปย่อการสนทนากับ อาร์ชิบอล คอคซ์ และคณะกรรมการทรัพยากรแห่งประเทศไทย อาร์ชิบอล คอคซ์ ปฏิเสธไม่รับม้วนเทปสรุปย่อด้วยเหตุผลให้เป็นหลักฐานในศาลไม่ได้ต้องใช้ม้วนเทปดังเดิม ประธานาธิบดีนิกสันไม่พอใจในความเคร่งครัดจริงจังของอาร์ชิบอล คอคซ์ และใช้อำนาจบริหารก้าวถ่ายอำนาจตุลาการทันที โดย สั่งการในคืนวันที่ 20 ตุลาคม 1973 ในสามเรื่องคือ หนึ่งให้ออกไลออท ริชาร์ดสันออกจากเป็น อธิบดีกรมอัยการ (เพราะสนับสนุนอาร์ชิบอล คอคซ์ ดำเนินการเรียกร้องม้วนเทป) สอง สั่งให้รอง อธิบดีกรมอัยการปลดอาร์ชิบอล คอคซ์ออกจากเป็นอัยการพิเศษ และส่งอาร์ชิบอล คอคซ์ กลับมหาวิทยาลัยชาร์วาร์ด สามแต่งตั้งลีออง จาโวรสกี (Leon Jaworski) คนของประธานาธิบดีนิกสัน เป็นอัยการพิเศษแทนอาร์ชิบอล คอคซ์ (ด้วยหวังให้ลีออง จาโวรสกีมาปิดคดี) คนอเมริกันเรียกคืนวันที่ 20 ตุลาคม 1973 ว่าการฆาตกรรมหมู่คืนวันเสาร์ปี 1973 (The Saturday Night Massacre of 1973) คนอเมริกันประท้วงคัดค้านการกระทำที่ไม่ถูกต้องของประธานาธิบดีนิกสัน หนังสือพิมพ์ และผู้สื่อข่าวกล่าวโวโน้มตีการก้าวถ่ายอำนาจบริหารในอำนาจตุลาการ เปิดเผยแพร่รายละเอียดในประเด็น จำนวนเงินมหาศาลที่ใช้เพื่อการ腐烂ค่าเสียงเพื่อการทำลายล้างคู่แข่งขันและปิดปากพยานรวมถึง ยังชี้อกลุ่มนักกฎหมายที่มีส่วนร่วมในคดีวอเตอร์เกท สำหรับลีออง จาโวรสกี มีความสำนึกในหน้าที่ และความรับผิดชอบรับทางม้วนเทปทันทีจากทำเนียบขาวเมื่อทราบด้วยเห็นว่ามีการพิเศษ สร้างความ ผิดหวังอย่างมากแก่ประธานาธิบดีนิกสัน

ในวันที่ 24 กรกฎาคม 1974 ศาลฎีกานิ่มคำสั่งให้ประธานาธิบดีนิกสันมอบม้วนเทปแก่ผู้พิพากษาอหัน เ. ชิริกา (สั่งการไปแล้วเมื่อเดือนสิงหาคม 1973) ประธานาธิบดีนิกสันคงเพิกเฉย ปฏิเสธ นับจากเดือนตุลาคม 1973 คณะกรรมการทรัพยากรแห่งสภาพัฒนราษฎร (The House of Judiciary Committee) ร่วมพยามเรียกร้องอย่างเป็นทางการเพื่อการให้ประธานาธิบดีนิกสันมอบ ม้วนเทป แต่ประธานาธิบดีนิกสันคงให้การเพิกเฉยปฏิเสธเช่นที่ผ่านมา เป็นผลให้ปลายเดือน กรกฎาคม 1974 คณะกรรมการทรัพยากรแห่งสภาพัฒนราษฎร มีมติยื่นฟ้องเพื่อการถอดถอน (impeachment) ประธานาธิบดีนิกสันต่ออุปัชฌาย์ ในข้อหาสามประการคือ หนึ่ง ขัดขวางกระบวนการยุติธรรม (obstruction of justice) ด้วยการปกปิดเรื่องผู้วางแผนสั่งการและใช้เงินปิดปากพยานทำให้ การสอบสวนเป็นไปอย่างล่าช้า สอง ใช้อำนาจประธานาธิบดีเกินขอบเขต (abused presidential

powers) ด้วยการใช้อำนาจบริหารก้าวข้ามอำนาจตุลาการ (สั่งการคืนวันที่ 20 ตุลาคม 1973) สามไม่ปฏิบัติตามคำสั่งศาล (disobeying subpoenas) ที่สั่งให้มอบม้วนเทป (ตามคำสั่งผู้พิพากษาอหน เจ. ชีริกา - สิงหาคม 1973 และคำสั่งศาลฎีกา - 24 กรกฎาคม 1974)

ประธานาริบดีนิกสันมอบม้วนเทปในวันที่ 5 สิงหาคม 1974 สาเหตุจากการทวงม้วนเทปของคณะกรรมการแห่งกฎหมาย ในเดือนกรกฎาคม 1973, ผู้พิพากษาราชอาลงห์น เจ. ชีริกา สั่งมอบม้วนเทปในเดือนสิงหาคม 1973, อัยการพิเศษลืออง จาโวร์สกี้ยื่นข้อหาทวงม้วนเทปในเดือนตุลาคม 1973, ศาลฎีกาสั่งมอบม้วนเทปในเดือนกรกฎาคม 1974, คนอเมริกันโจนดีประธานาริบดีนิกสันที่ก้าวข้ามอำนาจตุลาการและไม่ปฏิบัติตามคำสั่งศาล และประธานาริบดีนิกสันรู้มติในเดือนกรกฎาคม 1974 ของคณะกรรมการธุลาการแห่งสภาผู้แทนราษฎร เป็นผลให้ในวันที่ 5 สิงหาคม 1974 ประธานาริบดีนิกสันรู้เรื่องทุกอย่างของคดีอิหร์เกทในวันที่ 23 มิถุนายน 1973 (หากวันหลังเกิดคดีอิหร์เกท - 17 มิถุนายน 1973) เมื่อรู้เรื่องคดีอิหร์เกทเป็นอย่างดีแล้ว ประธานาริบดีนิกสันปกป้องพรรคพากไม่เปิดเผยซื่อ (เจ้าหน้าที่ท่านเมียบขาวที่วางแผนสั่งการ) และปกปิดเรื่องเสแสร้งว่าไม่รู้ (ออกโทรศัพท์ในวันที่ 30 เมษายน 1973 บอกคนอเมริกันว่าจะพากานหาข้อเท็จจริงและจะนำผู้กระทำการมาลงโทษ) เป็นการหลอกหลวงคนอเมริกัน ประธานาริบดีนิกสันร่วมวางแผนคดีอิหร์เกทในคืนวันที่ 17 มิถุนายน 1972

ผลจากการฟังม้วนเทปต่อสถานภาพความเป็นประธานาริบดี ประธานาริบดีอุทิสนาชิกในกฎหมายเดิมให้การสนับสนุนประธานาริบดีนิกสัน ประธานาริบดีส่องบนบรรดาผู้นำรัฐบาลลิเก้นท์ในกฎหมายและสภาผู้แทนราษฎรเดือนประธานาริบดีนิกสันว่า ประธานาริบดีนิกสันต้องเหยียบกับการถูกฟ้องเพื่อการถอดถอน (impeachment) จากสภาผู้แทนราษฎรและถูกถอดถอน (removal) จากกฎหมาย ควรลาออกจากเป็นประธานาริบดีก่อนมีการฟ้องร้อง เพราะจะเป็นคดีอาญาต้องโทษจำคุกและจะไม่ได้รับเงินตอบแทนและสวัสดิการหลังการพ้นตำแหน่งประธานาริบดี

ในวันที่ 7 สิงหาคม 1974 ประธานาริบดีนิกสันบอกสมาชิกในครอบครัวถึงการจะลาออกจากเป็นประธานาริบดี ในวันที่ 8 สิงหาคม 1974 ประธานาริบดีนิกสันออกโทรศัพท์ยกคนอเมริกันถึงความจำเป็นต้องลาออกจากเป็นประธานาริบดีเพื่อ遮ชดเสียงสนับสนุนทางการเมืองจากสภาค และในเช้าวันที่ 9 สิงหาคม 1974 ประธานาริบดีนิกสันลงนามลาออกจากเป็นประธานาริบดีอย่างเป็นทางการ (รวมเวลาสองปีครึ่งในการบริหารประเทศในสมัยที่สอง) และใน

เวลาเที่ยงของวันที่ 9 สิงหาคม 1974 รองประธานาธิบดีเจอร์ล อาร์. ฟอร์ด เข้าพิธีสาบานตนรับตำแหน่งประธานาธิบดีลำดับที่ 38 ของสหรัฐอเมริกา

ผลของคดีว่าด้วยการบุกรุกในประเทศโถก ไม่มีการยกเว้นเป็นประธานาธิบดี ประธานาธิบดี หรือ หัวหน้ารัฐบาล ไม่มีการบุกรุกในประเทศที่ทำผิดโดยไม่มีการประท้วงเลือดด้วยระบบอนุประชาชีวภาพ ให้ยกเว้นการตรวจสอบกันเองในตัว คือประธานาธิบดีผู้นั้นทำการใช้อำนาจบริหารทำผิด อ่านอาจต่อต้านการดำเนินการของคณะผู้พิพากษา ศาลฎีกา ร่วมด้วยกับคณะกรรมการแห่งวุฒิสภาเพื่อสอดส่องปฎิบัติการรณรงค์หาเสียงเลือกตั้งทำการสอบสวนหาข้อเท็จจริง เมื่อได้ข้อเท็จจริง แล้วอ่านใจนิติบัญญัติเริ่มด้วยคณะกรรมการชีการต่อต้านการแห่งสถาบันรายภูตตั้งข้อหาเย็นฟ้องเพื่อการตัดตอนประธานาธิบดีต่อวุฒิสภาและวุฒิสภาเป็นผู้ประกาศตัดตอนประธานาธิบดี ประธานาธิบดีที่สามผู้ร่วมกระทำการความผิด 20 คน⁸⁸ ต้องคำพิพากษารับโทษจำคุก หรือหั่งจำคุกและถูกปรับเงินหรือถูกสั่งพักงาน (suspended)

จากการใช้อำนาจเกินขอบเขตของประธานาธิบดีนิกสันทั้งภายในประเทศ (อ่านใจบริหาร ก้าวถ่ายอำนาจต่อต้าน ใช้เงินหน้าที่ในหน่วยงานของรัฐบาลบ่นบุญทำลายศัตตรูเพื่อและขับขึ้นการของประเทศไทย) และภายนอกในสังคมนานาชาติ (สั่งทหารอเมริกันในตีทั้งระเบิดกันพุชและบุกเข้ากันพุชและลาว) เป็นผลให้รัฐสถาปัตยนกฏหมายควบคุมอ่านใจประธานาธิบดีอันได้แก่ กฏหมายอ่านใจสั่งการในสังคมปี 1973 (The War Powers Act of 1973)⁸⁹ กำหนดให้อ่านใจรัฐสถาปัตยนรัฐสถาปัตยนสั่ง รัฐสถาปัตยนสั่งการใช้กองกำลังทหารอเมริกันปฎิบัติการนอกประเทศ แม้เป็นประธานาธิบดีได้สั่งการไปแล้ว กฏหมายงบประมาณรัฐสถาปัตยนและควบคุมการขับขึ้นงบประมาณปี 1974 (The Congressional Budget and Impoundment Control Act of 1974)⁹⁰ ที่มาของกฏหมายฉบับนี้สืบเนื่องมาจากความขัดแย้งระหว่างประธานาธิบดีนิกสันกับรัฐบาลคู่ข่ายเรื่องคดีว่าด้วยการบุกรุกในคดีว่าด้วยการบุกรุกในปี 1972 และสังคมนานาชาติ เพราะวุฒิสถาปัตยนและสถาบันรายภูตรวมพลังกันทางม้วนเทปจากทำเนียบขาวเพื่อใช้เป็นหลักฐานยืนยันว่าประธานาธิบดีนิกสันมีส่วนพัวพันในคดีว่าด้วยการบุกรุกในปี 1972 และรัฐสถาปัตยนไม่อนุมัติเงินแก่ประธานาธิบดีเพื่อใช้ในตีทั้งระเบิดกันพุช เป็นผลให้ประธานาธิบดีนิกสันตอบโต้ด้วยการขับขึ้น การอนุมัติเงินงบประมาณหลายพันล้านเหรียญในความช่วยเหลือของหน่วยงานรัฐบาลกลางที่จะให้แก่รัฐบาลรัฐสถาปัตยนโดยได้รับการเห็นชอบแล้วจากรัฐสถาปัตยนเพาะเป็นประโยชน์แก่ส่วนรวมคนอเมริกัน แต่ประธานาธิบดีนิกสันซึ่งมีความขัดแย้งกับรัฐสถาปัตยนอ้างว่าที่ไม่อนุมัติเงินงบประมาณเพาะโครงการเหล่านี้ไว้ประโยชน์และสืบเปลี่ยนเงินเกินความจำเป็น นำสู่การผ่านกฏหมายงบประมาณ

รัฐสภาและควบคุมการขับขึ้นงบประมาณปี 1974 กำหนดถ้ามติส่วนใหญ่ของสมาชิกรัฐสภาให้การเห็นชอบในการพิจารณาใช้เงินงบประมาณ เม้นประชานาธิบดีขับขึ้นก็มีผลใช้เงินงบประมาณนี้ได้กฎหมายเพื่อการรณรงค์หาเสียงที่ยุติธรรมปี 1974 (The Fair Campaign Practices Act of 1974)⁹¹ กำหนดจำกัดจำนวนเงินเพื่อใช้ในการปฏิบัติการรณรงค์หาเสียงเลือกตั้ง เพื่อกันการใช้เงินเกินความจำเป็นในการรณรงค์หาเสียงเลือกตั้งอันจะนำมายังการทุจริตรับสินบนเมื่อเข้ารับตำแหน่ง หรือใช้เงินเพื่อการจ้างคนข่มขู่ทำลายคู่แข่งขันและกฎหมายเสรีภาพในข้อมูลปี 1974 (The Freedom of Information Act of 1974)⁹² กำหนดให้คนอเมริกันสามารถเข้าตรวจสอบเอกสารข้อมูลของรัฐบาลกลางที่เก็บรวบรวมไว้ได้ หากมีข้อสงสัยหรือต้องการรู้ในเรื่องรายละเอียดใดที่เกี่ยวเนื่องกับรัฐบาลกลาง

สหราชอาณาจักรภายใต้การนำของประธานาธิบดีเจอร์ล อาร์. ฟอร์ด 1974-1977

เจอร์ล อาร์. ฟอร์ด (Gerald Rudolph Ford 1913-) ประธานาธิบดีสหราชอาณาจักรลำดับที่ 38 จากพระคริพพ์ลิกันนำการบริการประเทศระหว่างปี 1974-1977 เจอร์ล อาร์. ฟอร์ด เป็นประธานาธิบดีสหราชอาณาจักรคนแรกและเพียงคนเดียวที่ไม่เคยผ่านการรับเลือกตั้งทั้งในตำแหน่งประธานาธิบดีหรือรองประธานาธิบดี (The First Unelected President or Vice President)

เจอร์ล อาร์. ฟอร์ด เข้ารับตำแหน่งรองประธานาธิบดีได้เพื่อทดแทนประธานาธิบดีสปีโร ที. แอกนิว หลังการถูกถอนสิทธิ์ให้การยอมรับการถูกกล่าวหาว่าโงกภาษีเงินได้และรับสินบนขณะเป็นผู้ว่าการรัฐแมริแลนด์ และยอมลงนามลาออกจากเป็นรองประธานาธิบดีในวันที่ 10 ตุลาคม 1973 ประธานาธิบดีนิกสันเลือกเจอร์ล อาร์. ฟอร์ด (ผู้นำพระคริพพ์ลิกันเสียงข้างน้อยในสภาพผู้แทนราษฎร) เป็นรองประธานาธิบดีในวันที่ 12 ตุลาคม 1973 (ตามข้อกำหนดบทแก้ไขเพิ่มเติมรัฐธรรมนูญมาตราที่ 25 มีผลบังคับใช้ในปี 1967 กำหนดหากไม่มีผู้ดำรงตำแหน่งรองประธานาธิบดีในภาวะประธานาธิบดีซึ่งมีอยู่ ให้ประธานาธิบดีเลือกรองประธานาธิบดีอยู่ในตำแหน่งจนครบวาระ) เจอร์ล อาร์. ฟอร์ด ได้รับการรับรองจากผู้แทนราษฎรในวันที่ 27 พฤษภาคม 1973 ด้วยคะแนนสนับสนุน 92 เสียงและคัดค้าน 3 เสียง สภาพผู้แทนราษฎรในวันที่ 6 ธันวาคม 1973 ให้การรับรองเจอร์ล อาร์. ฟอร์ด ด้วยคะแนนสนับสนุน 387 เสียงและคัดค้าน 35 เสียง มีผลให้เจอร์ล อาร์. ฟอร์ด เข้าพิธีสาบานตนรับตำแหน่งรองประธานาธิบดีลำดับที่ 40 ในวันที่ 6 ธันวาคม 1973 กล่าวไกว่าเจอร์ล อาร์. ฟอร์ด เป็นรองประธานาธิบดีคนแรกที่ได้รับการแต่งตั้ง (The First Appointed Vice-President) เจอร์ล อาร์. ฟอร์ดเป็นรองประธานาธิบดีได้แปดเดือน (6 ธันวาคม

1973-9 สิงหาคม 1974) ในวันที่ 9 สิงหาคม 1974 ต้องเข้าพิธีสถาบันดนตรีรับตำแหน่งประธานาธิบดี หลังจากประธานาธิบดีนิกสันประกาศลาออกจากเป็นประธานาธิบดีเนื่องจากมีส่วนพัวพันในคดีวอเตอร์เกทปี 1972 (17 มิถุนายน 1972) ด้วยเหตุผลดังกล่าวข้างต้นจึงกล่าวได้ว่าเจอรัล อาร์. ฟอร์ด เป็นประธานาธิบดีสหรัฐอเมริกาเพียงคนเดียวที่ไม่เคยผ่านการรับเลือกตั้งทั้งในตำแหน่งประธานาธิบดีหรือรองประธานาธิบดี และทั้งเป็นเพียงคนเดียวที่รับตำแหน่งประธานาธิบดีและรองประธานาธิบดีโดยไม่ได้ชดเชยการเลือกตั้ง คนอเมริกันให้การต้อนรับอย่างอบอุ่นแก่ เจอรัล อาร์. ฟอร์ด เมื่อเข้าเป็นประธานาธิบดี แต่คะแนนนิยมในตัวประธานาธิบดีฟอร์ดลดลงเมื่อประธานาธิบดี ฟอร์ดประกาศศอภัยไทยแก่คดีประธานาธิบดีนิกสันที่มีส่วนเข้าพัวพันในคดีวอเตอร์เกทปี 1972 ปัญหาภายในประเทศที่ประธานาธิบดีฟอร์ดต้องเผชิญและทำลายความสามารถคือปัญหาเศรษฐกิจ ซึ่งหมายถึงความซบเซาของธุรกิจ การเพิ่มขึ้นอย่างรวดเร็วของภาวะเงินเพื่อ และอัตราคนว่างงาน สูงมาก อย่างไรก็ตามเศรษฐกิจอเมริกันดีขึ้นในปี 1975 แม้แต่ราคาน้ำมันยังสูงอยู่ ดำเนินการต่างประเทศในปี 1975 สหรัฐอเมริกาต้องยอมรับความพ่ายแพ้ของเวียดนาม ได้ในสงครามเวียดนาม และลัทธิคอมมิวนิสต์เป็นที่ยอมรับในเวียดนาม ลาวและกัมพูชา

1. ผลงานการบริหารกิจการภายในประเทศของประธานาธิบดีเจอรัล อาร์. ฟอร์ด

1974-1977

1.1 คงคติรัฐมนตรีสมัยประธานาธิบดีนิกสันร่วมบริหารสหรัฐอเมริกาในสมัยประธานาธิบดีฟอร์ด : ในวันที่ 9 สิงหาคม 1974 หลังเสร็จสิ้นพิธีสถาบันดนตรีรับตำแหน่งประธานาธิบดี ประธานาธิบดีฟอร์ดประกาศคงคติรัฐมนตรีสมัยประธานาธิบดีนิกสันร่วมบริหารประเทศในสมัยประธานาธิบดีฟอร์ด โดยเฉพาะอย่างเช่น ดร. เอ็นรี เอ. กิสซิงเกอร์ คงอยู่ในตำแหน่งรัฐมนตรีกระทรวงการต่างประเทศมุ่งรักษาความสัมพันธ์อันดีระหว่างสหรัฐอเมริกากับจีนแผ่นดินใหญ่ รัสเซียและตะวันออกกลาง นอกจากนี้ในวันที่ 20 สิงหาคม 1974 ประธานาธิบดีฟอร์ด ประกาศเลือกเนลสัน เอ. ร็อกกีเฟลเลอร์ (Nelson A. Rockefeller) ผู้ว่าการรัฐนิวยอร์กเป็นรองประธานาธิบดี (ภายใต้ข้อกำหนดบทแก้ไขเพิ่มเติมมาตราที่ 25) หลังจากผู้ว่าการและสภาพัฒนาระบุรีมีมติให้การยอมรับเนลสัน เอ. ร็อกกีเฟลเลอร์ในตำแหน่งรองประธานาธิบดี มีผลให้ในวันที่ 19 ธันวาคม 1974 เนลสัน เอ. ร็อกกีเฟลเลอร์เข้าพิธีสถาบันดนตรีรับตำแหน่งรองประธานาธิบดี (เป็นรองประธานาธิบดีคนที่สองที่ไม่มาจาก การแต่งตั้ง) และนับเป็นครั้งแรกในประวัติศาสตร์การเมืองสหรัฐอเมริกาที่ทั้งประธานาธิบดีและรองประธานาธิบดีที่ไม่ได้ผ่านการเลือกตั้ง

1.2 ประธานาธิบดีฟอร์ดประกาศอภัยไทยแก่อคติประธานาธิบดีนิกสัน (The Nixon Pardon 1974) ที่มีส่วนร่วมพัวพันในคดีวอเตอร์เกทปี 1972 : ในวันที่ 8 กันยายน 1974⁹³ ประธานาธิบดีฟอร์ดประกาศอภัยไทยแก่อคติประธานาธิบดีนิกสันที่มีส่วนร่วมพัวพันในคดีวอเตอร์เกทปี 1972 และการกระทำผิดอื่น ๆ ขณะดำรงตำแหน่งประธานาธิบดี รวมทั้งอนุญาตให้อคติประธานาธิบดีนิกสันเก็บรักขาม้วนเทปและเอกสารที่มีส่วนเกี่ยวพันในคดีวอเตอร์เกทปี 1972 ด้วยคำประกาศ อภัยไทยปี 1974 สร้างความไม่พอใจอย่างมากแก่คนอเมริกันด้วยเหตุผลประการแรกคือไม่เป็นการ ยุติธรรมแก่ผู้ร่วมกระทำความผิดอีก 20 คนที่ต้องคำพิพากษารับโทษจำคุก หรือทั้งจำคุกและถูก ปรับเงินหรือถูกสั่งพักงาน ประการที่สองควรนำอคติประธานาธิบดีนิกสันมาดำเนินคดี เพราะมีหลัก ฐานบ่งชี้ว่าอคติประธานาธิบดีนิกสันร่วมกระทำความผิดในคดีวอเตอร์เกทปี 1972 ประการที่สาม ประธานาธิบดีฟอร์ดไม่ควรให้อภัยไทยแก่อคติประธานาธิบดีนิกสันจนกว่าอคติประธานาธิบดีนิกสัน จะยอมให้การสารภาพว่ามีส่วนร่วมพัวพันในคดีวอเตอร์เกทปี 1972 ประการที่สี่มีคนอเมริกันบาง กลุ่มนมองว่าการประกาศอภัยไทยปี 1974 เกิดขึ้นได้เพราะมีการทำข้อตกลงลับเลกเปลี่ยนผลประโยชน์ กันระหว่างประธานาธิบดีฟอร์ดและอดีตประธานาธิบดีนิกสัน ประการที่ห้า มีคนอเมริกันจำนวน ไม่น้อยคิดว่าหน่วยงานของรัฐบาลกลางในสมัยประธานาธิบดีนิกสันและการดำเนินงานของพรรคริพับลิกันมีความซับซ้อน ยุ่งเหยิง และมีการแอบแฝงบางสิ่งบางอย่างไม่ให้คนอเมริกันรู้ คนอเมริกัน เหล่านี้มีส่วนอย่างมากในการหันมาให้การสนับสนุนพรรครีพับลิกันในการเลือกตั้งปี 1976 นำ โดย เจนส์ อี. คาร์เตอร์ (James E. Carter or Jimmy Carter) เมื่อการเดอร์ก่าว่าจะเปรียกสั้น ๆ ว่า “ข้าพเจ้าจะไม่โกหกท่าน - I will never lie to you”⁹⁴ มีผลให้การเดอร์กันของการเลือกตั้งเป็น ประธานาธิบดีสหราชอาณาจักรลำดับที่ 41

เพื่อลดการต่อต้านของคนอเมริกันที่มีต่อคำประกาศอภัยไทยปี 1974 และเรียก ศรัทธาคนอเมริกันต่อประธานาธิบดีฟอร์ดให้กลับมาดีดังเดิม ในทางปฏิบัติคือ ในวันที่ 16 กันยายน 1974 (แปดวันหลังการประกาศอภัยไทยแก้อคติประธานาธิบดีนิกสัน) ประธานาธิบดีฟอร์ดประกาศ ใช้แผนนิรโทษกรรมปี 1974 (The Amnesty Program 1974) กำหนดไม่เอาความผิดทางอาญา (ต้อง รับโทษจำคุก) ต่อชาขาดกรรจ์อเมริกันผู้หลบเลี่ยงเกณฑ์ทหาร (draft dodgers) และผู้ลี้ทิ้งหน้าที่ ปฏิบัติการ (deserters) ในช่วงสงครามเวียดนาม การลงโทษคือให้กลุ่มนบุคคลเหล่านี้ทำงานบริการ สังคม (public service job) เช่นทำความสะอาดสวนสาธารณะ ซ่อมแซมโรงเรียน เป็นครูผู้ฝึกสอน วิชาชีพในชุมชนแออัด หรือปลูกป่าเป็นต้น มีระยะเวลาไม่เกินสองปี จากสถิติมีชาลดกรรจ์ อเมริกันหลบเลี่ยงการเกณฑ์ทหารและลี้ทิ้งหน้าที่ปฏิบัติการช่วงสงครามเวียดนามประมาณ

106,000 คน แต่มีชาบฉกรรจ์อเมริกันเพียง 22,000 คน เข้ารายงานตัวและร่วมในแผนนิรโทษกรรมปี 1974

1.3. เพชญปัญหาและแก้ไขปัญหาเศรษฐกิจ ตลอดเวลาสองปีครึ่งของการบริหารประเทศประธานาธิบดีฟอร์ดต้องเผชญปัญหาเศรษฐกิจด้วยเรื่องปัญหาภาวะเงินเฟ้อ (inflation) ทศวรรษ 1970 ประธานาธิบดีฟอร์ดคิดถึงภาวะเงินเพื่อว่าเป็นศัตรูอันดับหนึ่งของอเมริกา (The Nation's public enemy Number 1) ปัญหาธุรกิจตกอยู่ชนชา (recession) และปัญหานักว่างงานจำนวนมาก (high unemployment) สามปัญหานี้รอการแก้ไขและท้าทายความสามารถของประธานาธิบดีฟอร์ด

ภาวะเงินเพื่อคือราคสินค้าพุ่งสูงขึ้น เพราะต้นทุนการผลิตสูงและความต้องการในการบริโภคสินค้ามีมากกว่าจำนวนปริมาณสินค้าที่มีอยู่ สาเหตุแห่งปัญหาเงินเฟ้อช่วงทศวรรษ 1970 เกิดจากมูลเหตุสามประการคือประการที่หนึ่ง สาธารณรัฐอเมริกาสูญเสียเงินจำนวนมหาศาลในสงครามเวียดนาม กล่าวคือในช่วงทศวรรษ 1960 สูญเสียเงินในสงครามเวียดนาม \$63 พันล้าน มาในช่วงทศวรรษ 1970 ค่าใช้จ่ายในสงครามเวียดนาม (ในสมัยประธานาธิบดีนิกสัน) พุ่งสูงถึง \$420 พันล้าน⁹⁵ มูลเหตุประการที่สองคือวิกฤติน้ำมันปี 1973 (Energy Crisis 1973) เกิดจากการลดปริมาณการผลิตน้ำมันของกลุ่มโอเปค การเพิ่มราคาน้ำมันลดเวลาในตลาดโลก และลดการขายน้ำมันแก่สาธารณรัฐอเมริกา (สาธารณรัฐอเมริกาให้การสนับสนุนอิสราเอล) มีผลให้สาธารณรัฐอเมริกาขาดแคลนน้ำมันใช้ภายในประเทศ และนำเข้ามาในราคสูงขึ้นเป็นลำดับ ส่งผลกระทบต่อสังคมและเศรษฐกิจอเมริกัน มูลเหตุประการที่สามคือ โลกขาดแคลนอาหาร ('worldwide shortage of food')⁹⁶ ภาวะขาดแคลนและน้ำมันอาหารเกิดจากการเพิ่มขึ้นอย่างรวดเร็วของจำนวนประชากรโลก และการเก็บเกี่ยวผลผลิตผลเกษตรกรรมได้จำนวนน้อยมากในกลางทศวรรษ 1970 ส่งผลทันทีให้ราคาเส้นยิงอาหารของสาธารณรัฐอเมริกาในปี 1973 พุ่งสูงขึ้นจากเดิม 20% ทั้งนี้ในช่วงทศวรรษ 1970 ตัวอย่างที่เห็นชัดคือขันปั่งหนึ่งแคว์ขึ้นราคากลางๆ 24 เซ็นต์ (cents) เป็น 89 เซ็นต์ นมสดหนึ่ง夸อร์ท (quart เท่ากับ 1/4 แกลลอน) ขึ้นราคากลางๆ 28 เซ็นต์ เป็น 59 เซ็นต์⁹⁷

สาเหตุแห่งปัญหาธุรกิจตกอยู่ชนชาเกิดจากภาวะตื้น缩หนกเรื่องน้ำมัน (The Oil Shocks) เริ่มจากสงครามอาหรับ-อิสราเอลครั้งที่ 4 หรือสงครามเดือนตุลาคม ปี 1973 (The October War or The Yom Kippur War 1973) กลุ่มโอเปคใช้น้ำมันต่อรองทางการเมืองเมื่อสาธารณรัฐอเมริกาให้การสนับสนุนอิสราเอลด้วยการประกาศลดปริมาณการผลิตน้ำมันลงเดือนละ 5% จนกว่าอิสราเอลจะยอมคืนดินแคนท์เบรต์ที่ยึดครองได้ในปี 1967 แก่กลุ่มชาติอาหรับรวมทั้งประกาศขึ้นราคาน้ำมันอย่างรวดเร็วช่วงปี 1973-1975 จากบาร์เรล (barrel เท่ากับ 31.5 แกลลอน หรือ 158.98 ลิตร) ละ \$3 เป็น \$5

และ เป็น \$11.65 ปลายทศวรรษ 1970 น้ำมันมีราคาถึงบาร์เรลละ \$34⁹⁸ ส่งผลให้ราคาน้ำมันในสหรัฐอเมริกาสูงขึ้นทันทีในปี 1973 จากแก๊สอลน้ำมัน 35 เซนต์ เป็น 65 เซนต์ รวมถึงกุญแจเบรกด้วยน้ำมันแก่สหรัฐอเมริกาส่งผลกระแทบท่อเศรษฐกิจเมริกันอย่างรุนแรง อันหมายถึงเพิ่มต้นทุนการผลิตโดยเฉพาะอย่างยิ่งธุรกิจอุตสาหกรรม ราคัสินค้าเพิ่มสูงขึ้น แต่รายได้ต่อเดือนของคนอเมริกันคงที่ ทำให้กำลังในการซื้อสินค้าของคนอเมริกันลดลง ปริมาณการขายสินค้าลดลง ธุรกิจชนชาติ ธุรกิจอุตสาหกรรมต้องลดปริมาณการผลิต และต้องปลดคนงานตัวอย่างที่เห็นชัดคือในธุรกิจผลิตยานยนต์⁹⁹ ช่วงสี่เดือนแรกของปี 1974 บริษัทเจนเนอรัล มอเตอร์ส (General Motors) มีผลกำไรลดลง 85% บริษัทฟอร์ด มีผลกำไรลดลง 66% และบริษัทไครสเลอร์ (Chrysler) มีผลกำไรลดลง 98% เพราะยอดขายลดลง คนอเมริกันหันไปนิยมใช้รถชนิดขนาดเล็กสีน้ำเงินน้ำเงิน และผลกำไรบริษัทลดลงส่งผลให้ปลายปี 1974 สามบริษัทผู้ผลิตยานยนต์ดังกล่าวต้องปลดคนงาน กว่า 225,000 คน¹⁰⁰ อัตราคนว่างงานในปี 1974¹⁰¹ สูงกว่า 9% จัดเป็นอัตราว่างงานสูงสุดนับแต่เกิดภาวะเศรษฐกิจตกต่ำในช่วงทศวรรษ 1930

การแก้ไขปัญหาเศรษฐกิจภายใต้การดำเนินงานของประธานาธิบดีฟอร์ด มีผลสำเร็จน้อยมาก การดำเนินการมุ่งหวังเพื่อการแก้ไขภาวะเงินเพื่อเป็นอันดับแรก ดิดตามด้วยพื้นฟูธุรกิจที่ลดด้อยชนชาติ ลดอัตราคนว่างงาน และแก้ไขปัญหาวิกฤติพลังงาน : ผลงานที่ปรากฏคือ หนึ่งประธานาธิบดีฟอร์ดเสนอแผนลุยกภาวะเงินเพื่อกำยได้ชื่อแพนวิน (WIN Program¹⁰² - Whip Inflation Now- ยาชนาภาวะเงินเพื่อเดี่ยวนี้) เป็นแผนความร่วมมือระหว่างผู้ประกอบการธุรกิจ ลูกจ้างแรงงาน และคนอเมริกันผู้บริโภคเพื่อการใช้พลังงานน้ำมันอย่างประหยัด เพื่อยุติข้อการขึ้นราคัสินค้าและขึ้นค่าจ้างแรงงาน ด้วยแพนวินเริ่มน้ำไปใช้ในเดือนตุลาคม 1974 ปรากฏว่าเศรษฐกิจไม่ดีขึ้น ราคาน้ำมันการผลิตยังสูง ยอดการจำหน่ายไม่เพิ่มขึ้น ปริมาณการผลิตต้องลดลง การดำเนินธุรกิจชลอตัว และอัตราการว่างงานยังสูง เป็นผลให้ปลายปี 1974 แพนวินต้องยกเลิก สองผลการเก็บภาษีเงินได้คนอเมริกันเป็นอีกแนวทางหนึ่งที่ประธานาธิบดีฟอร์ดนำไปใช้แก้ปัญหาเศรษฐกิจ เพื่อคนอเมริกันจะได้มีเงินเหลือ มีกำลังในการซื้อเพิ่มขึ้น อันจะเป็นการกระตุ้นเศรษฐกิจให้ดีขึ้น แต่รายได้ของรัฐบาลลดลงต้องลดลง ต้นปี 1975 รัฐสภาอนุมัติเงิน \$22.8 พันล้านแก่รัฐบาลลดลงชดเชยรายได้ของรัฐบาลลดลงที่ลดลง¹⁰³ ส่งผลให้เศรษฐกิจดีขึ้นในปี 1976 อัตราภาวะเงินเพื่อมีเพียง 5% สามประธานาธิบดีฟอร์ด ทำการสนับสนุนธนาคารกลางในการกำหนดขึ้นอัตราดอกเบี้ยเงินฝาก เพื่อคุ้มครองให้คนอเมริกันนำเงินออมที่มีอยู่ฝากเพิ่มในธนาคารอันจะมีผลให้เงินออมในธนาคารมีมากขึ้น และเงินคล่องล่าร์ไม่ไหลออกนอกประเทศ ตี่ประธานาธิบดีฟอร์ดคุ้มครองการใช้จ่ายเงินของรัฐบาล

กลาง โดยเฉพาะอย่างยิ่งในแผนช่วยเหลือและการให้สวัสดิการสังคม ด้วยเหตุผล เพราะการช่วยเหลือ และการให้สวัสดิการสังคม เช่น ด้านการศึกษา เลี้ยงเด็กเล็กในเวลากลางวัน (day care) และที่พักอาศัย เป็นความรับผิดชอบของรัฐบาลครั้งซึ่งได้รับการแบ่งเงินรายได้จากรัฐบาลกลาง (revenue sharing plan) เป็นที่เรียบร้อยแล้วในสมัยประธานาธิบดีนิกสัน ห้าประธานาธิบดีฟอร์ดสนับสนุน การสร้างงานเพื่อลดจำนวนคนว่างงานลง เช่น ในโครงการสร้างที่อู่อาศัยและการก่อสร้างอื่น ๆ ที่จำเป็นซึ่งใช้งบประมาณดำเนินการไม่นักนัก แต่จะใช้จ้างประธานาธิบดีขับยั่งโครงการสร้างงานขนาดใหญ่ ใช้งบประมาณดำเนินการมากด้วยเหตุผลของการดำเนินการ ได้และกระบวนการเพิ่มภาวะเงินเพื่อ (ระดมการผลิตและต้นทุนการผลิตยังสูงทำให้ราคาสินค้าสูงแต่กำลังในการซื้อมีไม่นัก อันจะมีผลให้ปริมาณสินค้ามีนากเกินความต้องการในประเทศ) เช่น ใช้จ้างประธานาธิบดี ขับยั่งโครงการสร้างงานที่รัฐสภาเสนออนุมัติ \$5.3 พันล้านในเดือนมิถุนายน 1975 และขับยั่งโครงการสร้างงานที่รัฐสภาเสนออนุมัติ \$4 พันล้านในเดือนสิงหาคม 1976 สร้างความไม่พอใจอย่างมากแก่สมาชิกรัฐสภาและหกแก้ไขวิกฤติน้ำมัน¹⁰⁴ ด้วยการวางแผนห่อสำเนาจากอะล่าสก้า มาใช้ได้วันละ 1.5 ล้านบาร์เรลส่งผลช่วยบรรเทาภาวะการขาดแคลนน้ำมันภายในประเทศ (สหรัฐฯ ยอมรับนำเข้าน้ำมันเพิ่มขึ้น 50% ช่วงปี 1973-1979 จาก 6 ล้านบาร์เรลเป็น 9 ล้านบาร์เรลต่อวัน)¹⁰⁵ ช่วยลดต้นทุนการผลิตและลดราคาสินค้าให้ต่ำลงอันเป็นการช่วยกระตุ้นเศรษฐกิจที่ดีโดยชาบเช้าให้ดีขึ้น จากการดำเนินการแก้ไขเศรษฐกิจส่งผลให้ต้นปี 1975 ภาวะเงินเพื่อชดเชยตัวลงเศรษฐกิจดีขึ้นเล็กน้อย แต่กลางปี 1975 เศรษฐกิจกลับทรุดลงอีกรึ้งอัตราคนว่างงานมีกว่า 9% และปลายปี 1975 อัตราคนว่างงานมีสูงถึง 11%¹⁰⁶ และสหรัฐอเมริกาลดบทบาทความเป็นผู้นำในธุรกิจอุตสาหกรรมตลาดโลก¹⁰⁷ กล่าวคือครั้งปี 1959 สหรัฐอเมริกาเป็นผู้นำในธุรกิจอุตสาหกรรมหลักของตลาดโลกถึง 11 ประเทศใน 13 ประเทศ แต่เพรพยายามทุ่นหนักในสภาพเศรษฐกิจอเมริกัน ส่งผลให้ญี่ปุ่น โดยเฉพาะอย่างยิ่งในธุรกิจอุตสาหกรรมผลิตภัณฑ์ ญี่ปุ่นนำการผลิตภัณฑ์ขนาดเล็กและประหยัดน้ำมัน ส่งผลให้ญี่ปุ่นสามารถส่งออกภัณฑ์มาexport ให้กับสหรัฐอเมริกาในปี 1977 แบ่งตลาดจานหน่ายรถชนิดในสหรัฐอเมริกาได้ถึง 18.3%

1.4 ประธานาธิบดีฟอร์ดคาดเดาแล้วจากการถูกกลบสังหารสองครั้งในปี 1975 : ในปี 1975 ประธานาธิบดีฟอร์ดถูกกลบสังหารสองครั้ง ครั้งแรกในวันที่ 5 กันยายน 1975 มือปืนชื่อ ฟรอนนี (Lynette Alice Fromme) ไม่พอใจคำสั่งศาลที่มีคำพิพากษางานสั่งสังหารพรรคพวกรชื่อชาลส์

แม่นสัน (Charles Manson) ปฏิบัติการลอบยิงขณะประธานาธิบดีฟอร์ดอยู่ที่เมืองซัคราเมโน่โต (Sacramento) แคลิฟอร์เนีย ครั้งที่สองในวันที่ 22 กันยายน 1975 มือปืนชื่อมาร์ (Sara Jane Moore) เป็นสมาชิกกลุ่มต่อต้านนโยบายแก้ปัญหาเศรษฐกิจของประธานาธิบดีฟอร์ด ปฏิบัติการลอบยิงขณะประธานาธิบดีฟอร์ดอยู่ที่เมืองซานฟรานซิสโก (San Francisco) แคลิฟอร์เนีย

1.5 สาธารณรัฐอเมริกาฉลองก่อตั้งประเทศครบ 200 ปี ในปี 1976¹⁰⁸ สาธารณรัฐอเมริกาประกาศก่อตั้งประเทศเมื่อวันที่ 4 กรกฎาคม 1776 สาธารณรัฐอเมริกามีอายุครบ 200 ปี ในปี 1976 (The America's two-hundredth birthday in 1976 - The Bicentennial) ในสมัยประธานาธิบดีฟอร์ด คนอเมริกันร่วมฉลองชื่นชมยินดีในความพยายามของการเป็นประเทศทั่วทุกแห่งหนในสาธารณรัฐอเมริกา ขณะเดียวกันในปี 1976 นี้เป็นปีแห่งการรณรงค์หาเสียงเลือกตั้งประธานาธิบดีด้วย (ภาวะประธานาธิบดีฟอร์ด 1974-1977) คนอเมริกันมีแนวโน้มให้การสนับสนุนพรรครีพับลิกัน

2. ผลงานด้านการต่างประเทศของประธานาธิบดีเจอรัล อาร์. ฟอร์ด 1974-1977

ประธานาธิบดีฟอร์ดสืบหอดการดำเนินนโยบายต่างประเทศของอดีตประธานาธิบดีนิกสัน คือ ลดความตึงเครียดทางการเมือง (*détente*) ระหว่างสาธารณรัฐอเมริกากับรัสเซีย การเสริมสร้างความสัมพันธ์อันดี (*rapprochement*) กับจีนแผ่นดินใหญ่และการสร้างความมั่นคง (*Stability*) ของสาธารณรัฐอเมริกาในศตวรรษที่ 20¹⁰⁹ งานด้านการต่างประเทศอยู่ภายใต้การดำเนินของดร. เอ็นรี เอ. คิสซิงเกอร์ ซึ่งเป็นรัฐมนตรีกระทรวงการต่างประเทศสาธารณรัฐอเมริกา

2.1 สาธารณรัฐอเมริกาช่วยยุติปัญหาดินแดนระหว่างอิสราเอลในปี 1973¹¹⁰ ดังได้เคยกล่าวมาแล้วว่าสังคมเดือนตุลาคม ปี 1973 (The October War or The Yom Kippur War 1973) กองกำลังซีเรียและอิสราเอลรุกรานอิสราเอล ในส่วนกองกำลังอิสราเอลภายใต้การนำของอัน瓦ร์ เอล ชาดต (Anwar el Sadat ประธานาธิบดีอิสราเอลช่วงปี 1970-1981) สั่งกองกำลังอิสราเอลข้ามคลองสuezเข้าควบคุมสมุดโทรศัพท์ในดินแดนอิสราเอลซึ่งได้รับการสนับสนุนจากกองกำลังอิสราเอลช่วงปี 1970-1981 ตัวหัวหงายได้รับการสนับสนุนจากชาติอาหรับแต่กองกำลังอิสราเอลซึ่งได้รับการสนับสนุนจากสาธารณรัฐอเมริกาหลักดันกองกำลังอิสราเอลจากดินแดนต้องข้ามคลองสuezกลับเข้าอิสราเอล จำกความสามารถของดร. เอ็นรี เอ. คิสซิงเกอร์ในปี 1974 นำตัวแทนอิสราเอลและอิสราเอลร่วมหารือแก้ไขปัญหาความสูญเสียของอิสราเอลจากการต่อสู้ทางดินแดนส่วนทางตะวันตกของดินแดนอิสราเอลในปี 1973 (The Egyptian - Israeli Peace Agreement 1973) กำหนดในเดือนกุมภาพันธ์ 1975 อิสราเอลจะถอนกองกำลังทหารอิสราเอลออกจากดินแดนส่วนทางตะวันตกของดินแดนอิสราเอล ให้ดินแดนส่วนนี้เป็นพื้นที่ปลอดทหารและเป็นกลาง

(neutral zone) และอิชิป์ดจะเปิดคลองสูเอชให้อิสราเอลร่วมใช้ในเดือนมิถุนายน 1975 (อิชิป์ดไม่ให้อิสราเอลร่วมใช้คลองสูเอชในปี 1976 ครั้งกิจกรรมหกวัน) ผลความสำเร็จในการดำเนินการปี 1975 เป็นการบ่งชี้สันติภาพระหว่างอิชิป์ดและอิสราเอลได้เริ่มขึ้นแล้ว

1.2 สาธารณรัฐอเมริการับผู้อพยพเวียดนามได้ ต้นปี 1975 ประธานาธิบดีฟอร์ดรองขอให้รัฐสภาอนุมัติเงิน \$700 ล้านช่วยเหลือด้านการทหารและอาชญากรรมเวียดนามได้¹¹¹ รัฐสภาปฏิเสธการร้องขอของประธานาธิบดีฟอร์ดด้วยเหตุผลว่าเงิน \$700 ล้านไม่อาจช่วยเหลือเวียดนามได้ด้านการรักษาความสงบคงมีภัยต่อประเทศ เนื่องจากภาระทางการเงินของรัฐบาลสูงมาก แต่ประธานาธิบดีฟอร์ดต้องดำเนินการดังกล่าวเพื่อสืบสานความสัมพันธ์ที่ดีกับเวียดนาม ต่อไป แต่ในที่สุด กองกำลังคอมมิวนิสต์เวียดนามเหนือได้ตัดสินใจรุกรานประเทศ ทำให้ต้องดำเนินการรับผู้อพยพชาวเวียดนามได้ กลุ่มเด็กกำพร้าและผู้ต้องการอพยพหลัก (refugee) จำนวน 150,000 คน¹¹² จากเวียดนามได้เข้ามายังในสหรัฐอเมริกา สงเคราะห์อยู่ในวันที่ 30 เมษายน 1975 โดยเวียดนามได้พยายามที่จะช่วยเหลือผู้อพยพชาวเวียดนามในประเทศ แต่ในเดือนเมษายน 1975 นักโทษทางการเมืองที่ถูกจับกุมในเวียดนามได้หลบหนีเข้ามายังในประเทศ ทำให้ประธานาธิบดีฟอร์ดต้องดำเนินการรับผู้อพยพชาวเวียดนามได้ เนื่องจากสถานการณ์ทางการเมืองที่ไม่สงบ

1.3 ปฏิบัติการยึดคืนเรือนรรภกสินค้าอเมริกันจากกองกำลังเขมรแดงในปี 1975 (The Mayaguez Seizure 1975)¹¹³ นายากส (Mayaguez) เป็นเรือรับภาระสินค้าอเมริกัน ในเดือน พฤษภาคม 1975 หลังเสร็จสิ้นการนำส่งสินค้าแก่ประเทศไทย ขณะล่องประจำอยู่ในอ่าวไทยใกล้ชายฝั่ง กัมพูชาถูกกองกำลังเขมรแดง (Khmer Rouge) บุกยึดเรือนายากสและจับลูกเรือเมริกัน 39 คนเป็นประ济กัน เพื่อระวางนาลำเรือแดงเพิกเฉยคำร้องขอของรัฐบาลอเมริกันให้ปล่อยเรือนายากสและลูกเรือ เมริกัน เป็นผลให้ประธานาธิบดีฟอร์ดสั่งกองกำลังนาวิกโยธินอเมริกันจำนวน 200 คนจากฐานทัพ อเมริกันในประเทศไทยบุกช่วยลูกเรือเมริกัน 39 คน ถอนเมริกันสนับสนุนการตัดสินใจสั่งการให้ กองกำลังอเมริกันของประธานาธิบดีฟอร์ดครั้นนี้ การปฏิบัติการเป็นผลสำเร็จ กองกำลังนาวิกโยธิน ของอเมริกันสามารถยึดคืนเรือนายากสและช่วยตัวประกันทั้ง 39 คนได้ แต่นานาวิกโยธินอเมริกันเสียชีวิต 40 คนในการปะทะกับกองกำลังเขมรแดง ความสามารถยึดคืนเรือนายากสปี 1975 นับเป็นผล งานชั้นเอกของประธานาธิบดีฟอร์ด

1.4 สาธารณรัฐอเมริกาและรัสเซียคงยึดมั่นในนโยบายผ่อนคลายความตึงเครียดทางการเมือง ระหว่างกัน (detente) ในข้อตกลงวลาดิโวสต็อกปี 1974 และข้อตกลงเซลซินกีปี 1975

การเกิดข้อตกลงวลาดิโวสต็อกปี 1974 (The Vladivostok Accord of 1974)¹¹⁴ สืบเนื่อง มาจากสนธิสัญญาจำกอาชญากรรมทางการเมือง ฉบับที่ 1 (The Strategic Arms Limitation Treaty I - SALT I 1972) กำหนดเปิดเผยและจำกจำนวนการถือครองอาวุธร้ายแรงระหว่างสาธารณรัฐอเมริกากับรัสเซีย

กำหนดเวลาห้าปี (1972-1977) จะหมดอายุข้อตกลงในปี 1977 การเตรียมการกำหนดข้อตกลงเบื้องต้นของสนธิสัญญาจำกัดอาวุธยุทธศาสตร์ฉบับที่ 2 เริ่มขึ้นปลายปี 1974 โดยประธานาธิบดีฟอร์ดเข้าร่วมประชุมกับผู้นำรัสเซียคือโอลันิก ไอ. เมรสเนฟที่เมืองลาดิ沃สต็อก (Vladivostok) ในไซบีเรียของรัสเซีย ผู้นำทั้งสองร่วมกันทำข้อตกลงกำหนดประเภทอาวุธร้ายแรงและจำนวนการถือครองอาวุธร้ายแรงระหว่างกัน และทั้งร่วมลงนามในข้อตกลงว่าด้วยสต็อกปี 1974 (The Vladivostok Accord of 1974) และกำหนดจะใช้ข้อตกลงว่าด้วยสต็อกปี 1974 นี้เป็นพื้นฐานในการร่างสนธิสัญญาจำกัดอาวุธยุทธศาสตร์ฉบับที่ 2 ในอนาคต

การเกิดข้อตกลงเซลซินกีปี 1975 (The Helsinki Accord off 1975)¹¹⁵ เป็นผลของ การประชุมเพื่อความมั่นคงและความร่วมมือกันของกลุ่มประเทศในยุโรป (The Conference on Security and Cooperation in Europe) ในเดือนกรกฎาคม 1975 ที่เซลซินกี (Helsinki) เมืองหลวง ของฟินแลนด์ ผู้เข้าร่วมประชุมคือผู้นำจาก 34 ประเทศ (รวมประธานาริบดีฟอร์ดด้วย) ผลของการ ประชุมคือเกิดข้อตกลงเซลซินกีปี 1975 กำหนดหนึ่งรุสเซียและกลุ่ชาติยุโรปตกลงให้การยอมรับ ในสันกันพรมแดนระหว่างประเทศของทุกประเทศที่มีการกำหนดไว้บังจากสิ่งศรัณย์โลกครั้งที่ 2 (อันเป็นการยอมรับในพื้นที่และเขตอำนาจของรุสเซียในยุโรปตะวันออก) สองรุสเซียให้การยอม รับในเสรีภาพด้านข่าวสารข้อมูลและเสรีภาพในการอพยพโดยกฎหมายของพลเมืองระหว่างโลกเสรี (ตะวันตก) และโลกคอมมิวนิสต์ (ตะวันออก) รวมถึงจะให้การปกป้องสิทธิมนุษยชน (Human Rights) หมายถึงลดเลิกการกดขี่ข่มเหงประชาชนในรุสเซีย รุสเซียให้การยอมรับในข้อตกลง ประการที่สองนี้เพื่อระต้องการตอบแทนกลุ่ชาติยุโรปที่ให้การยอมรับในสันกันพรมแดนระหว่าง โลกเสรีกับโลกคอมมิวนิสต์ในยุโรปและต้องการลดความตึงเครียดทางการเมืองระหว่างประเทศ

ผลจากการที่ประธานาริบดีฟอร์ดร่วมลงนามในข้อตกลงที่เซลลินกีปี 1975 นำสู่การเพิ่มการค้าข่ายระหว่างสหรัฐอเมริกากับรัสเซีย โดยรัสเซียเพิ่มการซื้อข้าวสาลีและขอเพิ่มความช่วยเหลือด้านเทคโนโลยีจากสหรัฐอเมริกาและสหรัฐอเมริกาเพิ่มการซื้อน้ำมันจากรัสเซีย

นโยบายผ่อนคลายความตึงเครียดทางการเมืองระหว่างประเทศสร้างปัญหาแก่รัสเซีย ภายใต้การนำของลิโอนิก ไอ. เบ尔斯เนฟ นำการบริหารรัสเซียช่วงปี 1964-1982 ด้วยนโยบายผ่อนคลายความตึงเครียดทางการเมืองระหว่างประเทศหรือสร้างความสัมพันธ์อันดีกับโลกเสรี (détente) รัสเซียบุนุ่งใช้นโยบายนี้เพื่อให้ได้มาซึ่งผลิตผลเกษตรกรรม (รัสเซียขาดแคลน) และความช่วยเหลือด้านวิชาการและเทคโนโลยีจากโลกเสรี (นำทรัพยากรธรรมชาติเช่นน้ำมันขึ้นมาใช้) ผลปรากฏว่าในอุดมคุณภาพทางเศรษฐกิจของรัสเซียดีขึ้นอย่างมาก แต่ในด้านการเมืองในระบบอับประ

ชาชีปไดบังได้หลังให้เลี้ยงสู่โลกคอมมิวนิสต์อีกด้วย ผลคือกลุ่มผู้นำของรัฐในควบคุมทรัพยากรบล擅自 ตลอดจนยูเครน (Ukraine) และจอร์เจีย (Georgia) เริ่กรองการเมืองทบทาทเพิ่มในเศรษฐกิจในพื้นที่ของตน คนเชื้อสายยิวและเยอรมันภายในได้การปกครองของรัสเซียเริ่กรองสิทธิในการอยู่อาศัยจากรัสเซีย (รัสเซียกำหนดสัดส่วนการอยู่ของชาวอุกฤษฎีในปี 1975 เพิ่มจากปีละ 600 คนเป็น 1300 คน) นักเขียนและผู้มีการศึกษาชาวรัสเซียเขียนบทความโภนต่อต้านรัฐบาลรัสเซียที่จะเมืองสิทธิพลเมือง การประท้วงต่อต้านและเริ่กรองสิทธิของคนภายในให้การปกครองของรัสเซียที่ทวีความรุนแรงเห็นเด่นชัดภายหลังรัสเซียร่วมลงนามในข้อตกลงเซลซินกีปี 1975 รัฐบาลรัสเซียเข้าจับกุมกลุ่มต่อต้าน การพิจารณาลงโทษมีทั้งสั่งจำคุกหรือทำทารุณกรรมจนต้องส่งเข้าโรงพยาบาล โรคจิตหรือส่งไปอยู่ในเรือนจำเป็นคืนแรกที่เย็นเยือก หรือเนรเทศ (มีจำนวนอยู่มาก) กล่าวได้ว่า ช่วงปี 1970-1982 มีคนเชื้อสายยิวจำนวนถึง 250,000 คน อยู่พอกจากรัสเซียทั้งอย่างถูกต้องเป็นทางการและหลบหนี อันเป็นการประจานการคุ้งเมืองสิทธิพลเมืองในรัสเซียให้โลกเสรีได้รับรู้

1.5 ประธานาธิบดีฟอร์ดเมื่อเยือนมิตรประเทศเพื่อกระชับความสัมพันธ์ โดยไม่เดือนพฤษภาคม 1974 เดินทางเยือนเอ塞ีย ประธานาธิบดีฟอร์ดเป็นประธานาธิบดีเมริกันคนแรกที่เดินทางเยือนญี่ปุ่น หลังจากนั้นเยือนเกาหลีใต้ และเยือนรัสเซียพบลีโอนิด ไอ. เบรสเนฟ์วลาดิวสต์อุกน้ำสู่การร่วมลงนามในข้อตกลงเวลาดิวสต์อุกปี 1974 และในปี 1975 ประธานาธิบดีฟอร์ดเมื่อจีนแผ่นดินใหญ่อันเป็นการเยือนยังและเพิ่มกระชับความสัมพันธ์กับจีน

1.6 จีนแผ่นดินใหม่ต้องการเพิ่มกระชับความสัมพันธ์กับสหรัฐอเมริกา ในปี 1976 ทั้งมา เซตุง (Mao Zedong) และ Zhou Enlai เสี่ยวชีวิต จีโนญี่กายได้การนำของหัว กกฟง (Hua Guofeng) ในตำแหน่งนายกรัฐมนตรี (Premier) แทน Zhou Enlai และควบตำแหน่งหัวหน้าพรรคคอมมิวนิสต์ (Chairman of the Communist Party) ภายหลังจับกุมกรรยาฯของมา เซตุงคือนางเจียง จิง (Jiang Qing) และพวกอีกสามคน (แก๊กสี่คน - Gang of Four) หัว กกฟง เป็นคนหัวใหม่ (moderate) ไม่นิยมความรุนแรง ผู้พัฒนาจีนและเพิ่มกระชับความสัมพันธ์กับสหรัฐอเมริกาเพื่อความก้าวหน้าขึ้นของจีน¹¹⁶ ในปี 1977 เติง เสี่ยวผิง (Deng Xiaoping) หนึ่งในกลุ่มคนหัวใหม่ก้าวขึ้นเป็นรองนายกรัฐมนตรีและรองหัวหน้าพรรคคอมมิวนิสต์ และในปี 1980 เติง เสี่ยวผิง เป็นผู้นำที่มีอำนาจมากที่สุดในจีน (China's most powerful leader) เพราะหัว กกฟง เสื่อมอำนาจ และลาออกจากเป็นผู้นำจีนทั้งสองตำแหน่ง เติง เสี่ยวผิงผู้นำการเปิดความสัมพันธ์ทางการทูตอย่างเป็นทางการกับสหรัฐอเมริกาในปี 1979 ในสมัยประธานาธิบดีคาร์เตอร์

3. พրรคเดโมครติกน้าโดยเจมส์ อี. คาร์เตอร์ ชนะการเลือกตั้งปี 1976¹¹⁷

ภาระของประธานาธิบดีฟอร์ดอยู่ช่วงปี 1974-1977 การเลือกตั้งมีขึ้นในเดือนพฤษภาคม 1976 การรณรงค์หาเสียงเลือกตั้งปี 1976 ประธานาธิบดีฟอร์ดประกาศลงรับเลือกตั้งในนามพรรค พับลิกันในตำแหน่งประธานาธิบดีโดยมีโรเบิร์ต เจ. โดล (Robert J. Dole) ผู้มีเชิงจากแคนซัส รับเลือกในตำแหน่งรองประธานาธิบดี พรรคเดโมครติกเสนอผู้ว่าการรัฐจอร์เจีย คือ เจนส์ อี. คาร์เตอร์ (James E. Carter) รับเลือกในตำแหน่งรองประธานาธิบดีและวอลเตอร์ เอฟ. มองเดล (Walter F. Mondale) ผู้มีเชิงจากมินเนโซตารับเลือกในตำแหน่งรองประธานาธิบดี ในการหาเสียงประธานาธิบดี ฟอร์ดชูประเด็นว่าสามารถปรับปรุงเศรษฐกิจให้ดีขึ้นและลดการเกิดภาวะเงินเฟ้อ เจนส์ อี. คาร์เตอร์ ได้กลับว่าแผนแก้ไขเศรษฐกิจของประธานาธิบดีฟอร์ดนำสู่การเพิ่มขึ้นของจำนวนคนว่างงาน การรณรงค์หาเสียงเลือกตั้งในปี 1976 มีการออกโหวตทัศน์ อกิจราษฎร์เสียงอย่างเป็นทางการครั้งที่สองระหว่างประธานาธิบดีฟอร์ดกับเจมส์ อี. คาร์เตอร์ (การออกโหวตทัศน์อกิจราษฎร์เสียงอย่างเป็นทางการครั้งแรกมีในปี 1960 ระหว่างรองประธานาธิบดีริชาร์ด เอ็ม. นิกสันกับจอห์น เอฟ. เกนเนดี้) คนอเมริกันให้การสนับสนุนเจมส์ อี. คาร์เตอร์ ด้วยประโยชน์สัมพันธ์ ที่มากกว่าแก่คนอเมริกันว่า “ข้าพเจ้าจะไม่โกหกท่าน - I will never lie to you”¹¹⁸ (ช่วงปี 1969-1977 พรรคพับลิกันนำการบริหารประเทศนำโดยประธานาธิบดีริชาร์ด เอ็ม. นิกสันและประธานาธิบดีเจอร์ล อาร์. ฟอร์ด คดีวอเตอร์เกทปี 1972 ที่ประธานาธิบดีนิกสันมีส่วนพัวพัน และประธานาธิบดีฟอร์ดประกาศยกโทษในปี 1974 แก่อดีตประธานาธิบดีนิกสัน และประธานาธิบดีทั้งสองไม่สามารถแก้ไขปัญหาเศรษฐกิจได้ ทำให้ศรัทธาที่คนอเมริกันมีต่อพรรคพับลิกันเสื่อมลงอย่างมาก) คาร์เตอร์ ให้คำสัญญาแก่คนอเมริกันว่าจะแก้ไขปัญหาวิกฤติน้ำมันด้วยนโยบายพลังงาน จะปฏิรูปด้านสวัสดิการ สาธารณสุข และการจัดเก็บภาษี รวมถึงจะทบทวนบทบาทสหรัฐอเมริกาในเวทีการเมืองโลก ผลการนับคะแนน เจนส์ อี. คาร์เตอร์ชนะได้รับ 297 คะแนนจากคณะผู้เลือกประธานาธิบดี (Electoral College) ประธานาธิบดีฟอร์ดพ่ายแพ้ได้รับเพียง 240 คะแนนจากคณะผู้เลือกประธานาธิบดี อันหมายความว่าเจมส์ อี. คาร์เตอร์ คือประธานาธิบดีสหรัฐอเมริกาลำดับที่ 39

สหรัฐอเมริกายังไงต่อการนำของประธานาธิบดีเจมส์ อี. คาร์เตอร์ 1977-1981

เจมส์ อี. คาร์เตอร์ (James Earl Carter 1924-) ประธานาธิบดีสหรัฐอเมริกาลำดับที่ 39 จากพรรคเดโมครติกนำการบริหารประเทศระหว่างปี 1977-1981 โดยมีวอลเตอร์ เอฟ. มองเดล (Walter F. Mondale) เป็นรองประธานาธิบดี ซึ่งเล่นของคาร์เตอร์คือจิมมี่ (Jimmy). คนอเมริกันคุ้น

เคยกับการเรียกการ์เตอร์ว่า จินนี คาร์เตอร์ (Jimmy Carter) มากกว่าการเรียกเจมส์ อี. คาร์เตอร์ ก่อน จินนี คาร์เตอร์ได้รับเลือกเป็นผู้ว่าการรัฐจอร์เจียช่วงปี 1971-1975 เคยทำธุรกิจด้านลิสต์และทำไร่ถั่ว ลิสต์ที่จอร์เจีย จินนี คาร์เตอร์เป็นประธานาธิบดีเมริกันคนแรกที่จบจากโรงเรียนนายเรือ (U.S. Naval Academy) เป็นคนจากอุ่นรัฐทางใต้สุด (deep south หนึ่งในกรุ่นทางใต้สุดคือจอร์เจีย) คน แรกที่ได้รับเลือกเป็นประธานาธิบดีนับแต่เกิดสังคมรามกวางเมืองและเป็นประธานาธิบดีคนแรกที่ หลังเสร็จสิ้นพิธีงานนัดนี้เข้ารับตำแหน่งประธานาธิบดี (Inauguration Day - 20 มกราคม 1977) เลือกเดินบนถนนเพนซิลเวเนีย (Pennsylvania Avenue) พร้อมภารยาจากอาคารพิที (The Capital) กลับทำเนียบขาวเพื่อแสดงภาพลักษณ์ใหม่ของความเป็นสามัญชนของประธานาธิบดี¹¹⁹ ภายใต้การ บริหารประเทศของประธานาธิบดีคาร์เตอร์ สร้างความต้องเผชิญปัญหาทั้งปัญหาภายในและ ปัญหากำยนองประเทศ ปัญหาภายในประเทศคือ ปัญหาเศรษฐกิจที่บอบช้ำมากจากภาวะเงินเฟ้อ ธุรกิจด้อยชนชาติ และคนว่างงานจำนวนมาก ปัญหากำยนองประเทศเริ่มด้วยความสัมพันธ์ ระหว่างสหรัฐอเมริกากับรัสเซียแล้วร้ายถึงจุดต่ำสุดและรัสเซียรุกรานอัฟغانิสถาน ความสัมพันธ์ ระหว่างสหรัฐอเมริกากับอิหร่านแล้วร้ายเช่นกันเมื่อชาวอิหร่านก่อคุณต่อต้านสหรัฐอเมริกานูกยึด สถานทูตเมริกันและขับเจ้าหน้าที่เมริกันในสถานทูตเมริกันเป็นตัวประกันเพื่อประท้วงที่สหรัฐ อเมริกาให้การช่วยเหลือชาห์แห่งอิหร่าน ความสำเร็จในงานด้านการต่างประเทศของประธานาธิบดี คาร์เตอร์คือสหรัฐอเมริกาเริ่มความสัมพันธ์ทางการทูตอย่างเป็นทางการกับจีนแผ่นดินใหญ่ ในวัน ที่ 1 มกราคม 1979 และนำการสร้างสันติภาพในศตวรรษที่ 20 ต่อไป ฉะนั้น จินนี คาร์เตอร์ จึงเป็น จุดเริ่มต้นของการเปลี่ยนผ่านของประเทศไทยในคริสต์ศตวรรษที่ 21

1. ผลงานการบริหารกิจกรรมภายในประเทศของประธานาธิบดีเจมส์ อี. คาร์เตอร์

1977-1981

1.1 ประกาศให้อภัยแก่ชาวยกจกร์อเมริกันที่หลบหนีการเกณฑ์ทหารในสังคโลกเวียดนามในปี 1977¹²⁰ งานชี้แจงของประธานาธิบดีคาร์เตอร์เมื่อนำการบริหารประเทศคือประกาศให้อภัยแก่ชาวยกจกร์อเมริกันที่หลบหนีการเกณฑ์ทหาร (draft evaders) ในสังคโลกเวียดนามเท่านั้น สาเหตุแห่งการประกาศสืบเนื่องมาจากประธานาธิบดีคาร์เตอร์รู้ดีว่ามีชาวยกจกร์อเมริกันจำนวนมากหลบหนีการเกณฑ์ทหารในครั้งสังคโลกเวียดนามอันเป็นความพิเศษทางอาญาต้องโทษจำคุก แม้นในเดือนกันยายน 1974 อีกประธานาธิบดีฟอร์ดได้เคยประกาศไม่เอาโทษทางอาญาแต่ให้ทำงานบริการสังคมมีระยะเวลาไม่เกินสองปี มีชาวยกจกร์อเมริกันจำนวนมากไม่มารายงานด้วย เพื่อ

ให้ความคิดต้องรับโทษทางอาญาหนดไป นำสู่การประกาศให้อภัยไม่เอาโทษได ๆ เนื่องจากฯ ฉกรรจ์เมริกันที่หลบหนีการเกณฑ์ทหารในสหกรณ์เวียดนามปี 1977

1.2 ปรับปรุงและจัดตั้งหน่วยงานใหม่ เมื่อประธานาธิบดีคาร์เตอร์และครอบครัวเข้าพำนักในทำเนียบขาว ด้วยขีดหลักใช้จ่ายอย่างประหยัดนำสู่การเปลี่ยนแปลงครั้งใหญ่ในทำเนียบขาว¹²¹ คือลดค่าใช้จ่ายและลดจำนวนเจ้าหน้าที่ในทำเนียบขาว ลดจำนวนรถประจำตำแหน่งประธานาธิบดี ลดจำนวนโทรศัพท์และลดการจัดงานเลี้ยงในทำเนียบขาว และส่งบุตรสาว (Amy) เข้าศึกษาในโรงเรียนรัฐบาลที่วอชิงตัน (Washington public school) แทนการส่งเข้าศึกษาในโรงเรียนเอกชนเสียค่าเล่าเรียนสูง ทั้งตอบคำถามประชาชนทางโทรศัพท์ผ่านโทรศัพท์และส่วนกลางยืนยันการทำงานในห้องทำงานประธานาธิบดี (The Oval Office) นอกจากนี้เมื่อเข้าบริหารประเทศประธานาธิบดีคาร์เตอร์ เห็นความชี้ช่องในการทำงานของหน่วยงานของรัฐบาล และบางหน่วยงานไม่มีความจำเป็นต้องจัดตั้งเห็นความมีผลให้ในเดือนมีนาคม 1977 รัฐสภาอนุมัติให้อำนาจประธานาธิบดียุบหน่วยงานหรือรวมหน่วยงานของรัฐบาลกลางที่มีลักษณะการทำงานคล้ายคลึงกันเพื่อลดค่าใช้จ่าย และเกิดความคล่องตัวในการทำงาน และด้วยปัญหาวิกฤตพลังงานนับจากปี 1973 เรื่อยมาประธานาธิบดีคาร์เตอร์ เห็นควรจัดตั้งหน่วยงานรับผิดชอบเรื่องพลังงานโดยตรง นำสู่การจัดตั้งกระทรวงพลังงาน (The Department of Energy) ในเดือนสิงหาคม 1977¹²² และจากภาระหน้าที่และความรับผิดชอบซึ่งนับวันทวีเพิ่มมากขึ้นของกระทรวงสาธารณสุข การศึกษาและสวัสดิการ (The Department of Health, Education and Welfare จัดตั้งในปี 1962 ในสมัยประธานาธิบดีไอเซนไฮม์) เป็นผลให้รัฐสภาให้การยอมรับในข้อเสนอของประธานาธิบดีคาร์เตอร์ในการแยกกระทรวงดังกล่าวออกเป็นสองกระทรวง¹²³ ในเดือนกันยายน 1979 คือกระทรวงศึกษาธิการ (The Department of Education) และกระทรวงสาธารณสุข และบริการประชาชน (The Department of Health and Human Services) ทั้งนี้มีรัฐมนตรีหญิง 2 คนในคณะรัฐบาลประธานาธิบดีคาร์เตอร์¹²⁴ คือจูนิต้า เอ็น เกรฟส์ (Juanita M. Kreps) รัฐมนตรีหญิงกระทรวงพาณิชย์ (1977-1979) และพาราทริเซีย โรเบิร์ทส์ ฮาร์ติส (Patricia Roberts Harris) รัฐมนตรีหญิงกระทรวงเคหะและพัฒนานคร (1977-1979) และเป็นรัฐมนตรีหญิงในกระทรวงสาธารณสุขและบริการประชาชน (1979-1981) เธอเป็นอเมริกันผิวดำเพียงคนเดียวในคณะรัฐมนตรีของประธานาธิบดีคาร์เตอร์ รวมมี 13 กระทรวงร่วมกันบริหารประเทศช่วงปี 1977-1981

1.3 เพชญและแก้ไขปัญหาเศรษฐกิจ สภาพเศรษฐกิจช่วงทศวรรษ 1970 คือธุรกิจตกต่ำชั่นชา (recession) ภาวะเงินเฟ้อ (inflation) อัตราการว่างงานสูง (high unemployment) และ

วิกฤติน้ำมัน (Energy Crisis) ดังได้เคยกล่าวสรุปมาแล้วในเรื่องเศรษฐกิจในสมัยประธานาธิบดีฟอร์ด ว่าภาวะเงินเพื่อคือราคาน้ำมันค้าผู้สูงสุดขึ้น เพราะด้านทุนการผลิตสูงและความต้องการในการบริโภคสินค้ามีมากกว่าจำนวนปริมาณสินค้าที่มีอยู่ขั้นนี้ผลให้ปลายสมัยประธานาธิบดีฟอร์ด (1974-1977) ภาวะเงินเพื่อมีอัตราสูงถึง 5%¹²⁵ วิกฤติน้ำมันเริ่มขึ้นในปี 1973 เมื่อกลุ่มโอเปคใช้น้ำมันเป็นเครื่องมือ ต่อรองทางการเมืองเพื่อยับยั้งและลงโทษสหรัฐอเมริกาและสมาชิกโลกเสรีที่ทำการสนับสนุนอิสราเอลในสงครามอาหรับ-อิสราเอลครั้งที่ 4 (The October War or The Yom Kupper War 1973) โดยประกาศลดปริมาณการผลิตน้ำมัน ขึ้นราคาน้ำมัน และงดการขายน้ำมันแก่สหรัฐอเมริกา ส่งผลทำให้ค่านมเมริกันต้องเผชิญภาวะตื้นตระหนกเรื่องน้ำมัน (The Oil Shocks) เริ่นด้วยสหรัฐอเมริกาขาดแคลนน้ำมันและกลุ่มโอเปคค่อยๆ ขึ้นราคาน้ำมันช่วงปี 1973-1975 จากนาร์เรลละ \$3 เป็น \$5 และเป็น \$11.65¹²⁶ ส่งผลทันทีให้ค่านมเมริกันต้องซื้อน้ำมันราคางเพงขึ้นจากราคาเกลลอนละ 35 เซ็นต์เป็นเกลลอนละ 65 เซ็นต์ ราคาน้ำมันการผลิตสูงขึ้น ราคาน้ำมันค้าสูงขึ้น ค่าครองชีพคนอเมริกันสูงขึ้น ผ่อนออมคนอเมริกันลดลงอย่าง กำลังในการบริโภคสินค้าของคนอเมริกันลดลง ปริมาณการขายสินค้าลดลง ธุรกิจคงด้อยขนาดเจาลงด้วยปัจจัยงานของจากงาน อัตราคนว่างงานในสมัยประธานาธิบดีฟอร์ดในปี 1975 สูงถึง 11%¹²⁷

ประธานาธิบดีคาร์เตอร์เดอร์แก้ไขปัญหาเศรษฐกิจในเรื่องธุรกิจคงด้อยขนาด เช้า ภาวะเงินเพื่อ และการว่างงาน ด้วยการ หนีสนับสนุนลดการเก็บภาษีรายได้ค่านมเมริกัน ทำให้ค่านมเมริกันนีเงินเหลือ มีกำลังการซื้อสินค้าหั้งอุปโภคและบริโภค ยอดการจำหน่ายสินค้าสูงขึ้น ธุรกิจดีขึ้น การสั่งปลดคนงานลดลง สองเพิ่มการใช้จ่ายของรัฐบาลกลางด้วยการกำหนดแผนสร้างงาน (public works program) ลักษณะของงานมีทั้งก่อสร้าง อนุรักษ์ทรัพยากรธรรมชาติ และงานสร้างสรรค์ ศิลปะ คนอเมริกันมีงานทำ มีรายได้ มีกำลังในการซื้อและบริโภคสินค้า ช่วยให้ธุรกิจฟื้นตัว ผลคือ สภาพเศรษฐกิจดีขึ้นในปี 1977 กล่าวคือ อัตราคนว่างงานลดลงอยู่ที่ 5% ในปี 1977¹²⁸ และภาวะเงินเพื่อยู่ที่ 7%¹²⁹ ประธานาธิบดีคาร์เตอร์พอใจที่สภาพเศรษฐกิจเมริกันฟื้นตัวได้ในปี 1977 แต่ ในปี 1978 เศรษฐกิจกลับทรุดลงอีกครั้ง เพราะประธานาธิบดีคาร์เตอร์สั่งลดการใช้จ่ายเงินของรัฐบาลกลางเพื่อการสร้างงานพร้อมทั้งสั่งเพิ่มการเก็บภาษีรายได้ค่านมเมริกัน ผลที่เกิดขึ้นทันทีคือ อัตราคนว่างงานสูงขึ้นจาก 5% ในปี 1977 เป็น 7% ในปี 1978¹³⁰ กำลังในการซื้อของคนอเมริกันลดลง ภาวะเงินเพื่อพุ่งสูงขึ้นจาก 7% ในปี 1977 เป็น 10% ในปี 1978¹³¹ ประธานาธิบดีคาร์เตอร์ แก้ไขปัญหาเศรษฐกิจกลับทรุดลงในปี 1978 โดยในเดือนตุลาคม 1978 กำหนดแผนต่อต้านภาวะเงินเพื่อซึ่งรวมถึงการขอความร่วมมือจากผู้ผลิตเพื่อการไม่ขึ้นราคาน้ำมันและขอความร่วมมือจาก

ถูกจ้างแรงงานเพื่อการไม่เรียกร้องขึ้นค่าจ้างแรงงาน ทั้งให้การสนับสนุนธนาคารกลางกำหนดเพิ่มอัตราดอกเบี้ยเงินฝาก เพื่อคงคุณภาพเงินกันให้นำเงินออมมาฝากเพิ่มในธนาคาร ในปี 1980 อัตราดอกเบี้ยเงินฝากขึ้นสูงถึง 20% นับเป็นอัตราดอกเบี้ยเงินฝากสูงสุดในประวัติศาสตร์สหรัฐอเมริกา¹³² นอกจากนี้มีการกำหนดมาตรการอย่างรัดกุมในการลดค่าเงินคอล่าห์ด้วยหวังเพิ่มปริมาณการส่งออกสินค้าอเมริกันอันเป็นการช่วยขยายเศรษฐกิจให้สามารถดำเนินอยู่ได้และไม่เพิ่มภาระคนว่างงาน ปัญหาเศรษฐกิจในเรื่องวิกฤติหนาวน้ำ ประชาชนต้องเดินด้วยเท้า เนื่องจากการทันทีเข่นกัน เพราะในเดือนกรกฎาคม 1977 เมื่อเข้าบริหารประเทศสหรัฐอเมริกาต้องเผชิญกับฤดูหนาวที่รุนแรงที่สุดอีกครั้งหนึ่ง (one of most severe winters) เพราะสภาพอากาศหนาวเย็นจัดมีอุณหภูมิต่ำกว่า 0°C เป็นระยะเวลาหนานนานในขณะที่สหรัฐอเมริกาอยู่ในภาวะขาดแคลนน้ำมัน การแก้ไขอย่างเร่งด่วนเริ่มน้ำมันที่มีอยู่แล้ว ผู้บริโภคทั้งคนอเมริกันและธุรกิจอเมริกัน และเพื่อการกำหนดราคาน้ำมันที่ยุติธรรม ในปี 1978 รัฐสภาให้การรับรองในแผนพลังงานแห่งชาติ (national energy program)¹³³ ของประธานาธิบดี卡特 กำหนดหนึ่งลดการนำเข้าน้ำมันจากต่างประเทศ และเริ่มน้ำพลังงานอิ่มใช้แทนน้ำมันเพื่อลดดันทุนการผลิต สองกำหนดใช้พลังงานในบ้านอย่างประหยัด สามกำหนดให้ใช้ถ่านหินแทนน้ำมันเพื่อการผลิตไฟฟ้า สี่กำหนดให้บริษัทผู้ผลิตอยู่ต่อตัวลดต้นทุนเล็กที่สุดประสิทธิภาพสูงและประหยัดการใช้น้ำมัน ห้ากำหนดเพิ่มราคาก๊ซธรรมชาติให้สูงขึ้นเพื่อลดปริมาณการใช้และแสวงหาพลังงานอื่นแทน ผลจากการดำเนินการปรากฏว่าคงมีการนำเข้าน้ำมันจากต่างประเทศมีจำนวนเพิ่มขึ้นเป็นลำดับ (สนองความจำเป็นในการบริโภค แม้ราคาก๊ซสูงขึ้นก็ตาม) และภาวะเงินเพื่อคงสูงขึ้นอย่างหลีกเลี่ยงไม่ได้ (ราคาน้ำมันสูงขึ้น ดันทุนการผลิตสูง ราคสินค้าสูง ค่าเงินคอล่าห์ลดลง) ในปี 1979 สาธารณรัฐอิหร่านเกิดเหตุการณ์คุมขังนักการเมืองต่างด้วยอาชญากรรมทางการเมือง ทำให้อิหร่านในเดือนพฤษภาคม ปี 1979 (The Iranian Hostage Crisis of 1979) สองอิหร่านงดการผลิตน้ำมันเพราะความวุ่นวายภายในประเทศ ส่งผลให้อิหร่านงดการผลิตน้ำมันเพื่อการส่งออก ทำให้ปริมาณน้ำมันของกลุ่มโอเปคลดจำนวนลงทันที สามารถอิหร่านลดราคาน้ำมันในภาวะการขาดแคลนน้ำมันในปี 1980 มีผลทำให้ราคาน้ำมันสหรัฐอเมริกาเคยซื้อบาร์เรลละ \$12 หุ่งขึ้นสูงถึงบาร์เรลละ \$34 ในปี 1980¹³⁵ และคนอเมริกันต้องซื้อน้ำมันในราคาก๊ซสูงถึงบาร์เรลละ 65 เซ็นต์ เป็น倍ลดลงเหลือก๊ซสูงถึงบาร์เรลละ \$1¹³⁶ ภาวะเงินเพื่อหุ่งสูงขึ้นจาก 10% ในปี

1978 เป็น 13.3% ในปี 1979 และ 18% ในปี 1980¹³⁷ การแก้ไขปัญหาเศรษฐกิจช่วงปี 1979-1980 ประธานาธิบดีคาร์เตอร์เริ่มด้วยการ หนึ่งปรับคณะกรรมการตระหง่านใหม่ใน 6 กระทรวงคือกระทรวงการคลัง กระทรวงพาณิชย์ กระทรวงพลังงาน กระทรวงคมนาคม กระทรวงเคหะและพัฒนานครและกระทรวงอุตสาหกรรม มุ่งเพื่อให้การแก้ไขปัญหาเศรษฐกิจเป็นไปอย่างรวดเร็วมีประสิทธิภาพ และเพื่อการปฏิรูปการศึกษา สาธารณสุข และสวัสดิการเห็นควรแยกงานในกระทรวงสาธารณสุข การศึกษาและสวัสดิการนำสู่การจัดตั้งเป็นสองกระทรวงคือ กระทรวงศึกษาธิการและกระทรวงสาธารณสุข และบริการประชาชน ส่องกำหนดให้ธนาคารกลางขึ้นอัตราดอกเบี้ยเงินฝากประจำ เพื่อดึงดูดเงินออมของคนอเมริกันให้นำฝากเพิ่มในธนาคารเพื่อรักษาลักษณะได้น่าเชื่อใช้เพื่อการแก้ไขปัญหาเศรษฐกิจ ผลคือในปี 1980 ดอกเบี้ยเงินฝากประจำมีอัตราถึง 20% เป็นอัตราสูงสุดในประวัติศาสตร์เศรษฐกิจการเงินอเมริกัน สามประธานาธิบดีคาร์เตอร์กำหนดจัดตั้งคณะกรรมการสร้างเดียรภาพในอัตราค่าจ้างและราคาสินค้า สืดคัดการใช้จ่ายที่ไม่จำเป็นของรัฐบาลกลาง ห้ามเพิ่มการเรียกเก็บภาษีนำเข้านำ้มันให้สูงขึ้นเพื่อบนให้หน่วยงานของรัฐและนักวิชาการเร่งการคิดค้นผลิตภัณฑ์อื่นใช้แทนนำ้มัน เพื่อให้สหรัฐอเมริกาพึ่งพานำ้มันจากต่างประเทศ (อ่าวเปอร์เซีย) ให้น้อยลง และเพื่อให้คนอเมริกันตื่นตัวใช้พลังงานอย่างประหยัดและรู้คุณค่า และหากความคุ้มการใช้จ่ายเงินของคนอเมริกัน สาเหตุสืบเนื่องมาจากการค่าครองชีพในปี 1979 สูงกว่า 13% ประธานาธิบดีคาร์เตอร์เห็นความจำเป็นต้องควบคุมการใช้จ่ายเงินของคนอเมริกัน มาตรการที่ใช้ดำเนินการคือควบคุมวงเงินในบัตรแทนเงินทุกประเภท (credit cards) มีผลทำให้ปริมาณการขายสินค้าทุกประเภทลดลงโดยเฉพาะอย่างยิ่งรถยนต์และบ้าน อันเป็นการตอกย้ำธุรกิจดอทคอมขนาดใหญ่ เช่น ความพยายามแก้ไขปัญหาเศรษฐกิจของประธานาธิบดีคาร์เตอร์มีผลสำเร็จน้อยมาก และปัญหาเศรษฐกิจคงอยู่กรุงเทพฯ เรื่องไม่ว่าจะเป็นวิกฤตนำ้มัน ภาวะเงินเพื่ออัตราคนว่างงานสูง และธุรกิจดอทคอมขนาดใหญ่ มีผลทำให้ต้นปี 1980 คะแนนนิยมของคนอเมริกันต่อประธานาธิบดีคาร์เตอร์ลดลงเหลือเพียง 26%¹³⁹ (ต่ำกว่าอดีตประธานาธิบดีนิกสันในปี 1974 เมื่อต้องเผชิญกับวิฤตเศรษฐกิปี 1972)

1.4 ประธานาธิบดีคาร์เตอร์สนับสนุนการพัฒนาสร้างจรวดขีปนาวุธครูซเพื่อใช้โจมตีศัตรู ระหว่างการผนวกค่าเสียหายเลือกตั้งในปี 1976 จึงมี คาร์เตอร์ กล่าวต่อต้านโครงการผลิตเครื่องบินทึ่งระเบิด บี-1 (B-1 bombers) จำนวน 245 ลำซึ่งต้องใช้เงินกว่า \$25 พันล้านว่าเป็นโครงการที่สิ้นเปลืองเงิน สร้างความไม่พอใจอย่างมากแก่บรรดานายทหารในกองทัพอาณาจักรอเมริกัน และสมាជิกรัฐสภาที่มองเห็นความจำเป็นที่กองทัพอาณาจักรอเมริกันต้องมีเครื่องบินทึ่งระเบิดบี-1

ปฏิบัติการ เมื่อเข้ามาริหารประเทศประธานาธิบดีcar์เตอร์ในเดือนมิถุนายน 1977 ใช้จํานาจประธานาธิบดีขึ้นยึดการผลิตเครื่องบินทิ้งระเบิดบี-1 และยึดห้ามให้การสนับสนุนเพื่อการพัฒนาสร้างจรวดปีปานาธิคูช (cruise missile) ซึ่งมีประสิทธิภาพเหนือกว่าเครื่องบินทิ้งระเบิดบี-1 เพราะสามารถปล่อยหรือยิงได้จากเครื่องบินหรือเรือคำน้ำและด้วยแรงขับเคลื่อนที่มีความเร็วสูงสามารถถึงเป้าหมายได้เม่นยำและศัตรูต้องรับไม่ทัน

2. ผลงานด้านการต่างประเทศของประธานาธิบดีเจมส์ อ. คาร์เตอร์ 1977-1981

นโยบายต่างประเทศของประธานาธิบดีcar์เตอร์¹⁴⁰ เน้นในเรื่องการเคารพในสิทธิมนุษยชน (The Human Rights) อันหมายถึงรัฐบาลต้องยอมรับในเสรีภาพของประชาชนด้านการพูด การพิมพ์ การนับถือศาสนา การเดินทาง การลงคะแนน รวมถึงได้รับการพิพากษาที่ยุติธรรมเมื่อกระทำความผิด ประธานาธิบดีcar์เตอร์จะจำกัดหรือยกเลิกการให้ความช่วยเหลือและหยุดส่งสินค้าให้แก่ประเทศใดก็ตามที่ประธานาธิบดีcar์เตอร์เชื่อว่ารัฐบาลดังนี้มุ่งเน้นในเรื่องการต่างประเทศให้เก่งไปกว่าประเทศในทวีปเอเชีย แอฟริกาและละตินอเมริกา นอกจากนี้มีนโยบายมุ่งลดจำนวนกองกำลังทหารอเมริกันที่ประจำอยู่นอกสหรัฐอเมริกา และลดการขายอาวุธแก่ต่างชาติ (สหรัฐอเมริกาในสมัยประธานาธิบดีนิกสันขายอาวุธให้ต่างชาติมากที่สุด) รวมถึงลดการแข่งขันเพื่อการผลิตอาวุธนิวเคลียร์ ผลงานด้านการต่างประเทศที่ปรากฏคือ

2.1 สหรัฐอเมริกาทำข้อตกลงกับปานามาเรื่องคลองปานามาด้วยสนธิสัญญาคลองปานามาปี 1977 (The Panama Canal Treaties of 1977) ดังรายละเอียดแล้วว่า คลองปานามา (Panama Canal)¹⁴¹ เป็นคลองชุดเชื่อมมหาสมุทรแอตแลนติกกับมหาสมุทรแปซิฟิก ยาว 81.63 กิโลเมตรจากอ่าวลิมอน (Limon Bay) ในมหาสมุทรแปซิฟิก ปลายเดือนพฤษภาคม 1903 รัฐบาลปานามา (ปานามา ก่อตั้งประเทศในวันที่ 3 พฤศจิกายน 1903) ลงนามอนุมัติ (The Hay-Bunau-Varilla Treaty of 1903) ให้ สหรัฐอเมริกา (ในสมัยประธานาธิบดีธีโอดอร์ รูสเวลต์) มีสิทธิเป็นการดูแลและควบคุมพื้นที่แนวคลอง (canal zone) กว้าง 16 กิโลเมตร โดยสหรัฐอเมริกายินดีจ่ายเป็นค่าอนุมัติแก่ปานามา \$10 ล้าน น้อยกว่าปานามาระยะปีละ \$2.5 แสน (เริ่มจ่ายในปี 1913) รวมถึงให้การรับรองในเอกสารของปานามา สหรัฐอเมริการิบบิลคลองปานามาในปี 1906 บุคคลริบบิลในปี 1914 เปิดให้เรือแล่นผ่านครั้งแรกในวันที่ 15 สิงหาคม 1914 ประธานาธิบดีวูดโร วิลสัน ทำพิธีเปิดคลองปานามาในวันที่ 12 กรกฎาคม 1920 สหรัฐอเมริกาเสียค่าใช้จ่ายรวม \$380 ล้าน เป็นค่าใช้จ่ายซื้อ

สิทธิจากบริษัทฟรังเศส \$40 ล้าน เป็นค่าอนุมัดแก่ปานามา \$10 ล้าน เป็นค่าติดตั้งสาธารณูปโภคบนริมฝั่งคลอง \$20 ล้าน และเป็นค่าบุคคลองชิง \$310 ล้าน เรือที่แล่นผ่านคลองปานามาต้องได้รับอนุญาตและเสียค่าผ่านคลองปานามาแก่เจ้าหน้าที่อเมริกันที่ประจำการอยู่ที่แนวคลอง เมื่อเวลาผ่านมา สาธารณูปโภคแบบประไบช์เพิ่มแก่ปานามาจากครั้งปี 1913 รายปีละ \$2.5 แสน เป็นรายปีละ \$4.3 แสนเริ่มในปี 1936 และเป็นรายปีละ \$2 ล้านเริ่มในปี 1955

ในกลางศตวรรษที่ 20 ชาวปานามาเริ่มนี้ท่าที่ต่อต้านสาธารณูปโภคในการมีสิทธิและเก็บเกี้ยวผลประโยชน์ในคลองปานามาด้วยเหตุผลว่าสนธิสัญญาปี 1903 ซึ่งกำหนดให้สาธารณูปโภคในสิทธิสาธารณะที่เป็นของชาติคือพื้นที่แนวคลองเป็นคืนดินด้วยส่วนหนึ่งของปานามา และรัฐบาลปานามาครั้งปี 1903 ดำเนินนโยบายผิดพลาดอ่อนช้อต่อสาธารณูปโภค รวมถึงไม่พอใจที่สาธารณูปโภคตั้งฐานที่พำนادให้อยู่บนแนวคลองปานามา ในเดือนกรกฎาคม 1964 ในสมัยประธานาธิบดีจิ๊ฟฟันสัน (1963-1969) มีการประท้วงระหง Kong ของกันกระหง กันของกำลังเมริกันบนแนวคลองปานามา ความสัมพันธ์ระหว่างสาธารณูปโภคกับปานามาเริ่มแย่และเห็นควรร่วมกันทบทวนสนธิสัญญาปี 1903 ความพยายามเพื่อการปรับปรุงข้อตกลงสนธิสัญญาปี 1903 เริ่มดำเนินการในปี 1971 ในสมัยประธานาธิบดีนิกสัน (1969-1973) และบรรลุข้อตกลงเรื่องสิทธิเหนือคลองปานามาในปี 1977 ในสมัยประธานาธิบดีคาร์เตอร์ (1977-1981) เกิดสนธิสัญญากล่องปานามาปี 1977 (The Panama Canal Treaties of 1977)¹⁴² มีการลงนามระหว่างกันในวันที่ 7 กันยายน 1977 สนธิสัญญากล่องปานามาฉบับที่ 1 (The First Panama Canal Treaty of 1977) กำหนดสาธารณูปโภคจะคืนพื้นที่แนวคลองปานามา (canal zone) แก่ปานามาในปี 1979 และสาธารณูปโภคจะมอบสิทธิการบริหารจัดการคลองปานามาแก่ปานามาในวันที่ 31 ธันวาคม 1999 สนธิสัญญากล่องปานามาฉบับที่ 2 (The Second Panama Canal Treaty of 1977) กำหนดปานามาจะยอมให้สาธารณูปโภคส่วนที่ตั้งสักดิ์ส่องเรือรับเพื่อการคุ้มกันคลองปานามายานส่งครรภ์ แม้นคลองปานามาจะมีสภาพเป็นกลางyan ส่งครรภ์ตามที่ตั้งสักดิ์ส่องเรือรับในสนธิสัญญากล่องปานามาปี 1977 ทั้งสองฉบับ ในปี 1978 โรแลนด์ รีแกน (Ronald Reagan) ผู้ว่าการรัฐแคลิฟอร์เนียต่อต้านข้อตกลงในสนธิสัญญากล่องปานามาปี 1977 ทั้งสองฉบับในประเด็นสาธารณูปโภคไม่มีความจำเป็นต้องคืนคลองปานามาแก่ปานามาและแนวคลองปานามาเป็นคืนดินด้วยของสาธารณูปโภค โดยขอบธรรมโดยการยินยอมของรัฐบาลปานามาครั้งปี 1903¹⁴³

2.2 สาธารณูปโภคประสบความสำเร็จในการเปิดความสัมพันธ์ทางการทูตอย่างเป็นทางการกับจีนเพ่นคินใหญ่ ในวันที่ 1 มกราคม 1979 เทยก็ได้ก่อตัวนาแล้วว่า จีนเพ่นคินใหญ่หลังการ

เสียชีวิตของมา เซตุงและจู เออนไส ในปี 1976 อยู่ภายใต้การนำของกู้นจินหัวใหม่ (moderate) ไม่นิยมความรุนแรงและมุ่งพัฒนาประเทศเริ่มด้วยหัว กกฟง (Hua Guofeng) ในปี 1976 ดำรงตำแหน่งทั้งนายกรัฐมนตรีและหัวหน้าพรรคคอมมิวนิสต์ โดยมีเดิง เสี่ยวผิง (Deng Xiaoping) เป็นรองนายกรัฐมนตรีและรองหัวหน้าพรรครัฐคอมมิวนิสต์ เดิง เสี่ยวผิงให้ความสนใจอย่างยิ่งในการกระชับความสัมพันธ์อย่างเป็นทางการกับสหรัฐอเมริกาเพื่อเพิ่มบทบาทและความสำคัญของจีนในเวทีการเมืองโลก¹⁴⁴ อันเป็นในช่วงเวลาเดียวกันกับประธานาธิบดีคาร์เตอร์องค์ท้องการพัฒนาความสัมพันธ์กับจีนแผ่นดินใหญ่นำสู่การพบกันของตัวแทนทั้งสองชาติเพื่อสร้างทางดำเนินการและในวันที่ 15 ธันวาคม 1978 รัฐบาลอเมริกันที่วอชิงตันและรัฐบาลจีนที่ปักกิ่งได้ประกาศให้โลกภูมิภาคลงนามร่วมกัน (The Joint Communique of 1978)¹⁴⁵ กำหนดสหภาพอเมริกาและจีนแผ่นดินใหญ่จะเปิดความสัมพันธ์ทางการทุกด้านอย่างเป็นทางการในวันที่ 1 มกราคม 1979 และในปี 1979 เดิง เสี่ยวผิง เพิ่มกระชับความสัมพันธ์ด้วยการเดินทางเยือนสหรัฐอเมริกา มีการลงนามในข้อตกลงระหว่างเดิง เสี่ยวผิงกับประธานาธิบดีคาร์เตอร์ที่ทำเนียบขาว เพื่อการแลกเปลี่ยนด้านการค้า ด้านวัฒนธรรม และด้านวิชาการวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี ในปี 1980 หัว กกฟง หมวดอานาจ เดิง เสี่ยวผิง ก้าวเข้าเป็นผู้นำที่มีอำนาจสูงสุดของจีนและคงรากษาระบบสัมพันธ์อันดีกับสหรัฐอเมริกา

2.3 ประธานาธิบดีคาร์เตอร์ประสบความสำเร็จในการนำการดำเนินการทำข้อตกลงสันติภาพระหว่างอียิปต์กับอิสราเอล (1978-1979) เคยได้กล่าวมาแล้วว่า ผลของการบดบังอาหรับ-อิสราเอล ครั้งที่ 3 ในปี 1967 (The Six-Day War of 1967) อิสราเอลชนะสามารถยึดครองดินแดนของกูนชาติอาหรับศูรุกราน คือ ยึดครองดินแดนกาซา (Gaza Strip) และคาบสมุทรไซนาย (Sinai Peninsula) ของอียิปต์ ยึดครองที่ราบสูง戈拉น (Golan Heights) ของซีเรีย ยึดครองดินแดนฝั่งตะวันตกของกูนเม่น้ำจอร์แดน (The West Bank) ซึ่งรวมถึงดินแดนตะวันออกของกรุงยะรูชาเด็นของจอร์แดน อิสราเอลไม่ยอมคืนดินแดนที่ยึดครองในปี 1967 แก่กูนชาติอาหรับ สร้างความไม่พอใจให้แก่กูนชาติอาหรับที่ต้องสูญเสียดินแดนดังกล่าวแก่อิสราเอล และนำสู่สังคมอาหรับ-อิสราเอลครั้งที่ 4 ในปี 1973 (The October War or The Yom Kupper War of 1973) อิสราเอลชนะแต่บ่อน้ำมากจากการถูกบุกเข้าโจมตีของกองกำลังอียิปต์และซีเรีย สงครามครั้งนี้นำสู่การเกิดวิกฤติพลังงานปี 1973 (The Energy Crisis of 1973) แก่สหภาพอเมริกา จากความสามารถในการดำเนินนโยบายทางการทุกด้านรัฐมนตรีกระทรวงการต่างประเทศสหภาพอเมริกาคือ ดร.เซนรี่ เอ. คิสซิงเกอร์ นำสู่การเริ่มสร้างสันติภาพระหว่างอียิปต์ (ภายใต้การนำของอัน瓦ร เอล ชาดต - Anwar el Sadat ประธานาธิบดีอียิปต์ช่วงปี 1970-1981) กับอิสราเอล (ภายใต้การนำของยิชชาค รา

บิน - Yitzhak Rabin นายกรัฐมนตรีอิสราเอลช่วงปี 1974-1977) ด้วยข้อตกลงปี 1975 กำหนดสาระสำคัญสองประการคือหนึ่งในเดือนกุมภาพันธ์ 1975 อิสราเอลจะถอนกองกำลังทหารอิสราเอลออกจากดินแดนส่วนทางตะวันตกของกาบสมุทรไซนาย ให้ดินแดนส่วนนี้เป็นพื้นที่เขตปลอดทหาร และเป็นกลาง และสองอีกปีต่อจากนั้นก็จะเปิดคลองสู่อ่าวให้อิสราเอลร่วมใช้ในเดือนมิถุนายน 1975 ด้วยความสามารถของคร.เยนรี เอ. คิสซิงเกอร์ ทำให้สหราชอาณาจักรและ 미국 เป็นผู้ไกล่เกลี่ย (mediator) กรณีพิพากษาว่าอิสราเอล ทั้งสามารถดึงอิหริปต์ออกจากภารมีความสัมพันธ์กับรัสเซีย¹⁴⁶ และทั้งอิหริปต์และอิสราเอลต่างแสดงท่าทีอ่อนน้อมถ่อมตนด้วยความตึงเครียดระหว่างกัน โดยกลางปี 1977 เมนาเคน เบกิน (Menachem Begin) นายกรัฐมนตรีอิสราเอลกล่าวเชิญประธานาธิบดีชาดตี้เยอん อิสราเอลเพื่อการเจรจาแสวงหาแนวทางสร้างสันติภาพ ต้นเดือนพฤษภาคม 1977 ประธานาธิบดีชาดต์ประกาศอิหริปต์พร้อมทำข้อตกลงสันติภาพกับอิสราเอล และปลายเดือนพฤษภาคม 1977 ประธานาธิบดีชาดต์เดินทางเยือนอิสราเอล ที่กรุง耶路ซาเล็ม ได้เข้ากล่าวสุนทรพจน์ในรัฐสภาอิสราเอล และเข้าพบเจรจา กับนายกรัฐมนตรีเบกิน

ในเดือนสิงหาคม 1978 ประธานาธิบดีคาร์เตอร์สานความตั้งใจของผู้นำทั้งสองด้วยการเชิญประธานาธิบดีชาดต์ และนายกรัฐมนตรีเบกินมาร่วมเจรจาแสวงหาแนวทางสร้างสันติภาพที่แคมป์เดวิด (Camp David บ้านพักประธานาธิบดีในแมรีแลนด์) นำสู่การประชุมสุดยอดที่แคมป์เดวิด ปี 1978 (The Summit Conference at Camp David 1978)¹⁴⁷ ระหว่างวันที่ 3-17 กันยายน 1978 ระหว่างประธานาธิบดีชาดต์, นายกรัฐมนตรีเบกินและประธานาธิบดีคาร์เตอร์ ระหว่างการประชุมประธานาธิบดีคาร์เตอร์สัญญาจะให้ความช่วยเหลือพัฒนาอียิปต์ ผลการเจรจาเกิดข้อตกลงแคมป์เดวิดปี 1978 (The Camp David Agreement 1978) กำหนดโครงสร้างแห่งสันติภาพ (framework for peace) ในอนาคตคือหนึ่งอิสราเอลจะคืนดินแดนสมุทรไชนาแก่อียิปต์ (ในทางปฏิบัติการคืนดินแดนสมุทรไชนาแก่อียิปต์ดำเนินการช่วงปี 1979-1982) สองอียิปต์จะให้การรับรองในเอกสารของอิสราเอลและสามสนธิสัญญาสันติภาพถาวรสหัสห่วงอียิปต์กับอิสราเอลจะเสร็จสมบูรณ์ภายในสามเดือน (ธันวาคม 1978) สนธิสัญญาสันติภาพถาวรไม่สามารถเสร็จสมบูรณ์ได้ในเดือนธันวาคม 1978 เพราะมีปัญหาภายในอิสราเอลเรื่องดินแดนฝั่งตะวันตกของอุ่นแม่น้ำ约旦 แคน (The West Bank ซึ่งรวมถึงดินแดนฝั่งทางตะวันออกของกรุงยะรูชาเดิม) ที่อิสราเอลยึดได้จาก约旦 ในปี 1967 ในพื้นที่ดังกล่าวมีชาวอาหรับปาเลสไตน์ (Palestinian Arabs) อาศัยอยู่แต่อิสราเอลต้องการให้พื้นที่บริเวณนี้เป็นดินแดนใหม่ถาวรของอิสราเอล รัฐบาลอิสราเอลต้องปรับโปรแกรมการต่อต้านของชาวอาหรับปาเลสไตน์ให้เป็นที่เรียบร้อย จึงค่อยมาดำเนินการสานต่อความ

สันพันธ์กับอียิปต์ ผลคือในวันที่ 26 มีนาคม 1979 ทั้งประธานาธิบดีชาดัดและนายกรัฐมนตรีเบกินกลับมาที่ทำเนียบขาวร่วมลงนามต่อหน้าประธานาธิบดีคาร์เตอร์ในสนธิสัญญาสันติภาพอียิปต์-อิสราเอล ปี 1979 (The Egyptian-Israeli Peace Treaty of 1979)¹⁴⁸ กำหนดให้อิสราเอลจัดการสมูทรไชนาอย่างแก้อียิปต์ สองอียิปต์จะให้การรับรองในเอกสารของอิสราเอล และสามทั้งอียิปต์และอิสราเอลจะร่วมกันสร้างสันติภาพในคืนเดนตะวันออกกลาง ด้วยสนธิสัญญาสันติภาพอียิปต์-อิสราเอล ปี 1979 นับเป็นความสำเร็จและเป็นผลงานชั้นเอกชั้นหนึ่งในการดำเนินนโยบายต่างประเทศในการช่วยสร้างสันติภาพในคืนเดนตะวันออกกลาง กลุ่มชาติอาหรับปฏิเสธข้อตกลงในสนธิสัญญาสันติภาพปี 1979 โดยวิจารณ์ว่าประธานาธิบดีชาดัดกระทำการโดยไม่ปรึกษากลุ่มชาติอาหรับและขับอียิปต์ออกจาก การเป็นสมัชิกสันนิบาตอาหรับ (The Arab League) ทันทีในปี 1979 ชาวอียิปต์กลุ่มหัวรุนแรงต้านทานประธานาธิบดีชาดัดว่าอ่อนชื่อต่ออิสราเอลมากเกินไปเพียงเพื่อให้อียิปต์ได้มาซึ่งความสมูทรไชนาและในเดือนตุลาคม 1981 ประธานาธิบดีชาดัดถูกกลบยิงเสียชีวิตขณะการสวนสนามของกองกำลังทหารอียิปต์ ทั้งนี้อียิปต์ได้กลับเข้ามีน้ำส่วนของสันนิบาตอาหรับในปี 1989

2.4 สาธารณรัฐนิการากัวในปี 1981¹⁴⁹ นิการากัว (Nicaragua) เป็นประเทศอยู่ในอเมริกากลาง (ได้ชื่อนครรัฐและหนึ่งอีกอสตา ริ加) ช่วงปี 1936-1979 นิการากัวอยู่ภายใต้การปกครองของประธานาธิบดีในตระกูลโซ莫za (The Somoza Period) ซึ่งชื่นชอบในเหล็จการกุนอำนวยทางการเมืองและเศรษฐกิจ ขณะเดียวกันอีกประโภชน์แก่นักธุรกิจอเมริกันเพื่อให้ได้มาซึ่งการกระชับความสัมพันธ์และการสนับสนุนช่วยเหลือจากสาธารณรัฐนิการากัว ด้วยย่างความช่วยเหลือที่สาธารณรัฐนิการากัวให้แก่นิการากัวคือสร้างถนนยาว 257 กิโลเมตร (Rama Road) ช่วงปี 1968-1980 เชื่อมชายฝั่งมหาสมุทรแปซิฟิกกับทะเลแคริบเนย์ ในกลางทศวรรษ 1970 เกิดกลุ่มต่อต้านการปกครองตระกูลโซ莫za โมชาภายใต้ชื่อแนวหน้าปลดแอกแห่งชาติานดินสต้าหรือชาตินิสต้า (The Sandinista National Liberation Front or Sandinistas) ปฏิบัติการต่อต้านรัฐบาลโซ莫za แบบกองโจร (Guerrilla Warfare) หัวหน้าคือ ออ古สโต เซซาร์ ชานดิโน (Augusto Cesar Sandino) ในปี 1978 เกิดสกปรกกลางเมืองในนิการากัวระหว่างกองกำลังทหารรัฐบาลโซ莫za กับกองกำลังกบฏชาตินิสต้า ในเดือนกรกฎาคม 1979 สงกรานต์เมืองยุติโดยกองกำลังรัฐบาลพ่ายแพ้ ประธานาธิบดีアナสตาเซโอ โซ莫za เดบาย (Anastasio Somoza Debayle) ต้องลี้ภัยการเมืองออกประเทศและในปี 1980 ถูกกลบยิงเสียชีวิตที่ปารากวัย (Paraguay) กองกำลังชาตินิสต้าชนะ และชาตินิสต้านำการปกครองนิการากัวนับจากกลางปี 1979 เป็นต้นไป

สหรัฐอเมริกาภายใต้การนำของประธานาธิบดีคาร์เตอร์ในกลางปี 1979 ให้การยอมรับและให้ความช่วยเหลือรัฐบาลซาบานดินิสต้า เมนันรัฐบาลซาบานดินิสต้าจะชื่นชอบในการยกย่องการทำงานของและเศรษฐกิจหลักของประเทศไทย เช่น ความคุ้มครองสั่งออกผลิตผลเกณฑ์กรรมการเงินการธนาคาร และธุรกิจใหม่อีกครั้ง ต้นปี 1981 ประธานาธิบดีคาร์เตอร์สั่งตัดความช่วยเหลือที่สหรัฐอเมริกาเคยให้แก่尼カラากัวภายใต้การนำของรัฐบาลซาบานดินิสต้า เพราะมันในว่ารัฐบาลซาบานดินิสต้ากดดันข่มเหงประชาชนอันเป็นการละเมิดสิทธิมนุษยชน รัฐบาลซาบานดินิสต้าพัฒนาความสัมพันธ์อย่างแน่นแฟ้นกับคิวบาภายใต้การนำของฟีเดล กัสโตร และให้การสนับสนุนด้านกองกำลังและอาชญากรฝ่ายกบฏในเอล ชาล瓦ดอร์ (El Salvador) เพื่อการโค่นล้มรัฐบาล

2.5 ความสัมพันธ์ระหว่างรัสเซียกับสหรัฐอเมริกาในสมัยประธานาธิบดีการเตอร์เลว์ ร้าวต่ำสุดในประวัติศาสตร์สหรัฐอเมริกา ลิโอนิก ไอ. เบรสเนฟ (Leonid I. Brezhnev 1906-1982) กำลังขึ้นเป็นผู้นำรัสเซียช่วงปี 1964-1982 มุ่งหวังใช้นโยบายผ่อนคลายความตึงเครียดทางการเมือง ระหว่างโลกตะวันออกและตะวันตก หรือสร้างความสัมพันธ์อันดีกับ เอกเตรี (Deceitful) เพื่อให้ได้ มาซึ่งผลิตผลเกณฑ์กรรม (รัสเซียขาดแคลน) และความช่วยเหลือด้านวิชาการเทคโนโลยี (นำทรัพยากรถีน้ำใช้ประโยชน์) จากโลกตะวันตก ความสัมพันธ์ระหว่างรัสเซียกับสหรัฐอเมริกาช่วงปี 1963-1977 เป็นไปด้วยดี (ภายใต้การนำของประธานาธิบดีจิจิห์นสัน, ประธานาธิบดีนิกสัน และประธานาธิบดีฟอร์ด) แต่มาในสมัยประธานาธิบดีการเตอร์ร์ความสัมพันธ์ระหว่างรัสเซียกับสหรัฐอเมริกาเริ่มร้าย ต่ำสุด เพราะลิโอนิก ไอ. เบรสเนฟ เลือกที่คุ้มกันในนโยบายสร้างความสัมพันธ์อันดีกับโลกตะวันตก และผู้นำทึ้งสองต่างไม่พอใจในท่าทีและการก้าวหนัดนโยบายต่างประเทศระหว่างกัน

2.5.1 รัฐเชียไม่พ่อใจที่ประธานาธิบดีการ์เตอร์เลือกปฏิบัติกับประเทศที่ละเมิดสิทธิมนุษยชน¹⁵⁰ นโยบายสิทธิมนุษยชน (The Human Rights Policy) หมายถึงรัฐบาลต้องเคารพและยอมรับในเสรีภาพของประชาชนด้านการพูด การพินพ์ การนับถือศาสนา การเดินทาง การลงคะแนนตลอดจนการได้รับค่าพิพากษาที่ยุติธรรมเมื่อกระทำความผิด ประธานาธิบดีการ์เตอร์จะจำกัดหรือยกเลิกการให้ความช่วยเหลือหรือหยุดส่งสินค้าให้แก่ประเทศใดก็ตามที่ประธานาธิบดีการ์เตอร์เชื่อว่ารัฐบาลกดขี่บ่มเหงหรือละเมิดสิทธิประชาชน ในทางปฏิบัติประธานาธิบดีการ์เตอร์เลือกปฏิบัติกับประเทศที่ละเมิดสิทธิมนุษยชน ข้อเท็จจริงคือหนึ่งประธานาธิบดีการ์เตอร์สั่งตัดให้ความช่วยเหลือด้านเศรษฐกิจ ด้านการเงินและด้านการทหารแก่อาร์เจนตินา อุรuguay นิカラากัว และเอริโไอเปีย เพราะเชื่อแน่ว่ารัฐบาลกดขี่บ่มเหงประชาชนอันเป็นการละเมิดสิทธิมนุษยชน สองประธานาธิบดีการ์เตอร์กล่าววิจารณ์อย่างรุนแรงต่อรัฐบาลรัสเซียที่รั่วไหลและปราบปรามชนชาวเมือง

ในรัฐเชียที่เรียกร้องเพื่อการอพยพออกจากรัฐเชียสู่โลกลเสรีว่าการกระทำ เช่นนี้บ่งชี้ด้วยว่ารัฐบาลกดขี่ข่มเหงประชาชน ไม่เคารพในสิทธิเสรีภาพประชาชน และละเมิดสิทธิมนุษยชน สามประธานาธินบดีการ์เตอร์สั่งตัดให้ความช่วยเหลือด้านเศรษฐกิจ ด้านการเงินและด้านการทหารเพียงช่วงสั้น ๆ แก่ฟิลิปปินส์ อิหร่านและกาหลีให้ เพราะทั้งสามชาตินี้ความสัมพันธ์แนบเนียนกับสหรัฐอมริกา สมรรถนะของอเมริกาจำเป็นต้องลงโทษเพียงช่วงระยะเวลาสั้น ๆ เพื่อหลีกเลี่ยงการถูกกล่าวโ:inlineดีของรัฐเชียในประเด็นสหรัฐอมริกาเลือกปฏิบัติ สี่ประธานาธินบดีการ์เตอร์คงความช่วยเหลือแก่ซิมบabwe (Zimbabwe) และแอฟริกาใต้¹⁵¹ เพราะรัฐบาลเป็นคนผิวขาว (ก่อการน้ำเสีย) ปกครองคนผิวดำ (ก่อการน้ำเสีย) ทั้ง ๆ ที่รัฐว่ารัฐบาลผิวขาวกดขี่บ่งเหงประชานผิวดำ สหรัฐอมริกาก็ยังคงความช่วยเหลือเพราแอนครู ยัง (Andrew Young) ทูตสหรัฐอมริกาประจำองค์การสหประชาติเป็นหลักให้การศึกษาอย่างรัฐบาลผิวขาวและประธานาธินบดีการ์เตอร์คือข้อมูลทุกประการ ห้าประธานาธินบดีการ์เตอร์คงตัวความสัมพันธ์ทางการทูตกับคิวบาและอุกานดาเพรารัฐบาลในสองประเทศเป็นรัฐบาลเดียวในการเดินรูปแบบ

2.5.2 รัสเซียหาระหว่างความสัมพันธ์ระหว่างสหรัฐอเมริกากับจีนแผ่นดินใหญ่
เพื่อจะให้สหรัฐอเมริกาเปิดความสัมพันธ์ทางการทูตอย่างเป็นทางการกับจีนแผ่นดินใหญ่ในวันที่ 1
มกราคม 1979 ความสัมพันธ์ระหว่างรัสเซียกับจีนแผ่นดินใหญ่ (จีนคอมมิวนิสต์) ไม่ร้อนรุ่นแรง
อย่างเช่นในปี 1960 เมื่อรัสเซียภายใต้การนำของนิกิต้า เอส. กรุชคอฟ (Nikita Sergeyevich
Khrushchev 1894-1971 ผู้นำการบริหารรัสเซียช่วงปี 1958-1964) ประกาศใช้นโยบายการอยู่ร่วมกัน
อย่างสันติ (Peaceful Coexistence) คือเสียงการท่าสองครรภ์กับโลกเสรี (ชาติตะวันตก) ขณะเดียวกัน
เพื่อการเบ่งชันระหว่างโลกคอมมิวนิสต์กับโลกเสรีทางด้านเศรษฐกิจ การเมืองและโครงการอาวุโส
จีนคอมมิวนิสต์คิดว่าการเบ่งชันกับโลกเสรีคือความรุนแรงอันหมายถึงสังคมใหม่ท่านี้ และโจนดี
รัสเซียว่าทรัพย์ศต่ออุดมการณ์คอมมิวนิสต์ รัสเซียตอบโต้ทันทีในปี 1960 ด้วยการเลิกให้ความช่วย
เหลือด้านเทคโนโลยีแก่จีน ในปี 1962 รัสเซียปฏิเสธให้การสนับสนุนจีนคอมมิวนิสต์เมื่อมีกรณี
พิพาทเรื่องพรมแดนกับอินเดีย ในปี 1963 รัสเซียยอมลงนามกับสหรัฐอเมริกาและอังกฤษในสนธิ
สัญญาห้ามการทดลองนิวเคลียร์ในชั้นบรรยากาศ จึงทำให้ภายนอกและในมหาสมุทร ในปี 1968
เมื่อกองกำลังทหารผสมรัสเซีย เยอรมันตะวันออก บัลกาเรีย โปแลนด์ และสังการี เคลื่อนเข้าบดขี้
ชาวเชกโกสโลวาเกียก่ออุบัติเหตุ จีนคอมมิวนิสต์ประณามการกระทำของรัสเซียและในปี 1969
รัสเซียและจีนคอมมิวนิสต์มีกรณีพิพาทเรื่องพรมแดนระหว่างกัน ทั้งรัสเซียและจีนคอมมิวนิสต์ให้
การสนับสนุนด้านเต็ปปิ่งและอุทธปัจจัยแก่เวียนามเหนือในสงครามเวียดนาม (1957-1975) ประธานาธิบดี
นิกสันและคร. เบนรี อ. คิสซิงเกอร์ เห็นควรเยือนจีนคอมมิวนิสต์เพื่อเสริมสร้างความสัมพันธ์ ให้

2.5.3 ทั้งรุสเซียและสหรัฐอเมริกาต่างมีความรู้ศึกษาดูหมิ่นระหว่างกัน ทำให้การลงนามในสนธิสัญญาจำกัดอาวุธยุทธศาสตร์ฉบับที่ 2 ล่าช้า ต้องเลื่อนจากปี 1977 เป็นวันที่ 18 มิถุนายน 1979 สนธิสัญญาจำกัดอาวุธยุทธศาสตร์ฉบับที่ 1 (SALT I) มีการลงนามที่มอสโกรระหว่างประธานาธิบดีนิกสันกับลีโอนิด ไอ. เบรสเนฟ ในวันที่ 26 พฤษภาคม 1972 กำหนดอายุสนธิสัญญา 5 ปี (1972-1977) การเตรียมการกำหนดแนวทางข้อตกลงในสนธิสัญญาจำกัดอาวุธยุทธศาสตร์ฉบับที่ 2 เริ่มในปี 1974 ระหว่างประธานาธิบดีฟอร์ดกับลีโอนิด ไอ. เบรสเนฟ ที่วลาดิ沃สต็อก รัสเซีย เกิดข้อตกลงว่าด้วยสต็อกปี 1974 ความบาดหมางระหว่างสหรัฐอเมริกากับรัสเซียเริ่มจากประธานาธิบดีคาร์เตอร์เหตุรุ่น ไข้ไข้ติดเชื้อมุขชนและกล่าววิจารณ์รุสเซียว่ากดซี่บ่

เหงชนชาวชีวิโนในรุสเซีย รวมถึงมีแนวโน้มที่จะเปิดความสัมพันธ์ทางการทูตอย่างเป็นทางการกับจีน แผ่นดินใหญ่ในอนาคต ทั้งสหรัฐอเมริกาให้การสนับสนุนสร้างจรวดขีปนาวุธเอ็ม อีก (The MX Missile)¹⁵² และจรวดขีปนาวุธเพอร์ชิง 2 (The Ballistic Missiles Pershing II)¹⁵³ ซึ่งล้วนเป็นประสิทธิภาพเหนือกว่าจรวดขีปนาวุธยิงข้ามทวีป (ICBM) ด้านการบุกโขนตของรุสเซีย สร้างความไม่พอใจอย่างมากแก่รุสเซีย ขณะเดียวกันรุสเซียจับกุม คุณชั้ง ธรรมานและเนรเทศประชาชนที่ต่อต้านกล่าววิจารณ์โภนต์รัฐบาลรุสเซียรวมถึงขับป้ำบานปรมานชีวิโนในรุสเซียที่เรียกร้องอพยพจากรุสเซียสู่โลกเสรี ล้วนเป็นการกดขี่ข่มแห่งประชาชนอันเป็นการละเมิดสิทธิมนุษยชนจริง และรุสเซียจัดส่งคณะนายทหารผู้เชี่ยวชาญด้านวางแผนปฏิบัติการรบและการใช้อาวุธนาคิวบานเป็นที่ปรึกษาแก่ฟิเดล กัสโตร เพื่อการวางแผนให้ความช่วยเหลือแก่กลุ่มกบฏโคนลัมรัฐบาลโดยเฉพาะอย่างยิ่งในกลุ่มประเทศ ละตินอเมริกา ในขณะเดียวกันรุสเซียร่วมคิดค้นพัฒนาอาวุธร้ายแรงชนิดใหม่คือจรวดขีปนาวุธเอสเอส-20 (SS-20 Missiles) มีประสิทธิภาพทำลายล้างสูงเหนือกว่าจรวดขีปนาวุธยิงข้ามทวีป (ICBM) เท่นกัน สร้างความไม่พอใจแก่สหรัฐอเมริกา อันมีผลทำให้ตัวแทนของทั้งสองประเทศที่ร่วมร่างสนธิสัญญาจำกัดอาวุธยุทธศาสตร์ฉบับที่ 2 ทำงานได้ไม่คล่องตัว ข้อตกลงไม่เสร็จสมบูรณ์ตามกำหนดในปี 1977 ต้องล่าช้าออกไป อย่างไรก็ตามการลงนามร่วมในสนธิสัญญาจำกัดอาวุธยุทธศาสตร์ฉบับที่ 2 ปี 1979 (The Strategic Arms Limitation Treaty II or SALT II of 1979) ระหว่างประธานาธิบดีคาร์เตอร์กับสีโอลนิก ไอ. เบอร์สเนฟ มีขึ้นในวันที่ 18 มิถุนายน 1979 ที่กรุงเวียนนา (Vienna) ออสเตรีย กำหนดจำกัดจำนวนอาวุธร้ายแรงสี่ประเภท¹⁵⁴ ระหว่างกันคือหนึ่งจรวดขีปนาวุธยิงข้ามทวีป (Intercontinental Ballistic Missiles - ICBM) ในสัดส่วนสหรัฐอเมริกาต่อรุสเซียคือ 1054 ถูกต่อ 1400 ถูก สองจรวดขีปนาวุธยิงจากเรือดำน้ำ (Submarine Launched Ballistic Missiles - SLBM) ในสัดส่วนสหรัฐอเมริกาต่อรุสเซียคือ 656 ถูกต่อ 950 ถูก สามจรวดขีปนาวุธต่อสู้จรวดขีปนาวุธ (Strategic Bombers of Anti Ballistic Missiles) ในสัดส่วนสหรัฐอเมริกาต่อรุสเซียคือ 350 ถูกต่อ 150 ถูก และสี่หัวรอนนิวเคลียร์ (Nuclear Warheads) ในสัดส่วนสหรัฐอเมริกาต่อรุสเซียคือ 9200 ถูกต่อ 5000 ถูก ไม่มีการกำหนดจำนวนจรวดขีปนาวุธเอสเอส-20 (SS-20 Missiles) ของรุสเซีย หรือจำนวนจรวดขีปนาวุธเอ็ม อีก (The MX Missiles) และจำนวนจรวดขีปนาวุธเพอร์ชิง 2 (The Ballistic Missiles Pershing II) ของสหรัฐอเมริกาในสนธิสัญญาจำกัดอาวุธยุทธศาสตร์ฉบับที่ 2 ปี 1979 ซึ่งอาวุธร้ายแรงทั้งสามประเภทมีประสิทธิภาพเหนือกว่าอาวุธร้ายแรงสี่ประเภทที่ระบุไว้ในสนธิสัญญาจำกัดอาวุธยุทธศาสตร์ฉบับที่ 2 ปี 1979 อันบ่งชี้ได้ถึงปัญหาและความตึงเครียดระหว่างประเทศทั้งสองในอนาคต

รัฐสภาซึ่งไม่ทันให้การรับรองในสมัยสัญญาจำกัดอาชญาทศาสตร์ฉบับที่ 2 ปี 1979 ก็พอดีเกิดเหตุการณ์รุสเซียรุกรานอัฟกานิสถานในเดือนธันวาคม 1979

2.5.4 สาระของเรื่องไม่พอใจที่รุสเซียรุกรานอัฟกานิสถานในเดือนธันวาคม 1979 (The Afghanistan Crisis 1979) อัฟกานิสถาน (Afghanistan) เป็นประเทศอยู่ทางตะวันออกสุดของตะวันออกกลาง อัฟกานิสถานทางตอนเหนือติดกับรัสเซีย ทางตะวันตกติดกับอิหร่าน ทางตะวันออกและทางตอนใต้ติดกับปากีสถาน ในเดือนสิงหาคม 1919 อังกฤษปลดปล่อยอัฟกานิสถานจาก การเป็นอาณานิคม เพราะภายในอัฟกานิสถานวุ่นวายเริ่มกลางศตวรรษที่ 20 และรับความช่วยเหลือจากรัสเซียนำพาให้รุสเซียเข้ารุกรานอัฟกานิสถานในวันที่ 27 ธันวาคม 1979 ประวัติศาสตร์อัฟกานิสถาน¹⁵⁶ ที่ควรจะจำเริ่มจากนายมุหัมมัด นาเดียร์ ช่าน (Muhammad Nadir Khan) ปกครองอัฟกานิสถานระหว่างปี 1929-1933 นำการปฏิรูปในทุกด้าน ในปี 1933 นายมุหัมมัด ชาเซอ (Muhammad Zahir) ขึ้นปกครองอัฟกานิสถานระหว่างปี 1933-1973 โดยมีมุหัมมัด เดา ช่าน (Muhammad Daoud Khan) เป็นนายกรัฐมนตรี อัฟกานิสถานวางแผนเป็นกลางในสังคมรัฐบาลและรับความช่วยเหลือทั้งจากรัสเซียและสหรัฐอเมริกา ในปี 1963 เดา ช่าน ลาออกจาก การเป็นนายกรัฐมนตรี เพราะไม่สามารถแก้ไขปัญหาเศรษฐกิจและมีข้อขัดแย้งกับนายมุหัมมัด ชาเซอ รวมถึงไม่สามารถแก้ไขปัญหาพรมแดนระหว่างอัฟกานิสถาน กับปากีستانได้ ในปี 1973 เดา ช่าน พร้อมกับกำลังทหารก่อการปฏิวัติโค่นอำนาจนายมุหัมมัด ชาเซอ ได้สำเร็จ คณานายท่าทางเข้ากุมอำนาจจากการปักธงและประกาศจัดตั้งประเทศสาธารณรัฐแห่งอัฟกานิสถาน (The Republic of Afghanistan) มีเดา ช่าน ดำรงตำแหน่งทั้งนายกรัฐมนตรีและประธานาธิบดี ในปี 1978 กองกำลังทหารนิยมลัทธิคอมมิวนิสต์ก่อการปฏิวัติโค่นอำนาจและฆ่า เดา ช่าน หลังจากนั้นรัฐบาลทหารนำโดยบรรดานายทหารกรุ่นนิยมลัทธิคอมมิวนิสต์เข้ากุมอำนาจ ทางการเมืองและขอนให้รุสเซียเข้าแทรกแซงในอัฟกานิสถาน โดยยอมรับความช่วยเหลือด้านการเงินและอาชญาทั่วไปกรณีจากรัสเซีย ชาวอัฟกานิสถานส่วนใหญ่ต่อต้านรัฐบาลทหาร เพราะเชื่อว่า นโยบายการปักธงของรัฐบาลทหารที่ซื่นชอบในลัทธิคอมมิวนิสต์ขัดต่อหลักศาสนาในศาสนาอิสลาม และทั้งไม่พอใจรัฐบาลทหารที่ขยอนให้รุสเซียเข้ามีอิทธิพลแทรกแซงการเมืองการปักธงของอัฟกานิสถาน ชาวอัฟกานิสถานรวมตัวต่อต้านรัฐบาลทหารภายใต้ชื่อ นูชาอีดิน (Mujaheddin แปลว่าผู้ต่อสู้เป็นเจ้า) นูชาอีดินปฏิบัติการต่อต้านรัฐบาลทหารด้วยการสร้างแนวกองโจร (Guerrilla Warfare)

ในวันที่ 27 ธันวาคม 1979 กองกำลังรัสเซียเคลื่อนเข้าอัฟغانิสถานเรียกเหตุการณ์ครั้งนี้ว่า วิกฤติการณ์อัฟغانิสถานปี 1979 (The Afghanistan Crisis 1979) โดยรัสเซียอ้างว่า เพราะรัฐบาลทหารอัฟغانิสถานร้องขอความช่วยเหลือเพื่อการปราบปรามมูชาฮิดิน¹⁵⁶ ประธานาธิบดีการ์เตอร์นองว่ารัสเซีย (ภายใต้การนำของลิโอนิก ไอ. เบรสเนฟ) สั่งเคลื่อนกองกำลังทหารรัสเซียเข้าอัฟغانิสถานเพื่อการเข้าควบคุมและมิอิทธิพลหนีอแหล่งน้ำมันโลกบริเวณอ่าวเปอร์เซีย นับเป็นปฏิบัติการทำลายสันติภาพของโลกครั้งรุนแรงที่สุดนับจากสิ้นสงครามโลกครั้งที่ 2¹⁵⁷ และทั้งเป็นการเริ่มต้นการขยายอำนาจของรัสเซียเข้าสู่่านน้ำและพื้นที่เดบะเลอาหรับ (Arabian Sea) ในมหาสมุทรอินเดีย ประธานาธิบดีการ์เตอร์ตอบโดยวิกฤติการณ์อัฟغانิสถานในปี 1979 ทันทีโดยหนึ่งหยุดการสั่งข้าวสาลี และอุปกรณ์เทคโนโลยีชั้นสูงแก่รัสเซีย (economic sanctions)¹⁵⁸ และทั้งกล่าวประณามการเคลื่อนกองกำลังรัสเซียเข้าอัฟغانิสถานว่าเป็นการก้าวร้าวrukran อธิปไตยของอัฟغانิสถานและทำลายสันติภาพของโลกครั้งรุนแรงที่สุดนับจากปี 1945 รัสเซียเพิกเฉยคำกล่าวประณามของสหรัฐอเมริกาและคงกองกำลังรัสเซียในอัฟغانิสถาน สองประท้วง (boycott) ไม่ส่งนักกีฬาอเมริกันเข้าร่วมแข่งขันในกีฬาโอลิมปิกฤดูร้อนปี 1980 ที่มอสโคว์ (The 1980 Summer Olympic Games in Moscow)¹⁵⁹ รัสเซียตอบโดยกลับด้วยการประท้วงไม่ส่งนักกีฬารัสเซียเข้าร่วมแข่งขันในกีฬาโอลิมปิกฤดูร้อนปี 1984 ที่ล็อบแองเจลิส¹⁶⁰ สามเตรียมกำลังพล กำหนดให้เยาวชนอเมริกันพัฒนาและหดยิงรายงานตัวเข้าหน่วยนี้เพื่อรับการเกณฑ์กำลังพลในอนาคต ถ้าจำเป็นเพื่อปกป้องอ่าวเปอร์เซีย (ธุรกิจน้ำมันอเมริกัน) จากการอาจถูกกองกำลังรัสเซียเข้ารุกร้าว¹⁶¹ สีประธานาธิบดีการ์เตอร์กล้าพูดว่าประเมินรัสเซียผิดอย่างไม่คาดคิดมาก่อน (misjudged the Soviets) และดึงกลับสนธิสัญญาจำกัดอาวุธยุทธศาสตร์ฉบับที่ 2 ปี 1979 (มีการร่วมลงนามเมื่อ 18 มิถุนายน 1979) จากการพิจารณาของอุตสสาห ห้า ประธานาธิบดีการ์เตอร์ประกาศหลักการการ์เตอร์ปี 1980 (The Carter Doctrine of 1980)¹⁶² ในวันที่ 23 มกราคม 1980 กำหนดสหรัฐอเมริกาจำเป็นต้องเข้าขัดวงเหล็กแข่งด้วยกองกำลังอเมริกัน ถ้าจำเป็นด้วยปฏิบัติการที่หนักหน่วงและเฉียบขาด เพื่อปกป้องแหล่งน้ำมัน (ทรัพยากรธรรมชาติที่สหรัฐอเมริกาจำเป็นต้องใช้เพื่อการดำเนินชีวิต) บริเวณอ่าวเปอร์เซีย ด้วยหลักการการ์เตอร์ปี 1980 เป็นการบ่งชี้ว่าสหรัฐอเมริกาต้องการให้กองกำลังรัสเซียหยุดยั้งเกี่ยวในปัญหาอันเกี่ยวเนื่องกับน้ำมัน บริเวณอ่าวเปอร์เซีย (หลักการการ์เตอร์ปี 1980 นั้นใช้กับทั้งรัสเซียและอิหร่าน)

จากการสื้อรับระหว่างกองกำลังรุสเซียและกองกำลังรัฐบาลทหารอัฟกานิสถานฝ่ายหนึ่งกับกองกำลังมุชาฮิดคินอิกฝ่ายหนึ่ง นับจากเดือนธันวาคม 1979 ผลปรากฏว่าชาวอัฟกานิสถานส่วนใหญ่หลบหนีการปะทะเข้ามาศึกษาเรียนรู้ในประเทศปากีสถานและอิหร่าน ในปี 1988 กองกำลังรุสเซียเริ่มถอนตัวออกจากอัฟกานิสถาน และถอนหมดสิ้นในเดือนกุมภาพันธ์ 1989 ในอัฟกานิสถานคงมีสังคมรามกกลางเมืองระหว่างกองกำลังมุชาฮิดคินกับกองกำลังรัฐบาลอัฟกานิสถาน

2.6 สารัญอเมริกามีกรณีพิพาทกับอิหร่าน เกิดวิกฤติการณ์อิหร่านขึ้นจนอเมริกันเป็นตัวประกันหรือวิกฤติการณ์อิหร่าน ในปี 1979 (The Iranian Hostage Crisis or The Iranian Crisis 1979) อิหร่าน (Iran)¹⁶³ เป็นประเทศอยู่ทางตะวันออกของดินแดนตะวันออกกลาง ดินแดนทางเหนือติดทะเลแคสปีয์ (Caspian Sea) และรัสเซีย ทางตะวันออกติดอิหร่านและปากสถานและปากศดา ทางใต้ติดอ่าวเปอร์เซีย ทางตะวันตกติดอิรักและтурกี ในศตวรรษที่ 19 ชาติตะวันตกที่เข้าแทรกแซงอิหร่านคือรัสเซียและอังกฤษ รัสเซียกราโนิหร่านเพื่อต้องการขยายดินแดนและหาทางออกสู่อ่าวเปอร์เซีย อังกฤษแทรกแซงอิหร่านตั้นศตวรรษที่ 20 เพื่อทำธุรกิจน้ำมัน (The Anglo-Persian Oil Company) ในแหล่งน้ำมันในพื้นที่ทางตะวันตกเฉียงใต้ของอิหร่าน ในสหกรณ์โลกครั้งที่ 1 (1914-1918) อิหร่านวางแผนเป็นกล่าง ในปี 1925 เรซา ช่าน (Reza Khan) นายทหารแห่งกองทหารม้านำกองกำลังทหารโค่นอำนาจชาร์ห์เรือชาห์ (Shah) ในราชวงศ์คาชาร์ (Cajar Dynasty 1794-1925) และสถาปนาตนเองเป็นชาห์แห่งราชวงศ์ปาห์ลาวี (Pahlavi Dynasty 1925-1979) ชาห์ เรซา นุ่งผ้าคนอิหร่านให้ทันกับโลกสมัยใหม่ พร้อมทั้งรับการเข้ามาของชาติตะวันตกเพิ่มมากขึ้น อิหร่านประกาศวางแผนเป็นกล่างในสหกรณ์โลกครั้งที่ 2 (1939-1945) แต่ฝ่ายสัมพันธมิตรโดยเฉพาะอย่างยิ่งอังกฤษต้องการใช้เส้นทางรถไฟอิหร่าน (The Trans-Iranian Railway) ขนยุทธปัจจัยให้แก่รัสเซีย ชาห์ เรซา ปฏิเสธให้ความร่วมมือเป็นผลให้ในปี 1941 กองกำลังผสมอังกฤษ-รัสเซียบุกเข้าอิหร่าน บังคับให้ชาห์ เรซา ละบรรทุกสมบัติ และให้ไม้ขันหมัด เรซา ปาห์เลวี (Mohammed Reza Pahlavi) สุกชาญชาห์ เรซา ขึ้นเป็นกษัตริย์อิหร่านในปี 1941 ชาห์ เรซา ปาห์เลวียอมลงนามให้ยังกฤษและรัสเซียร่วมใช้เส้นทางรถไฟอิหร่านและให้กองกองกำลังทหารของทั้งสองชาติอยู่ในอิหร่านจนกว่าสหกรณ์จะยุติ เพื่อปักป้ายธุรกิจน้ำมันและการขนส่งยุทธปัจจัย การมีกองกำลังทหารต่างชาติในอิหร่านทำให้ชาวอิหร่านก่อตุ้นชาตินิยม ไม่พอใจเกิดขบวนการชาตินิยม (The Nationalist Movement) ภายใต้ชื่อเมลิส (Majlis) เรียกร้องยุติอิทธิพลอังกฤษในธุรกิจน้ำมันในอิหร่านสร้างความไม่พอใจอย่างมากแก่อังกฤษและอังกฤษได้ตอบโดยในปี 1953 ยังกฤษหยุดดำเนินธุรกิจน้ำมันในอิหร่านพร้อมทั้งไม่นำน้ำมันอิหร่านออกสู่ตลาดโลก (อิหร่านเองขณะนั้นยังไม่รู้ข่าววนการค้า)

น้ำมันในตลาดโลก จึงไม่สามารถนำน้ำมันออกสู่ตลาดโลกได้ด้วยตนเอง) อิหร่านต้องเผชิญปัญหาเศรษฐกิจการเงิน กลางปี 1953 ชาห์ เรซา ปาห์เลวีบังคับให้ขบวนการชาตินิยมเมลิสเดิมการต่อต้าน อังกฤษ ขบวนการชาตินิยมเมลิสจับกุมชาห์ เรซา ปาห์เลวีและบังคับให้ลี้ภัยออกนอกรัฐ อิหร่าน สำรัชอเมริกากลายได้การนำของประธานาธิบดีไอเซน豪ว์ (1953-1961) สั่งให้หน่วยสืบราชการลับ นอกประเทศ (The U.S. Central Intelligence Agency - CIA) เข้าช่วยชาห์ เรซา ปาห์เลวี กับขึ้นมา อำนาจอิกรั้งในปี 1953 หลังถูกจับกุมอยู่สามวันและชาห์ เรซา ปาห์เลวีสั่งป่วนปราบนาซิก ขบวนการชาตินิยมเมลิสทันที่เมื่อกลับมีอำนาจ

ช่วงทศวรรษ 1960 (1960-1969) การปฏิรูปทั้งทางเศรษฐกิจ สังคมและการเมือง ปรากฏเด่นชัด ขณะเดียวกันชาวอิหร่านเริ่มการต่อต้านชาห์ เพราะไม่พอใจการปฏิรูป : ชาห์ เรซา ปาห์เลวีนำการปฏิรูปเศรษฐกิจและสังคมภายในได้รือปฏิวัติขาวหรือการเปลี่ยนแปลงโดยสื้นเชิงอย่าง รวดเร็ว (The White Revolution 1960's) ได้แก่ แผนปฏิรูปที่ดินด้วยการจัดสรรแลกจ่ายที่ดินแก่ ชาวนาและเกษตรกร แผนส่งเสริมการศึกษา แผนส่งเสริมสวัสดิการและการให้บริการสังคม แผน ให้สิทธิสตรีในการลงคะแนน แผนพัฒนาอุตสาหกรรมและส่งเสริมเศรษฐกิจด้วยเงินรายได้ที่เพิ่ม ขึ้นจากการขายน้ำมัน ชาห์ เรซา ปาห์เลวีกุมอำนาจทางการเมืองการปกครองด้วยการจับกุม คุมขัง ทราบ และเนรเทศผู้ต่อต้านทุกคน (ตัวอย่างคือช่วงปี 1963-1964 ชาห์ เรซา ปาห์เลวีสั่งจับกุมและ เนรเทศอะغاโอลดาห์ 魯霍ลล่าห์ โคไมนี - Ayatollah Ruhollah Khomeini¹⁶⁴ - ผู้นำศาสนานิกาย ชีอะ (Shiite) จากอิหร่านต้องเข้าอาศัยในอิรัก 13 ปี (1964-1977) อยู่ฝรั่งเศสหนึ่งปี (1978) ในเดือน กุมภาพันธ์ 1979 (เดินทางกลับอิหร่าน) ศัตรูของชาห์ เรซา ปาห์เลวีสองกู้น ฯ แรกคือ นักศึกษา และนักวิชาการ กู้นที่สองคือผู้นำศาสนา กู้นนักศึกษาและนักวิชาการรวมตัวต่อต้านวิชากรณี ใจดี ศ้านการปกครองและเศรษฐกิจ ในประเด็นหนึ่งชาห์ เรซา ปาห์เลวี ปฏิเสธในสิทธิเสรีภาพของชาว อิหร่านก็ขึ้นเมืองลิครอนสิทธิประชาชนในการแสดงความคิดเห็นด้วยการพูด การเขียน การพิมพ์ สองใช้เข้าหน้าที่ลับชาวัก (Savak or Iran's CIA- เจ้าหน้าที่เมริกัน CIA เป็นครุฑี) ป่วนป่วน บดบังอยู่กู้นต่อต้านชาห์อย่างทารุณ โหดเหี้ยม สำรัชบาลกระทำการทุจริตเอื้อประโยชน์แก่ต่างชาติ (อังกฤษและสำรัชอเมริกาทำธุรกิจนำมันในอิหร่าน โดยเฉพาะอย่างยิ่งสำรัชอเมริกาซื้อน้ำมันใน ราคามิตรภาพจากอิหร่าน) อันเป็นการทำลายเศรษฐกิจอิหร่าน กู้นผู้นำศาสนารวมถึงกูนอิหร่านผู้ ยึดมั่นในขนบประเพณีดังเดิมหรือพวกคนหัวเก่า (อนุรักษ์นิยม) ต่อต้านวิชากรณีใจดีศ้านสังคมใน ประเด็นการปฏิรูปสังคมของชาห์เป็นไปอย่างรวดเร็วให้ทันกับโลกภายนอก เช่น เรื่องสิทธิสตรี

และการแต่งกายของศตรีส่วนขั้คต่อหลักคำสอนในศาสนาอิสลามและขัคต่อประเพณีอันดีงามของมุสลิม

ช่วงทศวรรษ 1970 (1970-1979) คนอิหร่านต่อต้านชาห์ เรซา ปาห์เลวี ทวีความรุนแรงขึ้น : เริ่มโดยสหรัฐอเมริกาเพื่อการสั่งซื้อน้ำมันจากอิหร่านเพื่อขัดปัญหาวิกฤตพลังงานปี 1973 (The Energy Crisis 1973) ขณะเดียวกันชาห์ เรซา ปาห์เลวีเพื่อการซื้ออาวุธที่ประสิทธิภาพสูงเพื่อการปราบปรามกลุ่มต่อต้านชาห์ที่เพิ่มจำนวนขึ้นและคิดโค่นอำนาจชาห์ เรซา ปาห์เลวี ทั้งสหรัฐอเมริกาเองก็ยินดีขายอาวุธแก่อิหร่านในราคามิตรภาพที่สุดเพื่อรักษาเสถียรภาพความมั่นคงของธุรกิจน้ำมันเมริกันในอ่าวเปอร์เซีย มีการบัญญัติศัพท์เฉพาะในธุรกิจขายน้ำมันเพื่อชื่ออาวุธ (อิหร่าน) หรือขายอาวุธเพื่อซื้อน้ำมัน (สหรัฐอเมริกา) ว่าปีไตรดอลลาร์ (Petrodollars)¹⁶⁵ โดยเฉพาะอย่างยิ่งช่วงปี 1972-1979 มีการซื้อขายน้ำมันและอาวุธระหว่างกันมีมูลค่าถึง \$20 พันล้าน และประธานาธิบดีการเตอร์เดินทางเยือนอิหร่านเพื่อกระชับความสัมพันธ์ให้แน่นแฟ้นในปี 1977 การปฏิบัติการของกลุ่มต่อต้านชาห์ นับจากปี 1960 ได้รับการสั่งการมาโดยตลอดจากอยาห์โกลล่าห์ รู ไฮลลาห์ โคร์ไมนี ทั้งจะพยายามอยู่ในอิหร่าน ถูกเนรเทศต้องเข้าอาศัยในอิรักและฝรั่งเศส ก្នุ่มต่อต้านชาห์ กล่าวโจมต์และวิหารผู้ชาห์ทั้งสร้างความโกลาหลวุ่นวายในอิหร่านด้วยการเดินบนวน นัดหยุดงาน ทำลายทรัพย์สินทางราชการ ทำร้ายร่างกาย ฆ่าและทำลายทรัพย์สินกลุ่มผู้สนับสนุนชาห์ มีการปล้นส่วนภูมิที่สร้างความเดือดร้อนอย่างมากแก่ประชาชน โดยเจ้าหน้าที่ไม่อาจเข้ามาช่วยเหลือ ได้ อิหร่านขาดวินัยในการปกครองและเศรษฐกิจหยุดชะงัก ด้วยสภาพดังกล่าวสร้างแรงบันดาลใจ อย่างมากแก่ชาห์ เรซา ปาห์เลวี เป็นผลให้ในวันที่ 16 มกราคม 1979 ชาห์ เรซา ปาห์เลวีตัดสินใจลี้ภัยการเมืองจากอิหร่าน (เป็นการสืบสุคราชวงศ์ปาห์เลวีในอิหร่าน 1925-1979) ในวันที่ 1 กุมภาพันธ์ 1979 โคร์ไมนีจากฝรั่งเศสเดินทางกลับอิหร่าน ประกาศจัดตั้งประเทศสาธารณรัฐอิสลามแห่งอิหร่าน (The Islamic Republic of Iran) และใช้คำสอนในศาสนาอิสลามเป็นหลักในการปกครองประเทศ

วิกฤติการณ์อิหร่านจับคนเมริกันเป็นตัวประกันหรือวิกฤติการณ์อิหร่าน ปี 1979 (The Iranian Hostage Crisis or The Iranian Crisis 1979) เกิดขึ้นในวันที่ 4 พฤศจิกายน 1979 สาเหตุนำสู่การเกิดวิกฤติการณ์อิหร่านจับคนเมริกันเป็นตัวประกันปี 1979 คืออิหร่านต่อต้านสหรัฐอเมริกา สืบเนื่องมาจากปี 1953 สหรัฐอเมริกาให้การช่วยเหลือและสนับสนุนชาห์ เรซา ปาห์เลวี กลับมีอำนาจอีกครั้ง และโอบอุ้นชาห์ เรซา ปาห์เลวีมาโดยตลอดเวลาช่วงปี 1953-1979 ด้วยการหนึ่ง ขายอาวุธร้ายแรงมีประสิทธิภาพสูงในราคามิตรภาพเพื่อให้ใช้ปราบก្នุ่มต่อต้าน คงรักษา

อันนาชาห์ในอิหร่าน นำการเป็นใหญ่ในแหล่งน้ำมันอ่าวเปอร์เซีย และคงอิหร่านออกจากการมีความสัมพันธ์กับรุสเซีย สองฝ่ายเจ้าหน้าที่อิหร่านปฏิบัติการปราบปรามอย่างมีประสิทธิภาพ คือชาวะค์ ไว้ค้าบลังก์ชาห์ สามจัดส่งเจ้าหน้าที่อเมริกันอยู่ให้คำปรึกษาเพื่อการแก้ไขปัญหาแก่ชาห์ สี่กระชับความสัมพันธ์ระดับสูงนำโดยประธานาธิบดีคาร์เตอร์เยือนอิหร่านในปี 1977 และทำให้ความช่วยเหลือด้านวิชาการและเทคโนโลยี และล่าสุดสนธิสหราชอาณาจักรทำตัวเป็นมิตรที่ดียามชาห์ เรขาปาห์เลวีริบอานาจและป่วยด้วยโรคมะเร็งโดยปลายเดือนตุลาคม 1979 ประธานาธิบดีคาร์เตอร์ตัดสินใจอนุญาตให้ชาห์เข้าตรวจและรับการรักษา焉เร็วในโรงพยาบาลที่นิวยอร์ก ความช่วยเหลือที่สหราชอาณาจักรให้แก่ชาห์ในปลายเดือนตุลาคม 1979 สร้างความขึ้นในประเทศแคนาดาอย่างมากแก่ชาห์ อิหร่านภายใต้การนำของโโคไมนี นำสู่วิกฤติการณ์อิหร่านจับคนอเมริกันเป็นตัวประกันหรือวิกฤติการณ์อิหร่านในวันที่ 4 พฤศจิกายน 1979¹⁶⁶ โดยคณะปฏิวัติชาขายกรรจ์อิหร่าน (Revolutionaries) ยังคงมองว่าเป็นนักศึกษาภายใต้การสั่งการของโโคไมนี บุกเข้ายึดสถานทูตสหราชอาณาจักรที่กรุงเตหะราน (Teheran) จับกุมคนอเมริกัน 71 คน ในสถานทูตเป็นตัวประกัน ต่อมาปล่อย 19 ตัวประกัน อเมริกันซึ่งส่วนเป็นสตรี นักวิทยาศาสตร์ นักเคมี นัก工程 และคนป่วย คงไว้เพียงบรรดาเจ้าหน้าที่สถานทูตอเมริกันที่เป็นชายทั้งฝ่ายทหารและพลเรือนจำนวน 52 คน พร้อมยื่นข้อเสนอให้สหราชอาณาจักร ส่งตัวชาห์แห่งอิหร่าน (ตรวจสอบและการรักษา焉เร็วอยู่ที่โรงพยาบาลในนิวยอร์ก) แก่รัฐบาลอิหร่านเพื่อพิจารณาพิพากษายังโถง แลกเปลี่ยนอิสราภาพของตัวประกันอเมริกัน 52 คน (ปฏิบัติการจับตัวประกันอเมริกันครั้งแรกเกิดในปี 1968¹⁶⁷ ในสมัยประธานาธิบดีลินคอล์น มี. จอห์นสัน (1963-1969) เมื่อกองกำลังทหารเกาหลีเหนีอุบกยีดเรือรบอเมริกันชื่อพูโนล (Pueblo) จับลูกเรืออเมริกัน 82 คนเป็นตัวประกันเป็นเวลานานถึงสิบเอ็ดเดือน)

ท่าที่ประธานาธิบดีคาร์เตอร์ต่อวิกฤติการณ์อิหร่านจับคนอเมริกันเป็นตัวประกันปี 1979 : ท่าที่ประธานาธิบดีคาร์เตอร์ต่อวิกฤติการณ์อิหร่านจับคนอเมริกันเป็นตัวประกันปี 1979¹⁶⁸ ประการแรกคือ ปฏิเสธการส่งตัวชาห์แห่งอิหร่านให้แก่รัฐบาลอิหร่าน ภายใต้การนำของโโคไมนี (ชาห์พักรักษาตัวถึงเดือนธันวาคม 1979 กีழข้างสหราชอาณาจักรเข้ามาพักที่ปานามา และในเดือนมีนาคม 1980 จากปานามาเข้าฟานักที่อิหร่าน โดยการอนุญาตของประธานาธิบดีชาดต์ และชาห์แห่งอิหร่านเสียชีวิตด้วยโรคมะเร็งในเดือนกรกฎาคม 1980 ขณะพำนักที่อิหร่าน) สองสั่งตัดความสัมพันธ์ทางเศรษฐกิจด้วยการหดหายและส่งอาวุธตลาดชนความช่วยเหลือได้ ๆ แก่อิหร่าน สามสั่งควบคุมเงินและของมีค่าของชาวะอิหร่านที่นำฝากในธนาคารอเมริกัน สี่จัดสั่งนักเรียนนักศึกษาอิหร่านที่ศึกษาในสหราชอาณาจักรกลับอิหร่าน ห้าสหราชอาณาจักรและมวลประเทศสมาชิกโลกเสริร่วม

กันประเพณการกระทำของอิหร่านในวันที่ 4 พฤศจิกายน 1979 ว่าจะเมิดกฎหมายระหว่างประเทศ และเรียกร้องให้รัฐบาลอิหร่านปล่อยตัวประกันเมริกันทั้ง 52 คน หกประธานาธิบดีการเตอร์สั่ง กองทัพเรือเมริกันประจำ่านน้ำมาน้ำมนตรีนเดียทรีบมพร้อมปฏิบัติการ เพื่อเป็นการแสดงถ้อยคำ เห็นรัฐบาลอิหร่านถึงความพร้อมปฏิบัติการของกองกำลังเมริกันถ้าจำเป็น เจดประธานาธิบดีการเตอร์ประกาศหลักการคราร์เตอร์ปี 1980 (The Carter Doctrine of 1980)¹⁶⁹ ในวันที่ 23 มกราคม 1980 กำหนดศหวรรษณ์เมริกาถ้าจำเป็นต้องเข้าขัดขวางแทรกแซงด้วยกองกำลังเมริกันถ้าจำเป็นด้วยการปฏิบัติการที่หนักหน่วงและเฉียบขาดเพื่อปกป้องแหล่งน้ำมัน (ทรัพยากรธรรมชาติที่สหรรษณ์เมริกาถ้าเป็นต้องใช้เพื่อการดำเนินชีวิต) บริเวณอ่าวเบอร์เซีย ประธานาธิบดีการเตอร์มุ่งใช้หลักการคราร์เตอร์ปี 1980 กับหั้งอิหร่านและรัสเซีย (วิกฤติการณ์อฟغانิสถาน- 27 ธันวาคม 1979) รวมถึงกระดูน คนเมริกันให้รับรู้ถ้าจำเป็นต้องมีการเกล้าทหารเพื่อการปราบปราม และทั้งเป็นการตัดสินใจอย่างเด่นชัดในการนำสหรรษณ์เมริกาเข้ายุ่งเกี่ยวในปัญหาอันเกี่ยวเนื่องกับน้ำมันบริเวณอ่าวเบอร์เซีย แปด ประธานาธิบดีการเตอร์ประกาศตัดความสัมพันธ์ทางการทุกๆ กับอิหร่านในวันที่ 1 เมษายน 1980 และ เก้าประธานาธิบดีการเตอร์สั่งชิงตัวประกันเมริกันด้วยปฏิบัติการเคลื่อนปเตอร์เบคดำเนินวันที่ 24 เมษายน 1980¹⁷⁰ ผลการปฏิบัติการล้มเหลวนี้องจากเขตคือปเตอร์สามคำในแปดคำเมื่อต้องเจอ พาขุราย คำที่สี่ชนกับเครื่องบินชนส่ง เครื่องบินทั้งสองคำระเบิดกลางอากาศมีผลให้ถูกเรือ อเมริกันเสียชีวิตแปดคน รัฐมนตรีกระทรวงการต่างประเทศสหรรษณ์เมริกาคือไซรัส อาร์. แวนส์ (Cyrus R. Vance) ผู้คัดคำนแผนปฏิบัติการซึ่งตัวประกันของประธานาธิบดีการเตอร์มาแต่ แรกแสดงความรับผิดชอบในความผิดพลาดครั้งนี้ด้วยการประกาศลาออกจากเป็นรัฐมนตรี กระทรวงการต่างประเทศ ประธานาธิบดีการเตอร์เลือกเอ็ดมันด์ เอส. มัสกี (Edmund S. Muskie) เป็นรัฐมนตรีกระทรวงการต่างประเทศแทนไซรัส อาร์. แวนส์ และทั้งรัฐบาลอิหร่านภายใต้การนำ ของโคงนีคีดัวประกันเมริกันทั้ง 52 คน ไว้เพื่อใช้เป็นโล่ป้องกันมาตรการการโจมตีด้วย ที่สหรรษณ์เมริกาภายใต้การนำของประธานาธิบดีการเตอร์อาจจะกระทำต่ออิหร่าน อย่างไรก็ตามด้วย ประกันเมริกันทั้ง 52 คน ได้รับการปล่อยตัวในวันที่ 20 มกราคม 1981 (เป็นวันพิธีสาบานตนเข้า รับตำแหน่งประธานาธิบดีของโรนแอล ดับเบลยู รีแกน (Ronald Wilson Reagan) และเป็นวันที่ เจนส์ อี. คาร์เตอร์ พ้นจากตำแหน่งประธานาธิบดีอย่างเป็นทางการ) รวมเวลา 444 วัน (4 พฤศจิกายน 1979-20 มกราคม 1981) ที่อิหร่านกักขังตัวประกันเมริกัน 52 คน

2.7 ประธานาธิบดีการเตอร์ไม่ปฏิบัติตามแนวทางในนโยบายต่างประเทศที่กำหนดไว้¹⁷¹ สืบเนื่องมาจากประธานาธิบดีการเตอร์เมื่อเข้าบริหารประเทศได้กำหนดนโยบายต่างประเทศไว้คือ

การพิ�สิทธิมนุษยชน (The Human Rights Policy) ลดจำนวนกองกำลังทหารอเมริกันที่ประจำการอยู่ในอเมริกา ลดการขายอาวุธอเมริกันให้ต่างชาติ และลดการแข่งขันในอาชีวนิวเคลียร์ ในทางปฏิบัติที่ปรากฏคือในเรื่องนโยบายสิทธิมนุษยชน ประธานาธิบดีคาร์เตอร์เลือกปฏิบัติกับประเทศที่รู้สูบากดซึ่งกันและเมืองที่ประชาชัตติคือกล่าวว่าจาร์ฟูร์โนมีตีรุสเซีย ตัดให้ความช่วยเหลือได้ แก่อาร์เจนตินา อุรุกวัย นิカラากัว ชิลี และเอธิโอเปีย ตัดความสัมพันธ์ทางการทูตกับคิวบา และ อุรุกวัย ตัดให้ความช่วยเหลือเป็นระยะ ๆ กับฟิลิปปินส์ เกาหลีใต้และอิหร่าน และคงความช่วยเหลือตลอดเวลาแม้นจะรู้ว่ารู้สูบากดและเมืองที่ประชาชัตติในแอฟริกาใต้ และชิลีบันดา (เชย กล่าวมาแล้วอย่างละเอียดในเรื่องความสัมพันธ์ระหว่างสหรัฐอเมริกากับรุสเซียในหัวข้อ 2.5.1) ในเรื่องลดจำนวนกองกำลังทหารอเมริกันที่ประจำอยู่ในอเมริกาจากในปี 1976 มี 460,000 คน เป็น 489,000 คนในปี 1980 อันเป็นการเพิ่งงบประมาณในการปฏิบัติการอย่างมาก ในเรื่องลดการขายอาวุธ อเมริกันให้ต่างชาติในทางปฏิบัติ公然ว่ามีการเพิ่มการขายอาวุธอเมริกัน ให้ต่างชาติจากในปี 1977 มูลค่า \$8.3 พันล้านเป็น \$15.3 พันล้านในปี 1980 ในเรื่องลดการแข่งขันในอาชีวนิวเคลียร์กับรุสเซียในทางปฏิบัติ公然ว่าสหรัฐอเมริกากับองค์การนาโต้ (NATO) สัญญาคงติดตั้งจรวดบีปนาวุช ครูซ (cruise missile) และจรวดบีปนาวุชเพอร์ชิง 2 (The Ballistic Missile Purshing II) ในยุโรป ตะวันตกเพื่อต้านการบุกโขนดีของรุสเซีย

3. พระคริพับลิกันนำโดยโรแนล ดับเบิลยู. รีแกน ชนะการเลือกตั้งในปี 1980

การเลือกตั้งในปี 1980 พระคริพับลิกันส่งโรแนล ดับเบิลยู. รีแกน (Ronald Wilson Reagan) รับเลือกในตำแหน่งประธานาธิบดีและจอห์น ไฮช. ดับเบิลยู. บุช (George Herbert Walker Bush) รับเลือกในตำแหน่งรองประธานาธิบดี โรแนล รีแกนกล่าวว่าวิจารณ์ผลงานภายในประเทศของประธานาธิบดีคาร์เตอร์ว่าไม่สามารถแก้ไขปัญหาเศรษฐกิจได้⁷² คือภาวะเงินเฟื้องสูง อัตราดอกเบี้ย 13.3% ในปี 1979 และ 18% ในปี 1980 และอัตราคนว่างงานสูงถึง 7.8% ในปี 1980 โรแนล รีแกน เสนอแนวทางแก้ไขปัญหาเศรษฐกิจคือลดการเก็บภาษีรายได้คนอเมริกัน ลดการใช้จ่ายเงินที่ไม่จำเป็นของรัฐบาลกลางอันรวมถึงหยุดการรับเงินหน้าที่ใหม่ในหน่วยงานของรัฐ สร้างความสมดุลย์ในงบประมาณรายรับรายจ่าย ลดการแทรกแซงของรัฐบาลกลางในธุรกิจ มองงานสวัสดิการให้อัตราคนว่างงานลงและสร้างงานที่จำเป็นเพิ่ม และทั้งจะปฏิรูปการทำงานของกระทรวงพลังงานและลดอัตราคนว่างงานลงและสร้างงานที่จำเป็นเพิ่ม และทั้งจะปฏิรูปการทำงานของกระทรวงพลังงานและ

กระทรวงศึกษาธิการ โรมแอล รีแกนกล่าววิจารณ์ผลงานต่างประเทศของประธานาธิบดีคาร์เตอร์ว่าทำให้สหราชอาณาจักรเสียหายมากด้านกองกำลังและอาชญาคดีอย่างรุนแรงและทั้งลดบทบาทสหราชอาณาจักรในเวทีการเมืองโลก¹⁷³ โดยอิหร่านก้าวขึ้นมาเป็นมหาอำนาจในส่วนทุกด้านเมริกันที่กรุงเทพมหานคร ในอิหร่านเป็นตัวประกันในวันที่ 4 พฤศจิกายน 1979 และรุนแรงกล้ารุกรานอัฟغانิสถานในวันที่ 27 ธันวาคม 1979 โรมแอล รีแกนเสนอแนวทางแก้ไขคือ จะเพิ่มงบประมาณด้านการทหารเพื่อเสริมสร้างกองกำลังและอาชญาคดีของสหราชอาณาจักรให้แข็งแกร่งมีประสิทธิภาพสูง จะยืนหยัดต่อต้านรุนแรงและอิหร่านโดยเฉพาะอย่างยิ่งจะดำเนินการให้อิหร่านปลดปล่อย 52 ตัวประกันเมริกันให้เร็วที่สุด และจะนำสหราชอาณาจักรกลับสู่การเป็นชาติผู้นำในเวทีการเมืองโลก พรรคเดไม่เครติกส่งประธานาธิบดีเจนส์ อี. คาร์เตอร์ รับเลือกในตำแหน่งประธานาธิบดีอีกสมัยหนึ่ง แต่ว่าด้วยสาเหตุทางการเมือง พรรคเดไม่เครติกตัดสินใจไม่ลงคะแนน แต่ได้ลงคะแนนให้กับนายดอนเตอร์ เอฟ. มองเดล รับเลือกในตำแหน่งรองประธานาธิบดีอีกสมัยหนึ่งกัน คะแนนนิยมที่คนอเมริกันจะให้แก่พรรคเดไม่เครติกลดลงอย่างมาก เพราะประธานาธิบดีคาร์เตอร์ล้มเหลวในการแก้ไขปัญหาเศรษฐกิจ และไม่สามารถปลดปล่อย 52 ตัวประกันเมริกันได้ ผลการนับคะแนนโรมแอล รีแกนชนะได้ 489 คะแนนจากคะแนนผู้เลือกประธานาธิบดี ประธานาธิบดีคาร์เตอร์พ่ายแพ้ได้เพียง 49 คะแนนจากคะแนนผู้เลือกประธานาธิบดี อันหมายความว่าในวันที่ 20 มกราคม 1981 โรมแอล รีแกนจะเข้าพิธีสาบานตนรับตำแหน่งประธานาธิบดีสหราชอาณาจักรลำดับที่ 40

การพิมพ์ตัวรากประวัติศาสตร์สหราชอาณาจักรในคริสต์ศตวรรษที่ 20 (HI 483) ในครั้นนี้ ลงด้วยเหตุการณ์เพียงปี 1981 ในการปรับปรุงตัวรากฐานนี้จะเพิ่มเติมเรื่องราวประวัติศาสตร์สหราชอาณาจักรปี 1981 เป็นต้นไปภายใต้การนำของประธานาธิบดีโรมแอล รีแกน ประธานาธิบดีจอร์จ บุช และประธานาธิบดีวิลเลียม บิล เจฟเฟอร์สัน คลินตัน

ເຈັດອະນຸມາດທີ 6

1. Unger, Irwin. **These United States : The Questions of Our Past.** (New Jersey: Prentice-Hall, Inc., 1989), p. 830.
2. Bailey, Thomas A. and Kennedy, David M. **The American Pageant : A History of the Republic.** (D.C. Health and Company, 1994). p. 958.
3. Brinkley, Alan., Current, Richard N., Freidel, Frank and Williams, T. Harry. **American History.** (McGraw-Hill, Inc., 1991). p. 925.
4. Ibid., pp. 926-927.
5. Ibid., p. 927.
6. Loc.cit.
7. Ibid., p. 930.
8. Henretta, James A., Brownlee, W. Elliot., Brody, David and Ware, Susan. **America's History.** (Worth Publishers, Inc., 1993). p. 993.
9. Brinkley, Alan., Current, Richard N., Freidel, Frank and Williams, T. Harry. **American History.** p. 907.
10. Boyer, Paul S., Clark, Clifford E., Kett, Joseph F., Salisbury, Neal., Sitkoff, Harvard and Woloch, Nancy. **The Enduring Vision : A History of the American People.** (New York: Houghton Mifflin Company, 2000). p. 881.
11. Unger, Irwin. **These United States : The Questions of Our Past.** p. 834.
12. Divine, Robert A., Breen, T.H., Frederickson, George M. and Williams, R. Hal. **American Past Present : Volume II From 1865.** (Addison Wesley Educational Publishers Inc., 1999). p. 978.
13. Brinkley, Alan., Current, Richard N., Freidel, Frank and Williams, T. Harry. **American History.** p. 940.
14. Boyer, Paul S., Clark, Clifford E., Kett, Joseph F., Salisbury, Neal., Sitkoff, Harvard and Woloch, Nancy. **The Enduring Vision : A History of the American People.** p. 881.

15. Loc.cit.
16. Loc.cit.
17. Unger, Irwin. **These United States : The Questions of Our Past.** p. 835.
18. Loc.cit.
19. Loc.cit.
20. Divine, Robert A., Breen, T.H., Frederickson, George M. and Williams, R. Hal. **American Past Present : Volume II From 1865.** p. 978.
21. Loc.cit.
22. Unger, Irwin. **These United States : The Questions of Our Past.** pp. 835-836.
23. Brinkley, Alan., Current, Richard N., Freidel, Frank and Williams, T. Harry. **American History.** p. 935.
24. Loc.cit.
25. Unger, Irwin. **These United States : The Questions of Our Past.** p. 836.
26. Brinkley, Alan., Current, Richard N., Freidel, Frank and Williams, T. Harry. **American History.** p. 935.
27. Norton, Mary Beth., Katzman, David., Escott, Paul D., Chudacoff, Howard P., Paterson, Thomas G. and Tuttle, William M. **A People and A Nation : A History of the United States.** (Boston: Houghton Mifflin Company, 1986). p. 922.
28. Brinkley, Alan., Current, Richard N., Freidel, Frank and Williams, T. Harry. **American History.** p. 936.
29. Loc.cit.
30. Boyer, Paul S., Clark, Clifford E., Kett, Joseph F., Salisbury, Neal., Sitkoff, Harvard and Woloch, Nancy. **The Enduring Vision : A History of the American People.** p. 881.
31. Loc.cit.
32. **The World Book Encyclopedia : U-V Volume 20.** (World Book-Childcraft International, Inc., 1982.). p. 294.
33. Unger, Irwin. **These United States : The Questions of Our Past.** p. 834.

34. Henretta, James A., Brownlee, W. Elliot, Brody, David and Ware, Susan. **America's History.** p. 876.
35. Norton, Mary Beth., Katzman, David., Escott, Paul D., Chudacoff, Howard P., Paterson, Thomas G and Tuttle, William M. **A People and A Nation : A History of the United States.** p. 936.
36. Loc.cit.
37. Unger, Irwin. **These United States : The Questions of Our Past.** p. 833.
38. Boyer, Paul S., Clark, Clifford E., Kett, Joseph F., Salisbury, Neal., Sitkoff, Harvard and Woloch, Nancy. **The Enduring Vision : A History of the American People.** p. 882.
39. Loc.cit.
40. Unger, Irwin. **These United States : The Questions of Our Past.** p. 834.
41. Loc.cit.
42. Loc.cit.
43. Wilson, R. Jackson., Gilbert, James., Nissenbaum, Stephen., Scott, Donald., Earle, Carville., Hoffman, Ronald. **The Pursuit of Liberty : A History of the American People.** (Alfred A. Knopf, Inc., 1984). pp. 945-946.
44. Unger, Irwin. **These United States : The Questions of Our Past.** p. 834.
45. Norton, Mary Beth., Katzman, David., Escott, Paul D., Chudacoff, Howard P., Paterson, Thomas G and Tuttle, William M. **A People and A Nation : A History of the United States.** p. 924.
46. Brinkley, Alan., Current, Richard N., Freidel, Frank and Williams, T. Harry. **American History.** p. 938.
47. Loc.cit.
48. Norton, Mary Beth., Katzman, David., Escott, Paul D., Chudacoff, Howard P., Paterson, Thomas G and Tuttle, William M. **A People and A Nation : A History of the United States.** p. 924.
49. Ibid., p. 931.

50. Loc.cit.
51. Bailey, Thomas A. and Kennedy, David M. **The American Pageant : A History of the Republic.** p. 963.
52. Ibid., p. 963.
53. Unger, Irwin. **These United States : The Questions of Our Past.** p. 833.
54. Boyer, Paul S., Clark, Clifford E., Kett, Joseph F., Salisbury, Neal., Sitkoff, Harvard and Woloch, Nancy. **The Enduring Vision : A History of the American People.** p. 884.
55. Divine, Robert A., Breen, T.H., Frederickson, George M. and Williams, R. Hal. **American Past Present : Volume II From 1865.** p. 976.
56. Loc.cit.
57. Brinkley, Alan., Current, Richard N., Freidel, Frank and Williams, T. Harry. **American History.** p. 947.
58. Ibid., pp. 946-947.
59. Divine, Robert A., Breen, T.H., Frederickson, George M. and Williams, R. Hal. **American Past Present : Volume II From 1865.** p. 976.
60. Brinkley, Alan., Current, Richard N., Freidel, Frank and Williams, T. Harry. **American History.** p. 947.
61. Loc.cit.
62. Divine, Robert A., Breen, T.H., Frederickson, George M. and Williams, R. Hal. **American Past Present : Volume II From 1865.** p. 983.
63. Bailey, Thomas A. and Kennedy, David M. **The American Pageant : A History of the Republic.** p. 919.
64. Divine, Robert A., Breen, T.H., Frederickson, George M. and Williams, R. Hal. **American Past Present : Volume II From 1865.** p. 983.
65. Loc.cit.
66. Loc.cit.
67. Ibid., p. 984.

68. Loc.cit.
69. Ibid., p. 983.
70. Loc.cit.
71. Ibid., p. 984.
72. Loc.cit.
73. Brinkley, Alan., Current, Richard N., Freidel, Frank and Williams, T. Harry. **American History.** p. 942.
74. Loc.cit.
75. Loc.cit.
76. Bailey, Thomas A. and Kennedy, David M. **The American Pageant : A History of the Republic.** p. 965.
77. Brinkley, Alan., Current, Richard N., Freidel, Frank and Williams, T. Harry. **American History.** p. 933.
78. Ibid., p. Appendices XXIII.
79. Boyer, Paul S., Clark, Clifford E., Kett, Joseph F., Salisbury, Neal., Sitkoff, Harvard and Woloch, Nancy. **The Enduring Vision : A History of the American People.** p. 884.
80. Bailey, Thomas A. and Kennedy, David M. **The American Pageant : A History of the Republic.** p. 965.
81. Boyer, Paul S., Clark, Clifford E., Kett, Joseph F., Salisbury, Neal., Sitkoff, Harvard and Woloch, Nancy. **The Enduring Vision : A History of the American People.** p. 884.
82. Bailey, Thomas A. and Kennedy, David M. **The American Pageant : A History of the Republic.** p. 965.
83. Henretta, James A., Brownlee, W. Elliot, Brody, David and Ware, Susan. **America's History.** p. 977.
84. Boyer, Paul S., Clark, Clifford E., Kett, Joseph F., Salisbury, Neal., Sitkoff, Harvard and Woloch, Nancy. **The Enduring Vision : A History of the American People.** p. 844.

85. Norton, Mary Beth., Katzman, David., Escott, Paul D., Chudacoff, Howard P., Paterson, Thomas G and Tuttle, William M. **A People and A Nation : A History of the United States.** p. 962.
86. Ibid., p. 974.
87. Ibid., pp. 972-975.
88. Wilson, R. Jackson., Gilbert, James., Nissenbaum, Stephen., Scott, Donald., Earle, Carville., Hoffman, Ronald. **The Pursuit of Liberty : A History of the American People.** pp. 952-953.
89. Henretta, James A., Brownlee, W. Elliot, Brody, David and Ware, Susan. **America's History.** p. 990.
90. Ibid., pp. 990-991.
91. Ibid., p. 991.
92. Loc.cit.
93. Divine, Robert A., Breen, T.H., Frederickson, George M. and Williams, R. Hal. **American Past Present : Volume II From 1865.** p. 988.
94. Norton, Mary Beth., Katzman, David., Escott, Paul D., Chudacoff, Howard P., Paterson, Thomas G and Tuttle, William M. **A People and A Nation : A History of the United States.** p. 980.
95. Divine, Robert A., Breen, T.H., Frederickson, George M. and Williams, R. Hal. **American Past Present : Volume II From 1865.** p. 986.
96. Ibid., pp. 986-987.
97. Ibid., p. 987.
98. Ibid., p. 984.
99. Norton, Mary Beth., Katzman, David., Escott, Paul D., Chudacoff, Howard P., Paterson, Thomas G and Tuttle, William M. **A People and A Nation : A History of the United States.** p. 976.

100. Divine, Robert A., Breen, T.H., Frederickson, George M. and Williams, R. Hal.
American Past Present : Volume II From 1865. p. 984.
101. Loc.cit.
102. Henretta, James A., Brownlee, W. Elliot, Brody, David and Ware, Susan. **America's History.** p. 999.
103. Divine, Robert A., Breen, T.H., Frederickson, George M. and Williams, R. Hal.
American Past Present : Volume II From 1865. p. 985.
104. Ibid., p. 986.
105. Loc.cit.
106. Boyer, Paul S., Clark, Clifford E., Kett, Joseph F., Salisbury, Neal., Sitkoff, Harvard and Woloch, Nancy. **The Enduring Vision : A History of the American People.** p. 903.
107. Divine, Robert A., Breen, T.H., Frederickson, George M. and Williams, R. Hal.
American Past Present : Volume II From 1865. p. 987.
108. Bailey, Thomas A. and Kennedy, David M. **The American Pageant : A History of the Republic.** p. 976.
109. Brinkley, Alan., Current, Richard N., Freidel, Frank and Williams, T. Harry. **American History.** p. 956.
110. Divine, Robert A., Breen, T.H., Frederickson, George M. and Williams, R. Hal.
American Past Present : Volume II From 1865. p. 993.
111. Ibid., p. 991.
112. Loc.cit.
113. Boyer, Paul S., Clark, Clifford E., Kett, Joseph F., Salisbury, Neal., Sitkoff, Harvard and Woloch, Nancy. **The Enduring Vision : A History of the American People.** p. 904.
114. Brinkley, Alan., Current, Richard N., Freidel, Frank and Williams, T. Harry. **American History.** p. 956.
115. Loc.cit.
116. Ibid., p. 957.

117. Loc.cit.
118. Henretta, James A., Brownlee, W. Elliot, Brody, David and Ware, Susan. **America's History.** p. 1000.
119. Bailey, Thomas A. and Kennedy, David M. **The American Pageant : A History of the Republic.** p. 976.
120. Loc.cit.
121. Unger, Irwin. **These United States : The Questions of Our Past.** p. 859.
122. Brinkley, Alan., Current, Richard N., Freidel, Frank and Williams, T. Harry. **American History.** p. Appendices XXXV.
123. Loc.cit.
124. Loc.cit.
125. Ibid., p. 958.
126. Divine, Robert A., Breen, T.H., Frederickson, George M. and Williams, R. Hal. **American Past Present : Volume II From 1865.** p. 984.
127. Boyer, Paul S., Clark, Clifford E., Kett, Joseph F., Salisbury, Neal., Sitkoff, Harvard and Woloch, Nancy. **The Enduring Vision : A History of the American People.** p. 903.
128. Ibid., p. 904.
129. Brinkley, Alan., Current, Richard N., Freidel, Frank and Williams, T. Harry. **American History.** p. 958.
130. Henretta, James A., Brownlee, W. Elliot, Brody, David and Ware, Susan. **America's History.** p. 1001.
131. Brinkley, Alan., Current, Richard N., Freidel, Frank and Williams, T. Harry. **American History.** p. 958.
132. Loc.cit.
133. Wilson, R. Jackson., Gilbert, James., Nissenbaum, Stephen., Scott, Donald., Earle, Carville., Hoffman, Ronald. **The Pursuit of Liberty : A History of the American People.** p. 958.

134. Loc.cit.
135. Henretta, James A., Brownlee, W. Elliot, Brody, David and Ware, Susan. **America's History.** p. 991.
136. Divine, Robert A., Breen, T.H., Frederickson, George M. and Williams, R. Hal. **American Past Present : Volume II From 1865.** p. 985.
137. Unger, Irwin. **These United States : The Questions of Our Past.** p. 860.
138. Loc.cit.
139. Boyer, Paul S., Clark, Clifford E., Kett, Joseph F., Salisbury, Neal., Sitkoff, Harvard and Woloch, Nancy. **The Enduring Vision : A History of the American People.** p. 907.
140. Norton, Mary Beth., Katzman, David., Escott, Paul D., Chudacoff, Howard P., Paterson, Thomas G and Tuttle, William M. **A People and A Nation : A History of the United States.** p. 930.
141. **The World Book Encyclopedia (International) : P-Volume 15.** (World Book, Inc., 1992). pp. 121-125.
142. Henretta, James A., Brownlee, W. Elliot, Brody, David and Ware, Susan. **America's History.** p. 1001.
143. Norton, Mary Beth., Katzman, David., Escott, Paul D., Chudacoff, Howard P., Paterson, Thomas G and Tuttle, William M. **A People and A Nation : A History of the United States.** p. 934.
144. Brinkley, Alan., Current, Richard N., Freidel, Frank and Williams, T. Harry. **American History.** p. 959.
145. Loc.cit.
146. Divine, Robert A., Breen, T.H., Frederickson, George M. and Williams, R. Hal. **American Past Present : Volume II From 1865.** p. 993.
147. Henretta, James A., Brownlee, W. Elliot, Brody, David and Ware, Susan. **America's History.** p. 1001.

148. Norton, Mary Beth., Katzman, David., Escott, Paul D., Chudacoff, Howard P., Paterson, Thomas G and Tuttle, William M. **A People and A Nation : A History of the United States.** p. 932.
149. Ibid., pp. 934-935.
150. Henretta, James A., Brownlee, W. Elliot, Brody, David and Ware, Susan. **America's History.** p. 1001.
151. Bailey, Thomas A. and Kennedy, David M. **The American Pageant : A History of the Republic.** p. 977.
152. Norton, Mary Beth., Katzman, David., Escott, Paul D., Chudacoff, Howard P., Paterson, Thomas G and Tuttle, William M. **A People and A Nation : A History of the United States.** p. 930.
153. Henretta, James A., Brownlee, W. Elliot, Brody, David and Ware, Susan. **America's History.** p. 1001.
154. Norton, Mary Beth., Katzman, David., Escott, Paul D., Chudacoff, Howard P., Paterson, Thomas G and Tuttle, William M. **A People and A Nation : A History of the United States.** p. 931.
155. **The World Book Encyclopedia (International) : A-Volume 1.** p. 141.
156. Bailey, Thomas A. and Kennedy, David M. **The American Pageant : A History of the Republic.** p. 981.
157. Brinkley, Alan., Current, Richard N., Freidel, Frank and Williams, T. Harry. **American History.** p. 961.
158. Loc.cit.
159. Loc.cit.
160. Henretta, James A., Brownlee, W. Elliot, Brody, David and Ware, Susan. **America's History.** p. 1002.
161. Brinkley, Alan., Current, Richard N., Freidel, Frank and Williams, T. Harry. **American History.** p. 961.

162. Divine, Robert A., Breen, T.H., Frederickson, George M. and Williams, R. Hal. **American Past Present : Volume II From 1865.** p. 994.
163. **The World Book Encyclopedia (International) : I-Volume.** pp. 343-344.
164. **The World Book Encyclopedia (International) : K-Volume.** p. 242
165. Henretta, James A., Brownlee, W. Elliot, Brody, David and Ware, Susan. **America's History.** p. 1002.
166. Loc.cit.
167. Brinkley, Alan., Current, Richard N., Freidel, Frank and Williams, T. Harry. **American History.** p. 961.
168. Henretta, James A., Brownlee, W. Elliot, Brody, David and Ware, Susan. **America's History.** p. 1002.
169. Divine, Robert A., Breen, T.H., Frederickson, George M. and Williams, R. Hal. **American Past Present : Volume II From 1865.** p. 994.
170. Loc.cit.
171. Norton, Mary Beth., Katzman, David., Escott, Paul D., Chudacoff, Howard P., Paterson, Thomas G and Tuttle, William M. **A People and A Nation : A History of the United States.** p. 935.
172. Divine, Robert A., Breen, T.H., Frederickson, George M. and Williams, R. Hal. **American Past Present : Volume II From 1865.** p. 1003.
173. Loc.cit.